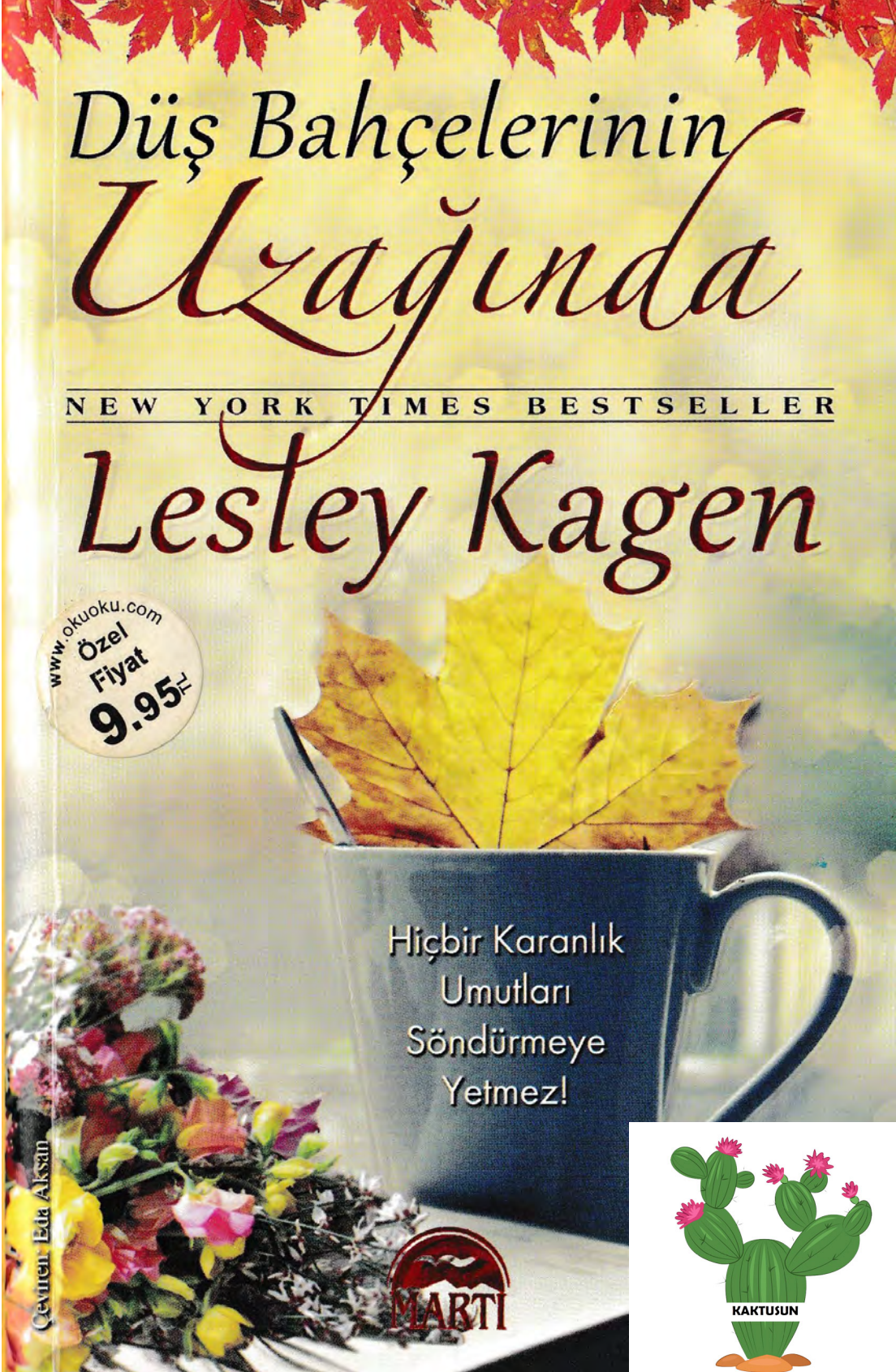
Düş Bahçelerinin Uzağında

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Lesley Kagen

www.okuoku.com
Özel Fiyat
9.95TL

Hiçbir Karanlık Umutları Söndürmeye Yetmez!

Çeviren: Eda Aksan

MARTI

KAKTUSUN

Düş Bahçelerinin Uzağında

Lesley Kagen

Kayıp annemizi aradığımız o yaz henüz küçük bir kız çocuğuydum. Hayat denen bu tekinsiz dünyaya farkında olmadan atıldım. Benimle yıllar öncesine, 1969 yılına dönmeye ne dersiniz? Sadece çocukların sahip olabileceği bir iyimsemerlikle dolu hikâyeme tanık olurken, kimsesiz kalmış yürekleri daha iyi anlayacağınızı umuyorum...

"İkiz kardeşiyle bir anda kimsesiz kalan on bir yaşındaki Shenny, tüm renklerin aniden griye dönüştüğü yaşamını yüreklilikle kelimelere döküyor."
BookPage

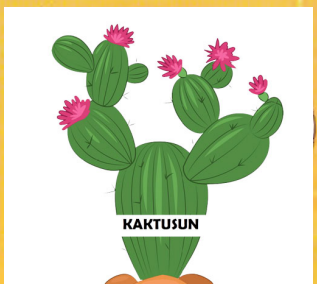
"İnsanı her sayfasında hayrete düşüren bu roman, eşsiz bir yeteneğin elinden çıkmış değerli bir kitap... Hikâyenin başkahramanı Shenny, okuru 'ilk izlenimin yanıltıcılığı' konusunda uyarıyor ve kitabın sonunda haklılığı apaçık anlaşılıyor."
The New York Times

"Her satırında mucizenin, umudun ve sabrın büyüleyici sesini duyabileceğiniz bu roman, sizleri hayata bambaşka gözlerle bakmaya davet ediyor."
Publishers Weekly

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

359913
BAF

₺17

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Düş Bahçelerinin Uzağında

Hiçbir Karanlık
Umutları Söndürmeye Yetmez!

Lesley Kagen

Çeviren: Eda Aksan

MARTI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Düş Bahçelerinin Uzağında
Lesley Kagen

1. Baskı: Ağustos 2013
ISBN: 978-605-348-175-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©LESLEY KAGEN
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Tomorrow River
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Eda Aksan
Editör : Rose Mary Samanoğlu
Dizgi : Nuri Cumhur Özkaya
Redaksiyon : Ayhan Hınçal
Son Okuma : Çağla Meknuze Kırant
Kapak : Yasin Öksüz

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Düş Bahçelerinin Uzağında

Hiçbir Karanlık
Umutları Söndürmeye Yetmez!

Lesley Kagen

Çeviren: Eda Aksan

MARTI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Annem için…

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Teşekkürler

En içten sevgilerimle;

Editörüm Ellen Edwards'a,

Yayıncılarım Brian Tart ve Kara Welch'e,

Dutton ve NAL'daki çalışkan reklam, sanat, halkla ilişkiler, üretim, pazarlama, düzenleme ve satış ekiplerine,

Tükenmeyen iyimserliği için menajerim Kim Witherspoon'a,

Inkwell Management'taki gayretli ekibe,

Değerli yorumları ve dostlukları için Stephanie Lee, Jeanine Swenson, Hope Erwin, Eileen Kaufmann ve Rochelle Staab'a,

Hukuk danışmanlarım Darcy McManus, Bruce Rosen J. D. ve Casey Fleming J. D.'ye,

İnternet sitemin yaratıcısı ve koruyucusu Madeira James'e,

O nedenini biliyor, Mike Lebow'a,

Kitap kulüplerine, ne büyük hediyelersiniz siz!

Kitapçılara, özellikle evden kaçtığımda evim olan Next

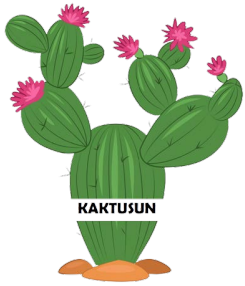
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chapter Books'a,

Saçmalıklarıma katlanan aziz mertebesindeki kocam Pete'e,

Sevimli, inanılmaz zeki ve güzel kızlarım Casey ve Riley'ye.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Giriş

Uzun zaman önce, o yaz günlerinde Rockbridge County'deki Carmody oymağına yolunuz düşmüş olsaydı, muhite yabancılığımız ve kıvrılıp bükülen dağ yollarımız nedeniyle arabanızla Üç S adlı tamirci dükkânına yanaşmak zorunda kalacaktınız. Orada kan ter içinde, telaşla ve hevesle tüm ihtiyaçlarınızı görmek isteyerek dükkân sahibinin gelmesini bekleyecektiniz. Fakat dükkânın sahibi Sam Moody sizi büyük bir hayal kırıklığına uğratacaktı. Sallana sallana yanınıza gelecek, ayılana kadar dükkânın sundurmasında oturacaktı. Ya siz ne yapacaktınız? Adamın küstahlığından deliye dönmüş bir vaziyette ve onun kaba saba biri olduğu kanısına çoktan varmış olarak otoyolda Shell istasyonunda duraklamadığınıza pişman olacaktınız. Fakat diyelim ki ona soru sorabilecek şekilde kendinize hâkim olup, "Carmody oymağı, Lilyfield'e nasıl giderim?" diye sordunuz.

Yine varsayalım ki, hâlâ size hizmet etmek için yanıp tutuşmayan Sam, "Koruyu geçip Lee Yolu'ndan sola sapın," diye karşılık verdi. Böylece, gaza basıp giderken daha serin bir havanın ve cana yakın insanların olduğu bir yerden gel-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

diğinizi hatırlatacaktınız kendinize.

Ama demirden dövülmüş kapılarımızın önüne geldiğinizde dayanılmaz sıcaklığın ve iş görmeyen tamirci dükkânının aklınızdan uçup gideceğinin garantisini veriyorum.

"Şuna bak." Gözlerinizi, görenlerin ağzını açık bırakan ağaçlıklı patikamızda, muhteşem evimizde gezdirirken ağzınızdan bu kelimeler dökülecekti. "Bu Carmody güzel yer. Gerçekten güzel."

Korkarım ki, birkaç dakika önce abartılı bir şekilde Sam Moody'nin aylak, melez bir siyah olduğunu düşündüğünüz gibi Lilyfield'in sizde bıraktığı ilk izlenimler de yanıltıcı olacak. Biraz daha yakına gelip dikkatlice baktığınızda bizim yerimizin hiç de güzel olmadığını ve bizim de Carmody'ler olmadığımızı anlayacaksınız.

Evimizin hanımı sırra kadem bastı.

Hepimiz yaşamlarımız boyunca tamir edemeyeceğimiz şekilde birilerini kırdığımız anlar yaşarız. Yaşlanmak, ne kadar çabalayıp gözyaşı dökerek kendimizi paralasak da kırdığımız bu değerli parçaları bir araya getiremeyeceğimiz gerçeğini öğretir bize. Kayıp annemizi arama çalışmalarına katıldığım o yaz yalnızca bir kız çocuğuydum. Henüz bu hayat derslerini öğrenmemiştim. "Bir düşüşten önce gurur yok olur" sözünü, zararın gerçek boyutlarını idrak edene kadar anlamamıştım.

Belki bir süre, geçmişime sizlerin gözünden bakabilirim.

Bazı olayları başınıza gelmeden anlayamayacağınız sö-

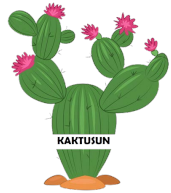
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zünü işittiğinizden eminim. Sanırım bir iyilik yaparak benimle birlikte zamanda kırk yıl geriye gidebilirsiniz. 69 yılında tıpkı benim yaptığım gibi büyüme çağında tökezlemeye ne dersiniz? Yapmaya kalkıştığım işi anladığınızda, kalbi temiz ve iyi niyetli biri olduğuma inanacağınızı umuyorum.

Benimle o yaza dönmeye hevesli olduğunuzu farz ederek yola koyulmadan önce küçük tavsiyelerde bulunmak istiyorum. Size daha önce bahsettiğim şeyi aklınızdan çıkarmayın. Annemin kayboluşuyla başa çıkamadığım için yüreğim sızlasa da, bir konudan kesinlikle eminim. Hani şu ilk izlenimler var ya! Tümüyle yanlış olabilirler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Birinci Bölüm

Burada görkemli bir manzaramız var.

Yürekleri burkacak bir hikâye anlatmasaydım, manzarayı detaylı olarak tasvir edebilirdim ve bu abartılı değil, yerinde bir tanımlama olurdu. Hatta bu konuda Monaka Kızılderilileri de bana arka çıkardı. Efsanelerinden birine göre, Shenandoah Vadisi'nin güzelliğinden yıldızlar başlarını oraya doğru eğmiş, ışıl ışıl parıldayan taçlarındaki en ışıldak mücevherleri, bereketli sularımıza lütfederek katmaya razı olmuşlardı. Fakat bu, ileriyi hesap edemediklerini de gösteriyordu. Onların ilgisine ihtiyaç duyan nice nehirlerimiz ve derelerimiz vardı. Mavi Sırt Dağları insanı büyüleyici, yeşil örtülü bir beşikte sallıyordu adeta. Derin bir nefes aldığında yılın hangi günü olursa olsun burun deliklerin Noel ağaçlarının kokusuyla dolar, atlar orada daha hızlı koşar, çiçekler daha uzun boylu olur, hatta kuşlar daha tatlı öterdi.

Virginia Milletler Topluluğu'nda nadiren hata yapmasıyla bilinen babam, Yargıç Walter T. Carmody bu cennet gibi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vadinin adını bana isim olarak koyduğunda gerçekten tuhaf bir işe imza atmış oldu. Shenandoah, "Yıldızların güzel kızı" anlamına geliyordu. Sayın yargıç, bu ismi kardeşim Jane Woodrow'a koymalıydı çünkü ben Woody kadar güzel değildim. Aynı yumurta ikiziydik ama birbirimize pek benzemiyorduk. Sarı saçlarım sıcaklarda büklüm büklüm ve yeşil gözlerim, kardeşimin gözlerinin aksine ailenin diğer üyelerinin göz renklerinden farklıydı. Ben gülmediğim sürece uzaktan kimse bizi ayırt edemezdi. İki ön dişim arasında biraz boşluk vardı ama derslerden pekiyi aldığım sürece bu durum umurumda değildi.

Kardeşimle, evin arka bahçesine seksen iki adım uzaklıktaki ihtiyar meşe ağacının en güçlü dallarında sarmaş dolaş uzanırdık. Babam yaptığı resimden gurur duyan bir ressam gibi adını ağacın gövdesine kazırdı. Bizi, "İkizlerim," diye çağırdığı günlerde onunla kalenin zeminine boylu boyunca serilirdik. Gıdığından yayılan tıraş losyonu kokusunu içimize çekmeye doyamazdık. Büyükayı ve Avcı Takımyıldızlarını işaret ederken kolalı, beyaz tişörtünün altında kararlı kalp atışlarını dinlemekten büyük keyif alırdık. Hemen hemen her defasında bu yıldızların yerini karıştırırdım ama Woody onların yerlerini unutmazdı. Babamı memnun etmek için benim gibi, "Ah evet, işte Küçükayı." benzeri numaralara girişmez, akşam yemeğinin bulaşıklarını yıkarken annemin melek gibi sesini hatırlatarak yavaşça şarkı söylemeye başlardı.

Fakat annem kaybolduktan sonra, Lilyfield dahil her şey değişti.

Lilyfield, kasabanın dışında elli dönümlük ağaçlı bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arazide inşa edilen evimizin adıydı. Kısa bir süre öncesine kadar, Carmody'lerin yerini bilen birisi size, Lilyfield'in bahçe düzenleme ödülü alabileceğini söylerdi. Bayan Murdoch, 1937 yılında, 'Virginia Güzellik Yarışması'na katılmıştı ama şimdi eski günlerini mumla arıyordu. Yanlış anlamayın, Lolly Murdoch görenlerin hâlâ ikinci kez baktığı bir kadındı ama tıpkı Lilyfield gibi buruşmuş teninin altındaki güzelliği görebilmek için daha dikkatli bakmak gerekiyordu.

Evimizin her ne kadar onarılmaya ihtiyacı olsa da, bu sabah ona göz gezdirdiğimde, bana hâlâ taç giyen dünya güzeli kadar göz alıcı göründü. Yine de, bakımını eksik ettiğinde bir şeyin hemen çürümesi endişe vericiydi. Annem kaybolalı daha bir yıl bile olmamıştı.

Kalemizde yok yoktu. Tüylü yastıklarımız, haşatı çıkmış pikelerimiz ve battaniyelerimiz vardı. O günlerde neredeyse tatlıdan başka bir şey yemeyen kardeşim için hazırladığım cevizli helva odamızdan hiç eksik olmuyordu. Geçen doğum günümüzde aldığımız birbirinin eşi fenerler kolaylıkla ulaşabileceğimiz bir yerde duruyordu. Bu Ağustos'un on beşinde Carmody ikizleri on ikinci yaşlarına basacaktı. Bir köşede, Woody'nin kurduğu bir sunak vardı. Üstünde Aziz Jude'un plastikten heykelinin bulunduğu, paslanmış kahve tenekesinden yapılmış derme çatma bir sunaktı ama Woody ona bayılıyordu. Kız kardeşim bu kutsallık zırvalarına hâlâ inanıyor olsa da ben inanmıyordum. Yitip giden amaçların azizlerinin en ulusunun önünde diz çökmekle vakit harcamıyordum çünkü bu durum çok farklı şekillerde beni yaralıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayrıca çöpten topladığımız bir pikabımız vardı ama burada hiç elektriğimiz olmadığı için tozlanmaya başlamıştı. Evden buraya kablo uzatmayı denedim ama yetmedi. Bu yüzden annemin film müzikleri albümlerini dinleyemedik. Woody, janjanlı albüm kapaklarına, özellikle tüm zamanlardaki favori albümü South Pacific'inkine bakmaktan zevk alıyordu.

Ayrıca kayıp annemizin değerli kitaplarından, omzunda gezegen adaşı gibi bir çentik olan köpeğimiz Mars için aldığım incikkemiği tutturulmuş düzgün bir sıra vardı. Köpeğimiz de kayıptı. Hayvan sevgisiyle dolup taşan kardeşimi kandırmak, ona köpeğin geri geleceğini düşündürtmek için kasaptan kemik alırdım. O it, kardeşimi salyalar içinde bırakarak yüzünü sevgiyle yalardı.

Elbette duvarlarımız da süslü püslüydü. Takımyıldızları haritamı kalenin geniş tahtalarına raptiyeyle tutturup yanına da çoğu siyah beyaz çekilmiş aile fotoğraflarımızı asmıştık. Kalemizin olduğu ağaç, evimize de adını veren zambak tarlasındaydı. Piknik yapacağımız günlerde, annem sepetimizi biberli yumuşak peynirden yapılmış sandviçler ve sarı jölelerle doldurur, tarlaya doğru koşarak yarışır ve şakalar yapardık. Midemizi tıka basa doldurduktan sonra o günlerde daha sıcak olduğunu sandığım derede oynamaya giderdik. Babamız pantolonunu katlar, suyun içine girerdi. Çapkınca anneme su atar, o da kıkırdayarak babamı ıslatmaya çalışırdı. Sonra her yerimiz ıslanana kadar Woody ve beni sırtında taşırdı. O günler hayatımın en güzel zamanlarıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerekli ilgiyi göstermediğim bir sırada kardeşim pastel boyalarını piknik fotoğrafına bulaştırmıştı. Annemin dalgalı saçlarını sarıya, gözlerini yeşile boyamış ve yanaklarını kırmızıya bulamıştı. Şimdi annem, bu fotoğraf karesinde otların arasında filizlenen bir çiçek gibi duruyordu. Woody onu saatlerce seyrediyor ama ben Rolaids çikletlerinden çiğnemek zorunda kalacağım için uzun uzun bakmıyordum.

Evin aşağısındaki tel örgülü kapı, acı acı öten bir alarm gibi gıcırdıyordu.

"Oraya saklandığını görmedim sanma, Shenny. Hemen o ağaçtan aşağı iniyorsun."

Arka sundurmada böyle bağırıp çağıran kişi kâhyamız Louise Jackson'dı. Ona kısaca, "Lou" derdik.

Hem onun amcası hem de Lilyfield'in bekçisi olan Bay Cole Jackson'la paylaştığı dere kenarındaki kulübeden yeni ayrılmıştı. Adamın bir kabahati yoktu. Her sabah bu vakitlerde Lou'nun kafayı yediren bu kaba bağırışlarıyla uyanıyorduk.

"Siz ikiniz duyuyor musunuz beni?" diye haykırdı.

Ona yanıt vermek istemiyordum ama cevap verene kadar susmayacaktı. Lou, şu bildiğini okuyan insanlara dönüşmüştü iyice.

"Yalnızca biz değil, neredeyse bütün Rockbridge County duyuyor seni," diye bağırdım. "Sağır sultan bile duydu."

"Karnını doyurmaktan vazgeçmeden önce, şımarıklığı bırakıp aşağı insen iyi edersin," diye bağırdı, arkasından tel örgülü kapıyı çarparak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalenin zemininde, kardeşimin yanına kıvrılıyordum. Göbeğimi kürek gibi yuvarladığı sırtına dayamıştım. Böyle kıvrıldığında yaşlanmış gibi duruyordu. Bir yanım onu omuzlarından sarsarak uyandırmak istemiyor, diğer yanım da acele etmemiz gerektiğini söylüyordu. Görülecek işlerimiz vardı.

"Dün Lou'dan jambon ve tavada börek hazırlamasını istemiştim. Yersin, değil mi?" diye sordum ona ama cevap vermeyeceğinden adım gibi emindim.

Annem kaybolmadan önce bana, "Saçmalama, Shen. Jambon ve tavada böreğe bayılırım," diye cevap verirdi. Fakat şimdi, bağırsam, yalvarsam ya da ellerimi iki hafta boyunca badem yağıyla ovalamaya söz de versem tek kelime bile etmiyordu. Woody sessiz kalıyordu.

"Bugün günlerden ne biliyor musun?" Burnumu saçlarına sürttüğümde Prell şampuanı kokusu yerine metalik bir koku aldım. "Dün gece bahsettiğim gündeyiz." Sırtını hafifçe dürttüm. Pembe parmağımı yalayarak onun solgun kaşlarını düzelttim. "Bugün hemen işe koyulacağız. Kararlı bir şekilde annemi aramaya koyulacağız," dedim. Gözlerim Woody'nin çıplak bacaklarına ilişti. Babam bizi kilerden çıkardıktan sonra bacağına yapıştırdığım yara bandı düştü düşecekti.

Dün gece kötü geçmişti.

Yatmamamız gerekirken odamızda uyuyakalmıştık. Yatağın kardeşimin uyuduğu kısmına sinen babama doğru sürünerek gidiyordum. Esneyerek, "Benimle konuşmanı istiyorum," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne zamandır oradaydı bilmiyorum ama Woody'nin üzerine örttüğü pikeyi parçalar halinde yırtmıştı. Yanımda yatan ikizim pikeyi üstüne çekmeye çalışıyordu. O örtüye ihtiyacı vardı çünkü annemin kokusunun sindiği tek şey o pikeydi.

Ona yaklaşıp, "*Hushacat...** *hushacat...*" dedim.

Daha düşünmeye fırsat bulamadan babam yaygarayı kopardı.

"Sus ve çekil oradan!" dedi. Bana doğru atıldı ve bileklerimden tutarak yatağın köşesine çekti. "Ona susmasını söyleme."

"Ama ona..." "*Hushacat*" aramızda türettiğimiz bir sözdü. "İşler şu an ne kadar kötü görünse de her şey yoluna girecek," anlamına geliyordu. Woody beni duymamış olmalı çünkü babamın sırtına atladı ama babam silkelendi ve kardeşim ahşap zemine yuvarlandı.

"Kalkın!" diye bağırdı babam ikimize.

Woody'nin kalkmasına yardımcı olurken onu, "Woody... Lütfen... Babamın dediklerini yap..." diyerek uyarmaya çalıştığım sırada, babam sırtıma çok sert bir şekilde vurdu.

İyice azıtmıştı. Yargıç cüppesinin üstündeki kusmuk, çok pis kokuyordu. Homurdanıp küfürler savurarak yatak odamızdan aşağı kata ve arka kapıdan, dışarıya evin yan tarafına kadar bizi kovaladı.

Kovalamaca sırasında ona yalvarıyordum.

"Kötü bir niyetim yoktu. Ona konuşmamasını öğütlemiyordum. Rahatlatmaya çalışıyordum onu."

Eşikten dışarı adımımızı attığımızda gökyüzünde dolu-

---

* *İkizlerin kendi aralarında oluşturduğu bir dil.* Hushacat*; işler şu anda ne kadar kötü gözükürse gözüksün ileride yoluna girecek anlamına geliyor. (ç.n.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nay vardı. Çıplak ayaklarımızın altındaki çimler soğuktu. Gece, soğuktan çimler yalın ayaklarımızı yakıyordu. Derenin karşı tarafında Calhounlar'ın köpeklerinin havlamalarını duyabiliyordum. "Girin," diye emretti.

Briketlerden yapılma derme çatma kulübenin kapısını açmış, dikilmişti.

Woody doğrudan köşesine çekilerek, kumlu zeminde dizlerinin üstüne oturdu. Ama ben hâlâ onu ikna etme umuduyla un ufak olmuş bir basamağı çıktım yalnızca.

"Efendim... Ben..."

Dişlerinin arasından, "Shenandoah eğer kardeşin yakında yeniden konuşmazsa, buraya yazıyorum, onu, büyükbabanın istediği gibi onlara yollayacağım," dedi.

"Sayın Yargıç? Lütfen?" dedim ona uzanarak.

Ellerimi tuttuğunda pes edeceğini düşündüm ama parmaklarımı bükerek, kalan basamakları çıkmam için beni itti. "Bu... sizin iyiliğiniz için," dedi ve kümesin kapısını çarparak kilitledi. İçerisi kapkaranlıktı.

Sabah kuşlar şakımaya başladıktan bir süre sonra bizi salıverdi. Lou ve Bay Cole bu durumu öğrenmesinler diye, bizi oradan onlar gelmeden çıkarırdı hep. Bazen hâlâ ayılmamış olur, yeterince acı çektiğimizi anlamak için dizlerimizi kontrol ederdi. Bazen de ayılmış halde gelir ve sabahın köründe onu affetmemizi isterdi. Bizi çıkarmaya geldiğinde hangi ruh halinde olacağını bilmediğimiz için önlem olarak Woody ile birlikte dizlerimizin üstünde otururduk. Bu sabah güneş doğduğunda hâlâ sarhoştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi ama," dedim, o sallanan yara bandını yeniden Woody'nin dizine bastırırken. "Kalk." Düzgün oturmayı beceremediğinde ona yardım ederdim. "Lou'nun, Yargıç hazretleri'ne aksilik ettiğimizi söylemesini istemeyiz, değil mi?"

Haziranın sıcak sabah güneşi bedenine vurmasına rağmen, tir tir titriyordu Woody. Burnunu ovuşturdum. "Hayır, minik bezelyem, buna kesinlikle izin vermiyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

Dere güzeli Louise, Nil'in Kleopatrası gibi hareket ediyordu.

Sanırım annemin kayboluşundan bir ay sonra bekçimiz Bay Cole, babama Woody ve benim özel bir bakıma ihtiyacımız olduğunu söylemişti olmalıydı. Haklıydı da. Düzenli yemek yemiyorduk. Hiçbirimiz bir çamaşır makinesi nasıl çalıştırılır bilmediğinden gittiğimiz yere görüntümüzden önce kokumuz ulaşıyordu.

Babam elinden gelse bakımımızı üstlenirdi ama üzülmekle o kadar meşguldü ki bizimle ilgilenemezdi. Bu yüzden, okuması düzgün ama yazılarında hatalardan geçilmeyen Bay Cole, beni verandanın basamaklarına oturtarak en güzel elyazımla yeğenine bir mektup yazmamı istedi:

Sevgiler ve Selamlar Bayan Louise Marie Jackson,

Nasılsınız? Sizinle birçok ortak noktamız var. Ben de si-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zin gibi doğduğum yerin adını taşıyorum. Kardeşim ve bana bakmak için bir otobüse atlayarak buraya gelmeniz mümkün mü? Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi olur.

Şimdi yazdığıma pişman da olsam, isteğimi geri çevirmemesi için mektubu, "Kucak dolusu sevgiler," diyerek noktalamıştım. Voodoo büyülerine inanan Louise, iki hafta sonra şehirlerarası Greyhound otobüslerinden biriyle Lilyfield'e geldi ve burayı çok sevdi. Buradaki hava koşulları ve yabani hayat ona göreydi. Louisiana'nın aksine sivrisineklerin ve kertenkelelerin olmadığı, bunaltıcı olmaktan uzak bir yerdi burası ve Lou bu duruma bayılmıştı. Lou'nun bizimle sürdürdüğü hayatta hoşuna gitmeyen tek şey babamdı. Beyaz göz yuvalarını kocaman açarak Woody ve bana, "Siz veletler ayakkabılarınızı çıkarmadan uyusanız iyi edersiniz. Babanızın sağı solu belli olmuyor. Yarı ölü zombiler gibi çekilmez olabiliyor," diyordu.

Güneyde yaşayanların tipik özelliği olarak, Lou da abartmayı seviyordu. Onun için söylediklerinin bir kısmı doğru diyebilirim. O da, iş kendi kurallarını uygulamaya gelince babamın büsbütün şen şakrak bir insana dönüştüğünü, Woody ve benim kadar iyi biliyordu.

Woody'yle beraber, mutfak lavabosunun üstündeki pencere pervazında duran radyodan bangır bangır yayılan, "Tatlım, tatlım gitme, kal yanımda" şarkısına ritim tutarak eşlik eden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kâhyamızı gözetlemek için mutfağa dalıyorduk.

Size Lou'nun biçimsiz, çirkin bir kadın olduğunu söyleyebilmek isterdim. Ama narin, karamel gibi bir teni ve upuzun bacakları, dolgun kalçaları, iri, dimdik göğüsleri vardı. Herkesin dediği gibi Lou, "güzel olmasına güzeldi ama iyi bir insan değildi." Son zamanlarda bize, tebaası içinde ona sadakat göstermeyen iki kişi gibi davranıyordu.

Lou, tava böreğini siyah, kızartma tavasına kepçeyle koyar ve "Tam vaktinde geldiniz. Ne diye o saçma kaleye çıkar durursunuz ki?" demeden önce pis pis bakardı bize.

Mutfak tezgâhına yaklaşırken ona, "Ağacın gövdesine uzanan o küçük, odundan basamaklar gevşek olduğu için babam yukarı, yanımıza çıkamıyor," demiyordum…

Yargıç Hazretleri'nin Woody ve beni kovaladığını Lou, Bay Cole ya da başka birine söylemememin nedeni onun, parlak şöhretini korumasını sağlamaktı. Kimse bize davrandığı gibi kaba hareket edebileceğinden şüphelenmezdi. Dışarıda saygıdeğer bir adamken eve girdiğinde, karısının burada olmadığını daha çok hatırlıyor, zavallı adam başına gelenlerin üstesinden gelemiyordu. Likör ve kayıp anneme karşı hissettiği duygular kalbini yoruyor, ikisi bir araya geldiğinde ölümcül bir karışım oluyordu. Babam çok içmezdi ama annem ortadan kaybolduğundan beri içkiyi arttırdı ve bu her geçen gün daha kötüye gitti. Ama bu durum geçiciydi. Annemi bulabilirsem babam da düzelecekti. Bundan hiç şüphe duymuyordum.

"Kaleler çocuklar için," diyordu Lou. "Böylesi şeylerle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oynamayacak kadar büyüdünüz. Artık oğlanların ilgisini nasıl çekeceğinizi düşünmelisiniz. Şu halinize bakın. Yara bere içinde, kirden görünmüyorsunuz. Genç hanımların vücutlarını korumaları gerektiğini bilmiyor musunuz? Erkekler yumuşak bedenleri beğenir." Lou kendi vücuduna içyağı sürerdi. "Kalenin zemininde öyle sürünerek dizlerinizi mahvettiniz."

"Ne dedin?" diyerek, sertçe musluğu açtım. Woody'nin elleriyle birlikte kendi ellerimi de sıcak suyun altına tuttum. "Duyamıyorum seni."

"Duyabiliyorsun, Shen," diye bağırdı. "Aptal mı sanıyorsun beni?"

"Beni suçlu konumuna düşürme ihtimalinden dolayı bu soruya cevap vermeyi reddediyorum," dedim. İçimden, "Lou eski haline dönse," diye dua ediyordum. Önceden bu kadar acımasız değildi. Nane şekeri çubuklarını önünde tutarak yamalı, gri elbisesiyle ürkek bir şekilde otobüs basamaklarından indiği andan itibaren Woody'yle kanımız ısınmıştı ona. Eşyalarını doldurduğu kâğıt torbayı almak için öne atılarak, "Milletler Topluluğu'na hoş geldiniz, Bayan Louise. Geldiğiniz için minnettarım," demiştim. O da utangaç bir gülümsemeyle, "Evet, Hanımefendi," demişti. O kadar alçak sesle söylemişti ki, söylediklerini tekrar etmesini istemek zorunda kalmıştım. O zamanlar sessiz sakindi.

"Bugün yapılacak çok işimiz var," dedim Woody'ye, ellerimizi sabunlayarak durulayıp kuruttuktan sonra. "Sağlam ye." Onu ahşap, yuvarlak masanın önündeki sandalyeye oturt-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tum. Boynunun altına peçete koydum. Banyo etsek hiç fena olmazmış diye düşündüm. Çenesinin etrafında bir kir tabakası duruyordu, adım gibi eminim benim çenem de böyle kirliydi.

"Dün, ondan önceki gün de söyledim size. Zamanınızı daha faydalı işler yapmak için harcayın. Aylaklık etmekten başka şeylerle," diyerek atıp tuttu.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," dedim.

"Bizim yaptığımıza aylaklık denmiyor. Aylaklık boş boş gezmek demek ama bizim bir amacımız var. Öyle değil mi, Woody?"

Bazen lafı Woody'ye paslıyor artık konuşmadığını unutarak bir şeyler söylemesini umuyordum ama o hiç oltaya gelmiyordu. Parmaklarını saçları arasında gezdirmekle meşguldü. Son zamanlarda buna benzer hareketleri daha çok yapmaya başlamıştı. Ben onu yine durdurmadığım sürece aynı hareketi yüzlerce kez tekrarlıyordu. Woody'yi bu hareketi yapmaktan alıkoyamazsam, Lou onu yine saçını kesmekle tehdit edecekti.

"Hovardalık... aylaklık... ne dersen de." Lou sesini o anlaşılmaz tona indirdi. "Benim gibi sen de biliyorsun ki, Yargıç Hazretleri böyle serbestçe dolaşmanıza izin verdiğimi öğrenirse bunun acısını çıkartır." Saç örgülerimden birine yapışarak avucunun içinde doladı. "Deli gibi koşarken yakalanırsanız babanız beni suçlayacak. Beni o bataklığa yeniden gönderebilir, bu da senin işine gelir, değil mi Küçükhanım" dedi başımı kendine doğru çekerek. "Anlaşmamızı hatırla. Yoksa sen bilirsin."

Kraliçemizin hatırlattığı gerçek, babamın Woody'yle bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lilyfield'den bir adım dahi dışarı çıkmamak için ettirdiği yemindi. Bu nedenle için bize hocalık yapsın diye Bayan Bainbridge'ı da eve çağırmıştı ama kadın bebek doğuracağı için ayrılmak zorunda kaldı. Size babamın neden bir baba gibi değil de bir gardiyan gibi davranmaya başladığını açıklayabilmek isterdim ama ben de sebebini bilmiyorum. Tahminim, biricik kızlarını gözünün önünden ayırırsa, sevgili karısı gibi onların da kaybolacağından ödü patlıyordu. Lou ile babamın olmadığı günlerde rahatça dolaşmamıza izin verirse onun yerine banyoyu temizleyeceğime dair, iki tur atıp süpürgenin üstünden atlayarak bir voodoo antlaşması yaptım. Babam çoğu gece erkenden uykuya daldığı için kardeşimle birlikte kasabaya sıvışıyorduk. Ama gecenin soru sormak için doğru bir zaman olmadığını keşfettim çünkü insanlar uyumaya hazırlanıyorlar ve rahatsız edilmek istemiyorlardı. Halletmemiz gereken birçok iş vardı ve zaman her geçen saniye daralıyordu. Antenlerimizi açık tutmalıydık. Annemin ortalıktan kayboluşunun nedenini gün yüzüne çıkartmak istiyorsak Woody ve ben yalnızca gündüzleri işlerimizi halledebilirdik.

Yağda kavrulan jambonun sesine Lou'nun gıcırtılı sesi eşlik etti. "Shenandoah Wilson Carmody başını o temizlenmiş masanın üstünden kaldır. Lanet olası sorunun ne senin?"

"Bir sorunum yok, Louise Marie Jackson ama sorman büyük incelik." Onun sızlanmasına benzeyen bir şekilde, "Deli gibi yorgunum sadece," dedim. Woody numara yaptığımı anlasın diye ona göz kırptım. Sonra sandalyemden düşerek kollarımı sımsıkı etrafıma sardım ve yerdeki muşam-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baya boylu boyunca serildim. "Senin kan emici ruhlarından biri dün gece haşatımı çıkardı. O çürümüş yaratık kalenin basamaklarını çıkarak ayak başparmağımı ısırdı ve bütüüünn geceeeee onu yaladı. Başka ne yaptığını biliyor musun? Süzülerek kaybolmadan önce senin nerede uyuduğunu sordu."

"Deli gibi yoruldun yani?" dedi batıl inançlara kapılan Lou, yalın ayaklarıma bakarak. Bütün mutfağını kan revan içinde bırakmadığımı anladığında beni doğruca masaya pışpışladı. "O aptal kalede, kocaman gözlüklerinle gecenin bir yarısına kadar milleti dikizlersen olacağı bu. Çarşamba akşamı beni gözetlediğini biliyorum, Shenny." Spatulayı burnumuzun dibinde sallandırdı. "Sen de Jane Woodrow, eğer saçlarınla oynamayı bırakmazsan makası elime alıyorum."

Mutfakta yalnızca Louise ve ben olsaydık bu şekilde havalı davranamazdı. Benim tersimin fena olduğunu biliyordu. Kardeşimin huzuru için elimden geleni ardıma koymazdım. Bu tür tartışmalar Woody'yi rahatsız ediyor, titremeye başlıyordu.

"Kendine gel Lou," dedim, ellerini ellerimin arasına alarak.

Ahmak Lou. Onu dikizlemediğimi söyleyecek değilim ama o gece kulübesinin camından tırmanırken onu görmem tesadüf eseriydi. Bir süredir gece yarısından sonra bir adamla buluşuyordu ama şimdilik bunu kendime saklayacaktım. Hayır, o geceyi kalemizde geçirmemizin, Lou'yu gözetlemekle bir ilgisi yoktu. Geçen çarşamba annemin otuz dördüncü yaş günüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem kayıplarda olmasa ona bir parti düzenler, hediyeler alır, bahçenin yakınındaki ağaçlara beyaz fanuslar asar ve üstü çikolata kaplı doğum günü pastası yapardık. Ama şimdi ne bunları yapabiliyoruz ne de şarkı söyleyebiliyoruz. Tek işittiğimiz, kafamızı ne kadar yastığın altına gömersek gömelim, babamın yukarıdaki salondan Woody'nin ve benim kulaklarıma kadar gelen ağlama sesi oluyordu. Üzüntüsü o kadar çabuk çılgınlığa dönüşebiliyordu ki, neye uğradığımızı şaşırıyorduk. O gece, Lou'yu gözetlemek için değil, babamın çılgınlığının kurbanı olmamak için yataklarımızdan çıkıp geceyi kalede geçirmek üzere oraya kaçtık.

"Seni uyarıyorum. Kasabadayken nereye gittiğine dikkat et," dedi Lou, jambonu kızartma tavasından alıp beyaz tabaklara koyarken. "O kurumlu hanımlar seni etrafta koşarken görürlerse, sizi ispiyonlarlar. Nasıl olduklarını bilirsin."

"Öyle mi? O kurumlu hanımlar çenelerini tutmayı öğrenseler iyi ederler." Kasabanın sahibiymiş gibi ortalıkta gezen bu çıtkırıldım kadınları hiç sevmiyordum. Annem de sevmezdi. Bu sefil hayatında onun ilk kez haklı olduğunu bilmeme rağmen, "Yasalar çerçevesinde, onların dedikoduları iftira olarak geçer ve bu cezalandırılması gereken bir suçtur," dedim.

Babamın bizi Lilyfield'de zorla tuttuğunu yalnızca birkaç kişi biliyordu. Eczanede çalışan Vera Ledbetter'dan duyduğuma göre babam kasabada herkese, Carmody ikizlerinin neden koro çalışmalarına katılmadığımızı, ambarın yapımına yardım için neden taş taşımadığımızı ya da her yaz mevsi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

minde yaptığımız gibi diğer çocuklarla birlikte gölde neden balık avlamadığımızı sormaya kimin cüret ettiğini soruyormuş. "Kızlar henüz insanların arasına karışmaya hazır değiller. Annelerinin kaybının etkisini üstlerinden atmaları gerekiyor," diyormuş.

Bu yüzden Woody ve ben dikkatli olmalıydık. Birileri, orada burada dolaştığımızı görürse, her işe burnunu sokan park görevlisi, babama haftalık Beyler Kulübü görüşmesinde, "Sayın Yargıç ikizleri yeniden etrafta dolaşırken görmek çok güzel," diye yumurtlardı.

İnanın bana, bu kasabada yaşıyorsanız, özel hayatınızın kalabalık bir alandaki gizlilikten farkı yoktur.

Lou, kahvaltı tabaklarımızı önümüze koydu ve cılız kollarını masaya dayadı. Ben, Woody yiyebilsin diye tava böreklerini minik parçalara bölmekle meşguldüm.

"Annen evde olsaydı," dedi Lou, "Bu kaçamaklarınız hakkında ne söylerdi dersin?"

Ona, "Annem burada olsaydı gizlice evden kaçmak zorunda kalmayacaktık değil mi, seni kara cahil," diyecektim ki Woody'nin sandalyesinde sallanmaya başladığını gördüm. Derin bir nefes alarak, "Umut, ruha tünemiş tüylü bir şeydir," diye karşılık verdim en sert ses tonumda.

"Kes," dedi Lou kafamı yumruklayarak. "Senin zırvalıklarını çekecek durumda değilim bu sabah."

"Bu zırvalık değil. Emily Dickinson'un bir şiirinden alıntı." Sandalyemden kalkıp içindeki yağ ile birlikte kızartma tavasıyla kafasını dümdüz etmeme ramak kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu hep yapıyor, ben aksini yapmaya çalışırken o, annemi yarı yolda bırakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Şu an onunla aynı fikirde miyim diye merak ediyorum. Kendi kendinize şu şekilde düşünüyorsunuz:

Bu çocuğun nesi var? Neden bir an önce aramaya koyulmadı? Annesi neredeyse bir yıldır ortalıkta yok.

Yerinizde olsam hemen yargılamaya geçmezdim. Yapabileceğim her şeyi yaptım. Lilyfield'de yaşayanları sorguladım. Babamı daha fazla sinirlendirmek istemedim ama bir öğlen vakti Bay Cole Jackson'a annemin nereye gitmiş olabileceğini ve ne zaman döneceğini düşündüğünü sordum. Budama makasını bırakıp gözlerini göğe dikti.

"Bu hayattaki bazı şeyler bizim bilgimiz dahilinde değil. Yüce Tanrı'nın tüm çocukları için bir planı var. En iyisi onu sorgulamamak," dedi.

Bunları söyleyeceğini bilmeliydim. Cevapları hep bu şekildeydi. Hiç yardımı dokunmadı. Lou'ya soru soracak kadar alçalmıştım. Annemin kayboluşu hakkında bir bilgisi var mı diye sorduğumda, "Senin zehir gibi zekâya sahip olduğunu sanırdım," diye alay etti. "Deden anneni bulana on bin dolar para ödülü vaat etti. Annenin kayboluşu hakkında bilgim olsa çoktan ona söylemiş olmaz mıydım? Kahretsin. O para elimde olsa, siz şımarık veletlerin peşinde koşmak yerine lüks içinde yaşardım," dedi.

Şerif Andy Nash, Cadılar Bayramı'nın arifesinde ön kapımızda belirip babama tekin olmayan bir sesle, "Üzgünüm, Sayın Yargıç. Ben... biz, Bayan Evelyn'i bulabilmek için her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolu denedik. İzler kurumaya başladı," deyip tüm umutlar boşa çıkınca, annemin kaybolmasının bir yanlış anlamadan ibaret olduğuna inanmaya başladım.

Şerifin yenilgiyi kolay kabullenmesi tüylerimi diken diken etti. Şapşal Andy Nash ne düşünürse düşünsün, annemin her an eve döneceğine hâlâ inanıyordum.

Özellikle 24 Aralık günü geldiği zaman. Annemiz tüm tatilleri sever ama Noel arifesini ayrı severdi. Woody, annemin adının Evelyn olduğu için bu günü daha çok sevdiğini düşünüyordu. O gün, öğlen vakti Bay Cole baltasıyla birlikte koruluğa gittikten sonra, oturma odasına koymamız için en güzel çam ağacıyla geri döndü. Mitch Miller Noel albümünü, annemin ağacı süslerken yaptığı gibi son ses açtım. Kardeşimle birlikte çoraplarımızı şömineye astıktan sonra keklerimizi ve sıcak çikolatalarımızı alarak ön pencerenin yanına oturduk. "Sadık Olanlar Gelsin" ilahisini söyledik tekrar tekrar ama annem gelmedi.

1 Mayıs günü güzel havayla birlikte döneceğinden öylesine emindim ki, erkenden kalkıp seraya koştum. Ama kapıyı açtığımda karşılaştığım tek şey, hayaletli bir hediye gibi tezgâhın üstünde paketlenmiş halde duran annemin bahçe ayakkabılarıydı.

Annem kaybolduğundan beri yaptığım gibi ağlayan Woody'ye, "Böyle zırlaman mı gerekiyor? Bugün gelmedi diye hiç gelmeyecek değil ya. Bir sabah mutfağa girdiğimizde, onu çayını içip kitabını okurken bulacağız. Bizi gördüğüne sevinerek 'Günaydın,' diyecek. 'Ben yokken rüyalarınız na-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıldı bezelyelerim benim? Sizin gibi güzel olamazlar eminim,' diyecek ve sonra, sonra her şey eski haline dönecek. Daha iyi olacak hatta. Babam ve o ayrı ayrı güzel bir tatil yapmış oldular. Ayrılıklar kalpteki sevgiyi güçlendirir. Bekle ve gör," dedim.

On yaşına kadar diş perisine inanan birisi için sıra dışı bir şekilde kardeşim söylediklerime ikna olmadı, hatta yutmadı diyelim.

Genelde söylenenlere safça inanan ikizimin annemin kendi iradesiyle döneceğine inanmaması, bu çocuk saçmalıklarına inananın ben olabileceğim ihtimalini fark etmemi sağladı. Belki de annemiz gerçekten dönmeyecekti. Ne gelecek hafta, ne sonraki ay... Hiç. Belki de annem ölmüştü.

O zaman ümitsizlik bütün benliğimi sardı ve derin şüphelerin içine çekti beni. Gözlerim öyle kararmıştı ki, hayat annemin sanat kitaplarındaki Bay Claude Monet'in resimlerine benziyordu. Artık akşam yemeği ziline de kayıtsız kalıyordum. En basit şeyleri yapmak bile taşıdığım hüzünle birlikte zor geliyordu. Woody, ikizim olmasından dolayı üçüncü defa bir boşluğun içine düştüğümü anladı ve bana destek oldu. Onun kalbine dolan umut beni kurtardı.

Annemi tam bir kararlılıkla aramamanın arkasındaki üçüncü nedeni biliyorsunuz. Lilyfiled'den ayrılmak çok tehlikeliydi. Babam, kızlarını kanatları altında tutmak istiyordu.

Dördüncü olarak. Dörde geldik mi? Annemi aramamamın son sebebiyse, büyük bir cesarete sahip olduğumu bilmeme rağmen hayatta yapmak isteyeceğim son şey annemi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aramaktı. Ona ihtiyacım olmadığından değil. Hayır, hayır. Birini bulmak istiyorsan aramaya ormanlık alandan başlamalıydın. Ama kayıp bir anneyi nasıl takip edebilirsin ki? Onu sabahtan akşama kadar arar yine de eve elim boş dönerdim. Bu yüzden kendime sürekli "zaman öldürüp annemin geri dönmesini beklemek en iyisi değil mi?" diye soruyordum. Bu soru o kadar rahatlatıcı ki, gecenin bir yarısı kan ter içinde uyanarak gözyaşları içinde yanıma kıvrılmış kardeşimi görene kadar, neredeyse buna ikna oluyordum.

Kendimi kanıtlamak için yanıp tutuşuyor olsam da, inanın bana öyleyim, hesaba katmam gereken gerçekler vardı. Kardeşim iyiden iyiye içine kapandı ve zavallı babam bu durum onu kızdırdığı için kardeşimi göndermekle tehdit ediyordu Bu yüzden ben sızlanmayı bırakıp geç olmadan annemi bulmalıydım. Yapabilirdim. Yapardım. Ben yıldızların güzel kızı Shenandoah Wilson Carmody'ydim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Üçüncü Bölüm

Son Şans Deresi, Lilyfield'in yanında bir köpek gibi akıyordu. Bazı günler güneşin altında yatıp belli belirsiz kaşınıyordu Diğer günler gidecek bir yeri yokmuş gibi amaçsızca akıyordu. Fakat bu önemli sabahta, kaynağını dağlardan alan dere bir yabancıyı parçalara ayıracakmış gibiydi. Ayaklarımıza geçirdiğimiz en sağlam bez ayakkabılarımızla Woody ve ben kayalık kenarında yürüyorduk. Üzerimizde sürekli giydiğimiz, birbirinin eşi kot pantolonlarımız ve tişörtlerimiz vardı. Bir elimle kardeşimin terli elini tutuyor, diğer elimle de birkaç yıl önce komşumuzdan aldığım sağlam, teneke yemek kutumuzu taşıyordum. Benim saçlarım örgülü, Woody'ninkiler değildi. Karman çorman saçlarının yanına yaklaştırmadı beni. "Sıkı tutun bana, ciddiyim," dedim ona defalarca.

Lilyfield'in ön tarafındaki korudan, Lee Yolu'na çıkan eskimiş yoldan kestirme gidebilirdik ama dere boyunca ayaklarımızı ve bileklerimizi serinleterek kasabaya gitmeyi tercih ettik. Buraya gelirken babamın atının orada olup olma-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dığından emin olmak için ahıra göz attım. Eyer takımı da yoktu. Her sabah ata biniyordu. Nereye gittiğini bilmiyordum ama Pegasus perişan bir halde dönüyordu.

Annemi aramaya nereden başlayacağımı bilmediğimi kabul ediyorum ama Şerif Andy Nash'den daha kötü bir iş çıkaramazdım. Bildiğim kadarıyla annemin nerede olduğunu ona söyleyen kimse çıkmadı. Alakasız sorularını düşününce çok şaşırmadım.

"Annenin düşmanları var mıydı?" diye sordu bana, annem kaybolduktan kısa bir süre sonra.

Ona çok saygı duymadığım için küçümser bir edayla yanıtladım sorusunu. "Düşman mı? Annemin mi? Fırından henüz çıkarılmış şekerli kurabiyeyle kavga etmeye benziyor bu."

Böyle deyince babam sırıttı. Şerifin ofisindeyken yanımda oturuyordu. Çünkü babam, yanımızda olmadığı sürece Andy Nash'i, beni ve Woody'yi sorgulamaktan men etmişti. Babam daha fazla üzülmemizi istemiyordu. Bu kadar da korumacıydı.

Şerif, elinde kalemi yazmaya hazır bir şekilde öne doğru eğildi. Endişeden ter içinde kalmıştı. Terinin kokusunu alabiliyordum hâlâ. Babamın çok güçlü bir insan olmasından dolayı başkaları üzerinde böyle etkileri oluyordu.

"Ya arkadaşları?" diye sordu.

"Onlar, nereye gittiğini biliyor olabilirler mi sizce?"

Parmaklarımı arkamda çaprazladım ve "Annemin arkadaşları yoktu öyle değil mi Yargıç Hazretleri? Bütün vaktini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ailesiyle ilgilenmek için harcardı," dedim.

Şerife yalan söylememin sebebi, annemin bütün arkadaşlarının babamın yasaklılar listesinde olmasıydı. Resmi olarak bu, "Yasaklanmış meyve" demekti ama gerçekte babam, annemin onları görmesini istemiyordu. Annemin, babam yerine ona başkalarının eşlik etmesini tercih ettiğini söyleyerek zaten üzgün olan babamı daha çok üzmek istemiyordum.

Şerifin sorgusundan sonra yasaklı meyveleri ziyaret edip sorular sordum. Gittiğimden daha bilgili dönemesem de rağmen, bir kez daha denemekten zarar gelmezdi. Tecrübelerime dayanarak biliyorum ki, bir şeyi hatırlamakta en çok güçlük çektiğiniz anda bir anı davetsiz bir misafir gibi kapınızda belirir. Siz tadını çıkarmaya hazır olmadan orada öylece dikilir.

Annemi bulmak için elimde hiçbir delil olmadan yalnızca boş, eski dedikodulara güveniyordum. Onları elde etmek için de Woody ve ben gözleri görmeyen Beezy Bell'i arıyorduk. Bu yüzden bu sabah onun Mudtown'daki evine gidiyoruz. Uzun zaman önce ondan, içinde annemin adı geçen sohbetlere sıkıca kulak kesilmesini istemiştim. Artık bugün Beezy'nin bir şeyler söyleyebileceğini umuyordum.

Saat dokuz. 9 Haziran 1969, Pazartesi sabahı. Benim Lou Jackson gibi batıl inançlarım yoktur ama kasabada kara bir kedi ya da merdiven görürsem onlardan uzak duracaktım. Defalarca tatbik ettiğim üzere üzülmektense önceden önlem almak daha iyiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

E. J. Tittle derenin öbür tarafında coşmuş suyu gösteriyordu, "Dere bu sabah öfkeli. Dikkat edin," diye haykırıyordu.

"İnanmam," diye bağırdım ben de.

Woody ve ben bizim taraftaki basamaklı kayalardan onun tarafına atladık. Kendimi bildim bileli atlardık. E. J. de bunun farkındaydı ama üç kız çocuğunun ağabeyi olmak ona bir şekilde korumacı bir hava veriyordu. Yani, Ed James benim soğuk dere suyuna düştüğümü görse katıla katıla kahkaha atar ama Woody düşse gülmezdi. Ondan hoşlanıyordu.

E. J. bizim evimizden tamamen farklı bir evde, şimdi olduğu yerin tepesinde yaşıyordu. Onların evi bana sağa sola dağılmış tepeleme kürdanları hatırlatıyordu. Babası Bay Frank Tittle, tam zamanlı bir işte çalışmaya uğraşıyor ama daha paydos vakti gelmeden kapının önünde buluyordu kendini. Batı Virginia'da madenci olarak çalışmış, hırıltılı nefes alıp veriyor ve derin derin öksürüyordu.

Durumlarına bakılırsa Tittle ailesi sürekli para ve yemek sıkıntısı içindeydi. E. J. bir deri bir kemikti. Dili fermuara benziyordu dışarı çıkardığında. Derede balık avlayıp, tuzaklar kurarak yakaladığı tavşanları pişirerek ya da yabani çilekler toplayarak besleniyordu. Bunlar yetmezmiş gibi Tanrı başa çıkması için ona başka bir dert daha vermişti. Terbiyesizlik etmek istemem ama doğduğu gün Doktor E. J.'nin kıçına şaplak atacağına annesininkine atmıştı. O kadar çirkindi ki, sinekkuşları saçlarına yuva yapmış gibiydi. Kuş yumurtası kadar küçük bir burnu, çamurdan daha bulanık gözleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Yüzünde övgüyü tek hak eden yer dudaklarıydı... Bazen Woody'nin onun dudaklarını hâlâ o zamanki gibi davetkâr bulup bulmadığını merak ediyorum. Bir gün evlenmek üzerine uzun uzun konuşurlardı ikisi. Dualarım onlarla birlikteydi ama evlenmelerinin anlamsız olduğunu söylememek için kendimi zor tutardım. Büyükbabam, babamın "kötü evlilik" yaptığı o günü lanetler ve başka bir Carmody'nin aynı hatayı yeniden işlemesine asla müsaade etmezdi. Tittle ailesi, büyükbabamın, "Maden pisliği" dediklerindendi.

Bu onun dangalak görüşüydü, benim değil. E. J.'ye gerçek duygularımı söylemek yerine sincap taşağı yemeyi tercih ederdim. O, görünüşündeki eksikliği ve parasızlığını, cesur ve yardımsever karakteriyle çok çalışarak kapatan bir vatandaştı. Üçümüz gizlice dolaşırken yakalanırsak başımıza gelebilecekleri her ima ettiğimde bunu kanıtlıyordu. Rakun derisinden şapkasını çıkartıp göğsünü geriyor ve "Bir dağ adamı, bir dağ adamının yapması gereken neyse onu yapar," diyerek kükrüyordu. Oğlan daha çok bir köstebek yuvasına benziyordu ama yiğitliğini de alkışlamak gerekirdi.

Dereye daldığımızda Woody'yi sırtıma aldım. "Sakın," diye tehdit ettim onu çünkü benden kurtulmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Kardeşim bir uçurtma kadar hafif görünebilir ama Kuzey Rüzgârı kadar da güçlüdür. Son kez bana asılmasının ardından olmasını engellemeye çalıştığım şey gerçekleşti. Kollarını gevşettiğini hissettim. Dengesini sağlamak için kollarını kullanmadan basamak kayalara doğru uçtu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dikkat et," diye bağırdım derenin karşısındaki E. J.'ye.

"Kaçıyor!" Onun tarafına atladığı anda Woody'yi tutamazsa o da benim kadar iyi biliyor ki, Woody tüyecek ve değerli zamanımızı planladığım gibi harcamak yerine koca kırda dik başlı Woody'yi aramakla geçirecektik.

E. J. onu yakalayabileceği bir konum aldı ve bağırdı.

"Endişelenme! Tuttum onu. Tuttum!"

"Sana gösterdiğim gibi yakala onu. Arkadan!"

Woody dereden, ona birkaç adım mesafelik uzaklığa atladı ama kaçamayacaktı. Pişman olmuşa benziyordu. Yaptığı hatanın farkına varmış gibiydi. Ama ikizim o benim, kandıramazdı beni.

"Sakın ona inanma E. J. gözlerini ondan ayırma. Numara yapıyor, "dedim.

Bir sağa bir sola hareket edip kurtulmaya çalıştı ama dostumuz hızlıydı. Onu sıkıca tuttuğundan emin olduktan sonra hızla onların yanına yürümeye başladım. O kadar sinirlenmiştim ki, iki kere dizlerime kadar suya battım.

"Lanet olsun, Woody. Hiç işbirliği nedir bilmez misin?"

E. J.'nin kollarından çekip aldım onu. Boynuna astığı bez ayakkabılarını alıp yere ittim. "Sesini kestiğin gibi şimdi de sağır mı oldun? Bu sabah için kısıtlı bir vaktimiz olduğunu söyledim sana. Annemi bulmamız gerekiyor, "dedim.

Ayakkabılarını giydirdim ve bağcıklarını sıkıca bağladım. "Bilmesem, onun eve gelip gelmediği umurunda değilmiş gibi davranıyorsun diyeceğim."

Yerde ona bakarken kız kardeşimin nasıl biri olduğu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nu hatırladım. Annemle birlikte şarkı söyler, geceleri burada, derede kurbağa yakalar ama hemen onları salıverirdi çünkü Woody herhangi bir canlı varlığı incitmeye dayanamazdı. Belimize kadar uzanan çimlerde yatar, papatyalardan kolyeler yapardık. Elişlerini çok iyi yapardı. Bu yüzden onun kolyeleri benimkilerden güzel olurdu. Annem dışında herkesin kafasının karışmasına neden olacak şekilde aynı elbiseleri giyerdik. Elbette kardeş kavgalarımız da olurdu. İlk özür dileyen Woody olurdu. Kaval kemiğiyle olan ses benzerliğinden ötürü bana, "Shenbone," diye seslenirdi. Bana yıldız çizimlerini getirir, tartışmada ben hatalı olsam bile parmaklarımla oynardı. Bazen yitip giden ikizimin özlemine dayanamıyorum. Hatta bazen bu yeni Woody'den nefret ediyorum. "Ayağa kalk!" diye bağırdım ona.

"Neden böyle davranıyorsun ona?" dedi E. J. beni kenara iterek. "Anlamadığını biliyorsun."

Dizleri üstüne çömelerek dağılmış saçlarının arasındaki ince dalı çekti. Yanağındaki lekeyi sildi. Woody neler olduğunu anlamıyormuş gibi koruya bakıyordu. Güneş mi doğdu ay mı çıktı, bunların bile farkında olmadığını sanıyorum artık. Bana bakıp ipeksi sesiyle, "Kusura bakma, koşup kaçmayı düşünüyordum. Bana ne oldu farkında değilim, bezelyem. Sarılabilir miyim?" demesi için neler vermezdim.

Ah şu öfkem!

Hâkim olamıyordum. Benim hatam değildi. Böyle saman alevi gibi parlamak bana miras kalmıştı. En azından ailemin ismi lazım değil bazı üyelerinin yani büyükbabamın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aksine özür dilemem gerektiğini biliyordum. Woody'nin ayakkabısının bağcıklarını gevşetirken bir taraftan da "Rabadee," deyip duruyordum. İkimizin arasında, "Özür dilerim," anlamına geliyordu. E. J.'nin de beni affetmesini istemem gerekecekti. Kardeşimden özür dilediğim gibi özür dileyemezdim çünkü o bir Carmody değildi. Bazooka çikletleri gibi dilime yapışan şakayı yaparak aramızı düzeltecektim. Ahmakça görünebilir ama bu şakayı kaç kez yapsam da verdiği tepki değişmiyordu.

"Baksana," dedim eğilmiş sırtını dürterek.

"Evet?" dedi.

Hâlâ kardeşimin üzerine titriyordu. Tişörtünü, şortunun içine sokuyordu.

"Irkımız için iyi bir gün, ne dersin?"

Bana döndü. Bozuk atmaya çalışarak, "Hangi ırkmış bu Shenny?" dedi.

"İnsan ırkı tabii ki, E. J."

Gürültülü bir şekilde kahkaha attıktan sonra şakayı unutup, Woody'nin yerden kalkmasına yardım etti. Bacaklarındaki kiri silkeleyip, ellerini saçları arasında gezdirdi.

Onu, günahkarca kıskanıyordum. Annemin ortadan kaybolmasıyla aynı zamanlara denk gelecek şekilde espri anlayışım da kaybolmuştu. "Az kalsın unutuyordum," dedim yemek kutumun kapağını açarken.

Louise tencerenin altındaki yansımasını hayranlıkla seyretmekle meşgulken kahvaltı tabağından çarptığım jambon ve tava böreğinden kalanları E. J.'ye uzattım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

E. J. yemekleri ağzına tıktı. Çiğnerken, "Ben de sana bir şey vereceğim," dedi.

Elbette verecekti. Annesinin ve babasının çocuklarının iyiliği için yardımları kabul etmesine rağmen herkes, Tittle'ların oğlunun bir kırıntı dahi de olsa sadaka kabul etmektense işkence çekmeye razı olacağını bilirdi. Devrilmiş bir ağaca hızlı adımlarla gidip meşe ağacı yapraklarıyla kaplı, ağız sulandıran böğürtlenlerle geri dönüşünü seyrettim.

"Şelalenin yanındaki ağaçlardan," dedi onları bana uzatırken. "Şafak vakti topladım. Woody'nin en sevdiğinden."

Woody'nin çoktan yarılanmış ağzına sünger gibi yumuşak meyveyi ittirdim. "Dudakları kenarlarından nasıl seğiriyor baksana."

Annemden miras kalan dolgun dudaklarını gösterdim.

"Bu hareketi teşekkür ettiğini gösteriyor," dedim ona.

"Biliyorum."

Çamurlu gözlerinden akan aşkla Woody'nin çenesindeki böğürtlen lekesini silerek, "Benim için bir zevk, pudingim," dedi ve iyi niyetle kolumu dürttü.

"Irkımız için güzel bir gün? İyi espriydi, Shen."

Onu yüreklendirmemem gerektiğini biliyorum ama ne kadar sinirlerimi bozsa da iyi ve sadık bir ahbaptı. Kendime engel olamadım. Hafifçe gülerek, "Bak... Bitirdin bile!" dedim.

Bir yandan kıkırdarken ormanın içine adeta dörtnala koştuğunu söylememe gerek var mı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üçümüz, Hanımeli Tepesi'nin üstünden neredeyse bütün kasabayı seyrediyorduk. Tepenin adı meşhur Lexington-Concord Savaşı'nın anısına böyle konulmuştu. Ne Charlottesville kadar büyük ne de başkent Richmond kadar önemli bir yerdi. Lexington'ın işlevi tarihsel büyüsünde yatıyordu. Konfederasyon yüz kırk dört askerini, onların yiğitliklerini hatırlamamız için buradaki anıt mezara gömmüştü. İnsanlar, onların mezarına yüz sürmek ve fedakârlıklarını anmak için çok uzaklardan geliyorlardı. Aklını oynatmadıysan Stonewall Jackson'ın evini de gezebilirdin.

Geceleri, gaz lambaları, çakıl taşlarından yol kenarlarını mükemmel, benekli noktalarla aydınlatıyordu. Gündüzse, parti elbiseleri, mücevher ve mobilya satan dükkânlar açık oluyordu anacaddede. Eğer buzdolabınız size küserse yenisini, kasabanın doğu yakasındaki otoyol kenarına kurulu olan Sears Roebuck adlı dükkândan alıyordunuz çünkü orası modern bir mağazaydı. Restoranlar içerisinde en ilgi çekici olanı, yüksek koltuklarıyla ve alçak tavana asılı vantilatörlerin altında kızarmış tavuk bifteği servisini en iyi yapan Güney Han'dı. Öyleydi en azından. Biz Carmody'ler artık dışarıda akşam yemekleri yemiyorduk onun için benim görüşlerimi kulak ardı edebilirsiniz.

Johnson ve Hayfield sokaklarının kesiştiği köşede sıvışmak için bulduğumuz, ilk fırsatta Woody'yle uğrak adresimiz olan Filly'nin Yeri duruyordu. Çarşamba akşamları geç saatlere kadar açık oluyor ve bu arada Bülbül Morgan'ın güzel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lik salonunun penceresinin altına çömelince, kadınlardan annemin vereceği tarzda bilgileri öğrenebiliyordum. Tırnakları kesmek için en uygun vaktin banyonun hemen sonrası olduğunu orada öğrendim. Çünkü tırnaklarının en yumuşak olduğu anlar o vakitlerdi. Ayrıca "Olay Yağı"nın kuru yüz için faydalı olduğunu öğrendim. Bir de kocan işten geç gelip, "İşi mutfakta görmek," istediğinde yapabileceğin hiçbir şey olmadığını belledim. Şerifin karısı Bayan Mandy Nash'e göre bu isteğe itaat etmek onun kadınlık vazifesiydi. Daha geçen hafta, "Hanımlar sizi bilmem ama ben gözlerimi kapatıp ertesi gün ilk iş alacağım pabuçlarımı hayal ederim," dediğini işitmiştim. (Bayan Nash'in kasabada en çok parlak, deri ayakkabıya sahip kişi olması, bana şerifin yemek pişirmeyi gerçekten sevdiğini düşündürtüyordu.)

Batıya doğru babamın okuduğu Washington ve Lee Üniversitesi gözüküyordu. Kırmızı tuğlalardan yapılmıştı. Robert E. Lee, üniversitesinin sevimli şapelinde gömülüydü ve sadık atı Traveller da sonsuza dek yanı başında yatıyordu.

Üniversitenin yan kapı komşusu ise Virginia Askeri Enstitüsü'ydü. Oğlan çocuklarını savaşmak için eğiten bir kurumun arazisinin savaş alanına benzememesini hep tuhaf bulmuşumdur. Ama enstitünün bahçesinde çimler dalgalanırken çiçek tarhları tıklım tıklım doluydu ve ağaçlar sizi memnuniyetle ağırlayacakları gölgelik alanlar sunuyordu.

İstesem, toprak ağası dedemin yüz bin dönümlük alana yayılan topraklarını da görebilirdim buradan. Adı Miras Çiftliği'ydi. Çiftlik, yanındaki çayıra kadar giden uzun araba yo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lunun olduğu köşeden başlayıp arkasında uzanan dağların eteklerine doğru genişliyordu. Etrafta onun için çalışan yüzlerce insan vardı. Babam kardeşiyle beraber, bana "Rüzgâr Gibi Geçti" filmindeki Tara'yı hatırlatan nefis buğdayların büyüdüğü mülkün içindeki malikânede büyümüştü. Bu malikâne bir tepede kurulmuştu. Fakat orası Tara'dan daha eskiydi çünkü neredeyse tarihin başlangıcından beri olduğu yerdeymiş. Büyükbabam orada, ondan çok daha iyi ve zarif olan büyükannem Ruth Love'la beraber yaşıyormuş. Ama o tarafa bakmayacaktım. Ona, bu zevki tattırmayacaktım. Gus Carmody yağlı piçin tekiydi.

Dürbünü gözlerime yaklaştırdım ve kör ama Beezy netleşene kadar görüntüyü yakınlaştırdım. Her zamanki gibi tuhaf elbiseler içindeydi. Ayna, görmeyen bir insanın işine yaramazdı. Beezy sırıtıyordu. Hoş her zaman sırıtırdı o. Eksik dişleri, turuncu elbisesi ve yeşil, keçe şapkasıyla bir balkabağıyla kolaylıkla karıştırılabilirdi. Kocaman olanlarından değil, avucunun içinde tutabileceğin bıdık olanlarındandı. Erken uyanırdı. Bu yüzden çoktan çamur deryasının geriye kalanı içinde, hurda mezarlığında yeşeren bir ayçiçeği gibi duran evinin verandasında olacağını biliyordum. İki yıl önce eski Presbiteryen kilisesinden birileri evini bu komik sarı renge boyamıştı. O Presbiteryenler çok sinsi olurdu. Sürekli Beezy için iyilik yapıyorlardı. Sanırım onu uyarıcı Baptistlerden korumaya çalışıyorlardı.

Annemin saatine baktım ve tepeden inerek diğer ikisine seslendim. "Acele edin. Kırk bir dakikamız kaldı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dördüncü Bölüm

Beezy'nin, Monroe Sokak'taki evi ne büyük ne küçüktü. Mükemmel diye tanımlayabilirdim. Ağaçtan yapılmış, yerden bir basamak yükseklikteydi. Güzel bir bahçesi ve onlarca ağacı vardı. Bay Cole'un incelik göstererek yaptığı el yapımı kuş yuvaları, hemen hemen bütün dallarda sarkıyordu. Beezy kuşlara bayılıyordu çünkü renkleri ne olursa olsun istedikleri yere gidip her şeyi yapabiliyorlardı. Tabii ki tüylü dostlarını göremiyor ama onların şarkılarını biliyordu. Özellikle nehir gibi çağıldayan mor kırlangıcın ötüşünü seviyordu. Beezy' nin kuşları sevme nedenlerinden birinin de insanların Tanrı vergisi insanların rengini ayırt etmeden, onların kafasına konmaları ve bunu yaptıkları için cezalandırılmamaları olduğunu düşünüyorum. Beyaz değil de siyah olarak doğsaydım, siyahilere büyükbabamın deyimiyle "bastonun boklu dibi," gibi davranan insanlara hınç beslerdim. Önceden inanıyordum ama şimdi onların bizden daha aşağı olduklarına inanmıyorum çünkü mantıklı gelmiyor. On numara siyahlar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tanıyordum. Ayrıca beş para etmez beyazlar da tanıdım. Hatta iki tanesi ailemin üyesiydi.

Beezy, bekçimiz Bay Cole'dan nasıl olduğumuzu öğreniyordu. Birbirlerine karşı çok naziklerdi. Bazen, Lilyfield uykuya daldıktan sonra Woody'yle beni buraya getiriyor ve babamın uyuduğundan emin olduktan sonra karanlığın gölgesine sığınarak sıvışıyorduk. Beezy bize kendi tarifiyle tavuklu börek yapıyordu. İçinde bol bol kuru ekmek vardı. En çok kuru ekmeği seviyorduk börekte. Misafirperverliği için bulaşıkları yıkayarak teşekkür ettikten sonra bahçeye çıkıp ay ışığında o ve Bay Cole ile gramofonda Billie Holiday'i ya da Duke Ellington'u dinliyorduk. Artık babamın kıymetli zamanını benimle daha az geçirdiğini bildiği için Bay Cole bazı geceler, bir sonraki ay, aya iniş yapacak olan astronotlardan bahsetme nezaketini gösteriyordu. Göğe bakıp, "İşleri yolunda gider umarım değil mi Shenney?" diyordu.

Ben de her defasında, "Evet," diyordum ama gerçekte öyle düşünmüyordum.

Bay Cole onca meteor ve asteroit ve daha Tanrı bilir nelerin arasında güvenle uçmanın ne kadar riskli bir girişim olduğunu anlamıyordu. Bütün bu tehlikeleri atlatsalar bile aya inme şansları ne kadar olacaktı? Hayır, o ay adamları için çok fazla umut beslemiyordum.

Woody ve ben, annem sürekli yapmamızı istediği için Beezy'nin yanına geliyorduk.

"Bana bir şey olursa, işler yoluna girene kadar size göz kulak olması için Beezy'ye ya da büyükannenize güvenebi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirsiniz, "demişti.

Woody ve ben de ona, "Peki," dedik ama o sırada bir insanın nasıl bu kadar sersem olabileceğini düşünüyordum. Babam onu gözü gibi sakınırken ona nasıl bir şey olabilirdi? Şimdilerde annemin kehanet yeteneğine sahip olduğunu düşünmeye başladım.

Siyahilerin muhitindeki meraklı bakışlardan sakınmak için Woody, E. J. ve ben arka bahçeden dolaştık. Hep oynadığımız oyunu oynuyorduk. Beezy ona sinsice yaklaşmayı başarabilirsek elindeki tüm bozuklukları bize vereceğini söylemişti. Yıllardır deniyorduk. Kuş banyosunun hemen yanında, verandasına dört beş adım uzaklıktaki uzun çitin yanında çömelerek ilerliyorduk. Ne ben ne de Woody bu oyunu oynamaktan haz etmiyorduk çünkü faka basmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorduk ama bu oyunu E. J. için oynuyorduk. Sırıtmasından, bozuk paraları nasıl harcayacağının hesabını yapmaya başladığını anlayabiliyordum. Beezy ötmeye başlıyordu.

"Civcivler çimmeye mi hazırlanıyor yoksa gelenler güzel Carmody ikizleriyle Tittle'ların çalışkan oğlu mu? "diyordu.

O kuş banyosunu bir kez bile geçemedik. Sanki yaşlı fıstıkta, esrarengiz bir şeyler vardı.

E. J. öfkeyle bir şeyler homurdanıyordu çünkü o yirmi beş kuruşa gerçekten ihtiyacı vardı ama ben, "Bekle," diye bağırdım.

Woody'nin basamakları birer birer çıkıp aşina olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beezy'nin kucağına hiç de yavaş olmayan bir şekilde atladığını görebiliyordum. Kardeşim onu görünce canlanıyordu çünkü Beezy bizim için çok özeldi. Biz ufakken bize bakması için anneme yardım edermiş. Ona Beezy adını takan Woody'ydi. Asıl adı Elizabeth ama küçük bir kız çocuğuyken kardeşim onun adını telaffuz etmekte güçlük çektiğinden ona Beezy demeye başlamıştı. Sonra herkes onu bu adla anmaya başladı.

Ayrıca bir zamanlar büyükbabamın Miras Çiftliği'ni de temizliyordu ama dedem Simon Legree kaba saba bir adam olduğu için onu işten kovdu. Sonra bir baltaya sap olamayan Carl Bell ile evlendi. Ama onu öldürdü ve hapse girdi. Meraklı mizacım yüzünden ona bir defasında birini öldürmenin nasıl bir duygu olduğunu sordum.

"Tam olarak bilmiyorum, tatlım. Bir katil gibi hissetmiyorum," dedi neşeyle omuzlarını silkerek.

"Daha çok dünyayı, tamir olunamayacak kadar kirlenmiş bir ruhtan arındırmış çamaşırcı gibi hissediyorum," dedi.

Kasabadaki bütün siyahiler ve içlerinde annemin de olduğu bazı beyazlar salıverilmesi gerektiğine inansa da, onu Kırmızı Soğan Devlet Hapishanesi'ne bizzat babam gönderdi. Mahkemede, "Carl gözlerimi kaybedinceye kadar başıma vurdu sonra da beni tavuk ipliğiyle boğmaya başladı," diye ifade verdi.

Jüri, hâlâ boynunda duran kızarmış izleri görebilsin diye bluzunun yakasını indirdi.

"Onu öldürmek istemedim. Yalnızca kendimi savun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya çalışıyordum."

Beezy deri yüzme bıçağını Carl'ın boynuna saplamış, adam orada can vermişti. Bana hikâyeyi anlatan Bay Cole'a göre bıçak adamın şahdamarına isabet etmişti.

Altı günlük görüşmelerinin sonunda jüri onu serbest bırakmadı ama cezasında indirime gitti. Birinci dereceden adam öldürmek suçuna çarptırılmadı. Kasıtsız adam öldürme cezasına çarptırıldı. Beezy'nin babamdan hoşlanmamasının sebeplerinden biri bu olsa gerek. Ona karşı tutumunu anlayabiliyorum ama bence büyük resmi göremiyor. İyi halden indirime gitmeden ona beş yıl ceza verdiğinde daha merhametli davranabilirdi babam ama her zamanki gibi Yargıç Walter T. Carmody haklıydı çünkü hapishanede bulaşıkları yıkayıp çarşafları sıktığı zamandan arta kalan vakitlerde gardiyan hanımlardan biri ona örgü ve dikiş yapmayı öğretti. Şimdi geçimini bu işleri yaparak sağlıyor. Onun çirkin kazaklarını, atkılarını ve başlıklarını satın almak için Rockbridge County ve başka yerlerden insanlar Lexington'a geliyordu. Bilmiyorum, belki de arkadaşlarına bir katilin yaptığı şeyi satın almış olmakla övünmek için geliyorlardı.

Sıcak takipte kalarak evin basamaklarını çıktım ve "Derhal onun kucağından in, Woody. Bayan Beezy'yi ezdiğinin farkında değil misin?" diye bağırdım.

Telaşlanmıştı. Kardeşim bazen beni duymuyormuş gibi yapsa da, her zaman rahatlıkla anlayabilirdi beni.

"Gel de ne getirdiğime bak."

Yemek kutumu açtım. E. J. için kahvaltıdan kalanların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanına onun boya malzemelerini de kutuya koymuştum. Onu meşgul edecek bir şeyler yapmazsam sorun çıkaracağını biliyordum ve bu sabah buna ayıracak vaktimiz yoktu. Vaktimiz azdı.

"Gelip bunlarla oynasana?"

Biraz değişiklik için Woody boya kalemleriyle, kurşun kalemlerini yayıp karalama kâğıdını düzeltti ve Beezy'nin ayakları üstünde resim yapmaya başladı. E. J. parmaklarının ucuna basarak sineklik kapıya doğru ilerliyordu. Tıpkı benim gibi onun küçük burnu da enfes kokuyu almıştı.

Beyaz güller Beezy'nin çitine bütün ihtişamlarıyla dizilmiş ve kuvvetli kokuları arka bahçeyi kaplamıştı. Aklım da annemin hatıralarıyla doldu. En sevdiği çiçeklerdi bunlar. Gelinlik buketini bunlardan yaptırmıştı çünkü bu beyaz güller mutlu bir evliliğin habercisiydi. Kaybolmasından kısa süre önce canı sıkkın gözüküyordu. Ben de bu çiçekleri koparak bir demet yaptım ve yanına koştum. Mutfak penceresinden dışarı bakarken buldum onu.

"Bak sana ne getirdim," dedim kucağına hoplayarak.

İrkilmişti. Sonra hüzünlü bir sesle, "Teşekkürler, Shen," dedi.

Kristal vazoyu almak için dolaba uzandığında uzun kollu bluzu açıldı. Kolunu göstererek, "Bu yara izleri nasıl oldu?" diye sordum.

Annem üstünü örtmeye çalıştı ve "Kolumu tel örgülü kapıya sıkıştırdım," dedi.

"Daha dikkatli olmalısın," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şaşırmamıştım. Annem sakar bir insandır. Vücudunda zaman zaman kızarmış halde mavi ve siyah lekeler olur.

Çiçekleri istediği gibi yerleştirdikten sonra bana dönerek bir kez daha teşekkür etti ama gözlerinde sevinçten eser yoktu.

İncinmiş bir şekilde, "Beğenmedin mi onları?" diye sordum.

Annem bir anlık tereddüdün ardından sıcak yüzümü musluk suyundan üşümüş ellerinin arasına aldı ve "Güneş altındaki en mutlu insan olacağım! Yüzlercesine dokunup bir tanesini bile koparmayacağım," diye fısıldadı.

"Ne demek oluyor bu?" diye sordum o söylenmeyi bıraktıktan sonra.

Yüzümdeki şaşkınlığı görerek, "Edna Azize Vincent Millay bu dizelerde... ben, senin beni düşünmeni severken sen her şeyi kendine saklıyorsan çiçeklerin büyümesine izin vermelisin. İnsanların da. Anlıyor musun?"

"Evet," dedim ama anlamamıştım.

Beezy, E. J'nin hırıltılı bir ses çıkardığını işitti ve ona, "Doğru, fırında turta var ama ayak bileklerim de biçilecek çimler olduğunu söylüyor," dedi. Anlaşmaları böyleydi. Elmalı turtaya karşılık çim biçme.

"Bu konuda çabucak harekete geçeceğini umuyorum."

E. J. onu besleyen eli ısırmaması gerektiğini herkesten daha iyi bildiği için, "Evet, efendim. Çimleri düzeltmek için yarın ilk iş buraya geleceğim," dedi ve evin içine sızdı.

Ben, onun yanına oturduktan sonra Beezy, "Bugün gel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meniz ne iyi oldu. Bu gece sizi ziyaret etmeye hazırlanıyordum," dedi.

"Dün kaçmaya çalıştık ama Louise iliklerimize kadar sömürüyor bizi.

Kurucular Hafta Sonu için büyükannem yakında burada olacak. Her şey tertemiz değilse nasıl celallendiğini bilirsin."

Beezy dantel mendili boynundaki yaranın etrafında gezdirip, "Bilmez miyim," dedi.

"Yine de bu, Lou'nun bizim canımızı yakmasına neden olamaz. Yemin ediyorum o kız, boş evde bile tartışacak bir şey bulur," dedim, Beezy'nin bana hak vermeyeceğini bilerek. Louise'e acıyordu. Ne zaman onun bize patronluk taslamasından ve her şeye burnunu sokan birisi olduğundan şikâyet etsem, "Ona iyi davran. Bana, onun yaşındaki halimi hatırlatıyor," derdi.

"Ruth Love, şenliğe gelecek mi?" diye sordu Beezy.

"Geçen yıl gelebilecek durumda olmadığını biliyorum."

Çılgınca resim yapan Woody ninemizin adını duyunca başını kaldırdı.

"Sanırım," dedim kardeşimin beni duymamasını umarak.

Beezy, "Keyfi yerinde mi?" diye sordu.

"Çoğunlukla."

Bu muhabbete girmeseydi keşke. Büyükannemle eski bir dostlukları olduğunu biliyorum ama Woody, Güneyin Dilberi yarışması olsa açık ara kazanacak olan babaannemle inişli çıkışlı bir ilişki yaşıyordu. Güzel iğne örgüleri, lokum gibi rosto ve topaklanmayan patates püresi yapardı. Ya turtaları? Ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saba yarışındaki bütün ödülleri kazanırdı. Dindar birisi olduğundan ve kumar İncil'de yasaklandığından bizimle poker dışındaki kart oyunlarını oynardı. Sonuç itibariyle daha sevimli bir ninemiz olamazdı.

Çoğu zaman sevimli.

Ara ara büyükanneme gelirlerdi. Woody'ye ninem fıttırmaya başladığında toz olmasını söylerdim hep. Bazı sinir krizleri diğerlerinden daha kötü oluyordu. Tanrı, ona çok fazla caz dinleyerek keyifli vakit geçirmeye başladığını söylediği için oturma odasındaki büyük piyanoyu baltaladı birkaç yıl önce. Gus dedem, insanlara ninemin akıl sağlığından değil kalp sağlığından şikayetçi olduğunu bu yüzden bir ay boyunca yatak odasındaki perdelerin çekili olduğunu söylemişti. Sonra iyileşmesi için onu, Lynchburg'daki saralılar ve geri zekâlılar için olan Virginia Devlet Enstitüsü'ne gönderdi. Şükürler olsun ki, doktorlar dinle olan ilişkisini biraz zayıflatmasını söyleyip biraz elektrik tedavisi uyguladıktan sonra iyileşti.

"Ne demek çoğunlukla?" diye sordu Beezy şüpheyle.

Bilmemesi gerekirken, annem ona anlattığı için ninem Ruth Love hakkında başkalarının bilmediklerini biliyordu. Carmody ailesinde yaşananları anlatmamız yasaktı ama annem bunu takmazdı. Ben de ona çekmişim.

"Ruth Love kafayı yemedi, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Neden öyle düşünüyorsun?" diye ofladım.

"Sadece çok fazla bengay kullanıyor ve onun kokusu Woody'nin hassas burnunu rahatsız ediyor. Hepsi bu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bengay sürme meselesi doğru olsa da, son ziyaretinde büyükannemin bizimle tüm öğlen boyunca komünyon oynadığını bilmek Beezy'yi üzerdi. Bu, Woody'yi de rahatsız etmişti ama onu suçlayabilir misiniz? Bir insan sandviç ekmeğini şişmeden ancak mayasız ayin ekmeğine çevrilmişse yiyebilirdi.

"Yeni haberler var mı?" diye sordum Beezy'yi bu konudan koparıp asıl konuya çekmeye çalışarak.

Gözleri görmeyebilir ama kulakları, kadınların çekici dedikodularını bir sünger gibi emiyordu. Bir şeyler duymuş olmalıydı. Annemin ortalıktan kaybolması hâlâ büyük bir haberdi.

"Dur bakayım, bir düşüneyim," dedi elindeki işi kucağına bırakan Beezy.

"Mary Jane Upton'ın bikinisiyle manava gelip Rita Hayworth'a benzediğini iddia edişi var," dedi.

Bayan Upton uygunsuz bir şekilde giyinerek kasabada, Eski Mavi Otel'de çalışan izbandut gibi kocasını arardı sürekli. Herkesin çoktan ona alıştığını sanırdınız.

"Yeni bir şey yok mu?"

E. J.'nin aksine ben annemin nerede olduğuna dair en ufak bir ipucu için kıvranıyordum.

Beezy biraz düşündükten sonra, "Abigail Hawkins'in Destekçi Hanımların başkanı olarak seçildiğini duydum."

"Aman ne büyük başarı."

"Ayrıca düzenli olarak sizin evinizde görüldüğünü duydum. Doğru mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki demir tırabzanın tadı ağzıma yapışmıştı.

"Mısır ekmeği ve elmalı turta getiriyor ve... Yemin ederim Betty Crocker'ın adını kötüye çıkarmaya çalışıyor."

Beezy onaylamadığını belirten sesler çıkardı.

"Bayan Abby'nin bir şeyler pişirip Lilyfiled'e getirmesi yemek pişirmeyi sevdiğinden değil. Bunu bildiğini varsayıyorum, Shen."

"Ne diyorsun?" diye karşı geldim. Şüphelensem de ne kastettiğini anlamadım. Kiliseden sonra peder Tommy'nin babama, "Yas tutmak için bir yıl yeterince uzun Walter. İkizlerin başka bir anneye ihtiyacı var," dediğini işitmiştim.

Tanrı aşkına, bu adam neye inanıyor? Neden medet umuyor? Rahip de kasabadaki bekâr hanımlar gibi annemin kısa bir süreliğine gittiğini unutuyor. Abigail Hawkins en beterleri ama ayinden sonra babama göz koyan bütün kadınların listesini tuttum. Vay onların haline! Tüm söyleyeceğim bu. Bir barınakta kalan Bayan Delia'dan onların hepsini efsunlamasını istemeyi planlıyorum. Tepemi attıran Charity Thomas'a yaptıklarını görmeliydiniz. Bayan D. onun belinde develerinki gibi kocaman bir kambur çıkardı.

"Evet, öyle işte," dedi Beezy arkasına yaslanarak. "Bayan Hawkins baban için ağlarını örmeye başlamış gibi duruyor."

E. J. iki adet elinde tuttuğu ve bir de ağzında çiğnediği üç börekle verandaya çıktı.

Üzerlerine mayonez dökmüştü. Bir kavanoz Hellman mayonezi için ona her şeyi yaptırabilirdiniz. Yutkunduktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra, "Evet, Bayan Abby ağını örüyor. Bana da öyle geliyor," dedi.

"Hayır," dedim onun kaburgalarına dirseğimle vurarak. "Daha fazla börek yiyebilmek için uyduruyorsun."

"Hull'da tekrar 'Yağmur Altında'yı gösteriyorlarmış," dedi yün ipliğini yeniden eline alan Beezy. Bu perşembe akşamını nasıl geçirmek istediğini ima ediyordu. Tıpkı annem gibi eski film gecelerini seviyordu. Hele müzikal gösteriyorlarsa. Woody ve ben Hull'un Arabalı Servisi'nde bunaltıcı yaz gecelerinde bebek oyuncak bebek modelindeki giyerdik. Annem hoparlörü açar ve Beezy ile birlikte şarkı söylerken biz de şişedeki Coca-Cola'larımızı içip yıldızların altında krakerlerimizi yerdik. Cennette gibiydik. Hull'daki o eski, güzel zamanları özlüyorduk. Bu yüzden perşembe akşamı babamın ayakaltından çekilmesini sağlamaya çalışacaktım. Kör bir kadın tarafından kullanılan bir arabaya binmek için tam bir ahmak olmanız gerekirdi. O nedenle yavaş gidersek üstesinden gelebileceğimi düşündüğüm, Beezy'nin eski, kahverengi Pontiac'ını sürerek oraya kadar bize şoförlük edebilirdim.

"O film ilk kez gösterildiğinde Belmont Tiyatrosu'na kaçak girmek zorunda kaldım," dedi.

"Benim rengimden insanlar..."

"Beezy Bell! Lütfen kendinden bahsetmeye başlama. Zamanım tükeniyor," dedim sabırsızca. Annemizin saatini onun kulağına yaklaştırdım. Arka yüzünde İtalyanca "umut" anlamına gelen Speranza kelimesi kazınmıştı. Annem bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saati dostumuz Sam Moody'den almıştı. Çok değerliydi. Yalnızca annemi bulmaya daha yaklaştığımı hatırlatmakla kalmıyor aynı zamanda Woody ve benim, Beezy'nin gayrimeşru çocuğu Sam gibi bir arkadaşımız olduğunu da hatırlatıyordu. "İşime yarayacak bir şey biliyor musun, bilmiyor musun? Cevabın olumsuzsa o zaman eczaneye gidip Vera'yla konuşacağız."

"Tatlım, çok zaman geçti," dedi kırgın bir şekilde Beezy.

"Annen..."

"'İşini erteleme, gecikmelerin sonu tehlikelidir,'" diye alıntı yaptım. Sam bu alıntıyı anneme söylerdi.

"William Shakespeare yazmıştı bunu. Zaman akıyor, kötü bir şey gerçekleşmeden önce acele etsen iyi edersin anlamına geliyordu." Beezy, annemi bulamazsam kalbimin kırılmasını istemiyor, bu yüzden geride durmayı seçiyordu. "İlk başta onu aramak için bu kadar beklemeseydim belki şimdiye evdeydi. Anlıyor musun?"

Açıkça anlamak istemeyerek derin bir nefes aldı. "Dün öğlen, Dorothea Dineen, Harriet Godwin'e, Evie'nin ortalıktan kaybolmadan önce kütüphanedeki bir pozisyon için başvurduğunu duyduğunu söylüyordu."

Doğru, annem kitaplarla çevrelendiğinde çok mutlu oluyordu ama hali vakti yerinde evli kadınların günlerini dolduran, ilgilenecekleri bahçeleri, kocaları ve çocukları vardı. İşleri olmazdı onların. Yani, izin verilse annem kütüphanede bir iş *edinebilirdi*. Bir gün Broadway'de sahne alma umuduyla Sweet Briar Üniversitesi'ne gitmiş ama sonra geçmişin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük şairlerine ve sanatkârlarına hayran olmuştu. Sonra, babama âşık olana kadar da bunları öğrenmeye karar vermiş, diplomasını aldıktan kısa bir süre sonra da evlenmişlerdi.

Beezy'ye, "Doğru duyduğundan emin misin? Kütüphanede bir iş?" diye sordum. Annem kayıplara karıştıktan sonra babam artık oraya gitmemize izin vermezdi. Bu yüzden her salı öğleden sonraları kitaplarımızın kontrolünü yapma saatinde, annemin orada olup olmadığını öğrenmek için orayı aramaya başladım. Saçma olduğunu biliyordum ama bir gün birilerinin cevap verip,

"Bayan Carmody mi? Evet burada," demesini umut etmeye devam ettim.

Birkaç saniye sonra annemin nefesini duyacaktım.

"Merhaba," diyecek ben de tüm bu zaman boyunca nerede olduğunu soracaktım.

O da, "Ah, hayatım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Baban daha adliyeden dönmedi değil mi?" diyecekti.

Sonunda aramaktan vazgeçmek zorunda kaldım. O domuz kütüphaneci Jeanine Anderson babama yetiştirdi ve alt katta telefonun yalnızca sehpası kaldı.

E. J. börekten kalan son lokmaları ağzına sıkıştırdı.

"Ne üzerinde çalışıyorsunuz, Bayan Bell?" diye sordu.

"Yeni bir şey deniyorum. Bir kaşkol."

Açık yeşil ve koyu mor renklerdeki örgüsünü havaya kaldırdı. Karman çorman olmuştu. Hangi iplikleri kullandığını göremediğinden kazak ve atkılarının dikişleri iyi olur ama renkleri hep bir yürüyüş bandosundaki çeşitliliğe sahip olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beğendin mi Shenny?" diye sordu bana doğru elini sallayarak.

"Bayıldım," dedim.

Her saniye daha çok sinirleniyordum. Düzenli bir ziyaret için yeterince vaktimiz yok ama tatlı dille Beezy'nin acele etmesini sağlamak deveye hendek atlatmaya benziyordu.

"İş demişken," dedi kendi işine dönerken.

"Küçük Walter yeniden adliyeye dönmeyi düşünüyor mu?"

Babama Küçük Walter diyordu. Yargıç sandalyesinden görünebilmek için telefon rehberine oturmak zorunda olmasa, onu öyle çağırmak zorunda kalmazdı değil mi?

"Annem döndükten sonra Yargıç Hazretleri'nin yeniden makamına döneceğinden eminim," diye cevapladım çünkü babamı bu dengesiz haliyle yakın bir zaman içinde mahkeme salonunda hayal edemediğimi söylemek sadakatsizlik göstermek gibi gelmişti.

Zaten ne zaman döneceği kimin umurunda? Paraya ihtiyacımız yoktu ki. Kasabadaki en zengin aileydik ve dedem toprakların yarısına sahipti.

Beezy esnediğimi duyup, "Sekiz saat uyumuyor musun?" diye sordu.

"Altı saati bile bulmuyor. Woody gecenin büyük kısmını..."

Kardeşime göz attım.

Resim yaptığı kolu, kullandığı tek renk olan siyah boyayla, ileri geri gidip geliyordu. Yazmaması beni gerçekten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rahatsız ediyordu. Konuşamasın, sorun yok ama kâğıdı, boya kalemi vardı. "Ne haber Shen, seni seviyorum" yazmak canını mı alırdı?

"Onu doktora götürüyor musunuz?"

Beezy yine hüzünlendiğimi anlamıştı.

"Tabii ki."

Kaldırımlar yapıldığından beri babam Woody'yi her pazar akşamı Milligan's Hardware'in üstündeki Doktor Keller'in ofisine götürmeme izin vermişti. Çoğu zaman tek yaptığı anneme ne olduğunu düşündüğümüzü öğrenmek için sorular sormaktı. Sus pus oluyordum çünkü bu konu onu ilgilendirmezdi.

"Onu düzeltemez misin?" diye soruyordum her seferinde yanıtını değiştirir umuduyla.

"Fiziksel bir sorunu olsa değiştirebilirdim," diyordu bana, kardeşimin boğazını kontrol ettikten sonra.

"Sesleri düzenli çalışıyor. Histerik suskunluk var onda," demişti.

Chester Keller babamın en eski can dostu olabilirdi ama bir kere sınırı aşmıştı ve oradan geri de dönmüyordu. Kardeşimin sesini kaybetmesinin komik yanı nedir?

Beezy'nin alnı da örgüleri gibi kırış kırış oldu.

"Evelyn'i arama işi... tek başına ağır bir yükün altına giriyorsun Shenny."

Neredeyse bağıracaktım. Ne yapmam gerekiyor? Babam konuşmadığı için Woody'yi göndermekle tehdit ediyor... Anneme her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beezy kasabada neler dönüp bittiğini yakından biliyor olabilirdi ama Lilyfield'de yaşananlardan habersizdi. Babamın bizi yakınında tuttuğunu biliyor ama bu yakınlığın derecesini bilmiyordu. Kulübe evden, işkence seanslarından ve diğer şeylerden bahsetsem onu üzmekten başka bir anlamı olmayacaktı çünkü yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu. Bu onun için tehlikeli olabilirdi.

"Kaygılanma lütfen," dedim.

"Bütün bunları tek başıma sırtlanmıyorum. Yardım eli uzatabilecek biri daha var aklımda."

Beezy, kimden bahsettiğimi biliyordu ve dudaklarını, "Mmm... hımmm," şeklinde oynatıyordu ama niyeti o değildi. Onu ikna etmek için daha fazla vaktim olsaydı bunu denerdim ama kardeşim av kokusu almış köpek gibi kaskatı kesildi. İspiyoncu olsa hemen işaret ederdi kim olduğunu.

"Hayır... hayır..." diyerek Woody'ye uzandım ama o parmaklarımı yaladı.

"Ne oluyor, Shen?" diye sordu her zaman telaşlı olan Beezy.

"Bir şey yok."

Şişe dibi gibi olmuş dizine vurdum.

"Woody yine kendinden geçti. İlgilenirim ben."

Verandanın ucundan, "Gel buraya," diye bağırdım.

Beni yok saymakla kalmadığı gibi hedefine, mezarlığa ulaşmak için yoldan karşıya geçerken sağına soluna bile bakmamıştı kardeşim.

"Resmini bitirmek istemez... ah?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çizdiği şeye baktığımda boynuzlu iblisin tokatladığı bir kadın ya da sarkıt dişlerinden köpük fışkıran deliye dönmüş tüylü yaratık gibi hastalıklı bir şeyle karşılaşacağımdan emindim. Bu sefer gördüğüm resim bana köpeğimiz Mars'ı hatırlattı. Yalnızca bu, kan revan içindeydi. Woody'ye köpeğin geri gelmeyeceğini söylemeliydim. Gerçekten söylemeliydim.

"Boş boş oturmayı bırak da bir şeyler yap!" diye bağırdım E. J.'ye.

Çitlere tünemiş, yeni mezarın içine beline kadar batmış Bootie Young'ın olduğu tarafa doğru mezar taşları arasında zikzaklar çizerek koşan kardeşimi ağzını yarım metre ayırmış bir şekilde seyrediyordu. E. J.'nin kardeşimin peşinden koşmamasının sebebi onun neden heyecanlandığını biliyor olmasıydı ve bu Bootie Young değildi. Bootie kesinlikle hayalleri süsleyecek bir erkek ama aşk meşk işlerinde sıkıntı yaşıyordu. Bu günlerde Woody daha çok ölülere ilgi duyuyordu.

Düşüncelerimi kanıtlarcasına irikıyım, yakışıklı oğlanı yanından hızla geçerken görmedi bile. Aşağı yukarı... Aşağı yukarı... Mezarın hizasında ellerini çırpıyordu. Göz kırpışından sonra insanın siniri en çok bozan şey el çırpışıydı. Bu hareketi bana Mors alfabesinde bir yardım çağrısı gönderdiğini ama benim Mors alfabesini anlamadığımı düşündürüyordu. Tahmin edilemez bir şey yapmadan yanına gitsem iyi olacaktı.

"Kimseye bir zararı dokunmuyor," dedi E. J. yanından aceleyle geçerken omzumu tutarak. "Onu rahat bırak, Shen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ondan kurtuldum.

"Bırak beni!"

Nasıl çıldırdığıma şaşırdım. E. J.'nin halinden onun da şaşırdığı belliydi.

"Bana ne yapacağımı söylemeyi kes ve bir daha bana dokunursan seni... Maden pisliği... ben... ben..."

"Shenandoah Wilson Carmody!" diye azarladı Beezy.

"Hemen Ed James'ten özür dile."

"Ama o... o..."

"Shenny," diye emretti küçük ayağının üstünde tepinerek.

"Evet, efendim."

Pes ettim. En hanım hanımcık ses tonumla E. J.'ye,

"Beni affet," dedim.

Beni affedecekti ama parmağımı onun yanağına dayayıp istediğim gibi çimdiklediğimi göremeyecekti Beezy.

Aptal çocuk. Woody ile yüzüğü takmışlar gibi hareket ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Beşinci Bölüm

Woody'nin mezar taşları ve mozeleler boyunca gittiği yolu aynen takip ederek Bootie'nin ve kazdığı çukurun yanına yaklaşırken çok sayıda ölü akrabamızın yanından geçmiştim. Şimdi büyükbabamın da kuruculardan bazılarının dinlenme yeri olan bir mezarlığı vardı kendi arazisinde. Bir zamanlar onlar yerlilerin saldırılarına karşı koyamadıklarında, saban kazaları yaşadıklarında ya da amansız ateş salgını sırasında bu mezarlık ortalıkta yoktu.

"Yürüyelim! Yürüyelim! Güneylilerin hakları için, yürüyelim!" diye şarkı söylüyordu Bootie. Prova yapıyordu. Kurucular hafta sonu açılış seremonisinde her zaman geleneksel İç Savaş şarkısı, "Gürbüz Mavi Bayrak"ı söylerdi çünkü bariton bir sesle doğmuştu.

Young ailesi mandırada çalışıyordu ama sabahın köründe kalkıp huysuz inekleri sağmak Bootie'ye göre değildi. Üniversiteye gidip kemik kazıcı, arkeolog olmak istiyordu. Bu yüzden bu mezarlık işi iyi bir pratik oluyordu onun i-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çin. Ekim ve hasat zamanlarında birçok dersi kaçırdığı için Woody ve benimle aynı sınıftaydı, on üç yaşından bir yaş büyüktü. Hatta tüm çiftlik oğlanları gibi daha büyük gösteriyordu. Okul kitaplarına kalp çizip içine onun adını yazan ya da ona notlar gönderip, "Bir Öpücükle Mühürlendi, BOM" şeklinde imzalayan bir sürü kızla olduğuna kalıbımı basardım. Aşk meşk oyunlarına ayıracak vaktim yoktu. Annemin nerede olduğuyla, Woody'nin bakımıyla ve babamla ilgilenmekle meşguldüm. Bootie'nin yanından geçerken ona saygı gösterirdim ama abartmazdım. Çünkü yanlış bir fikre kapılabilirdi.

Mezara yaklaşırken Woody'nin kolunu sıkıp yana büktüm ve, "Selam," dedim.

"Günaydın, Shen," dedi Bootie küreğini kuma saplayarak. Kabarık saçlıydı ve çenesinde bir yarık vardı. Parmağımı sokup ne kadar derine gidebileceğimi hep merak etmişimdir. "Kaç zamandır görüşmedik." Bootie'nin vücudu geçen sefer gördüğümden daha dolgundu. Ama tombul değildi. Çıplak göğsü pürüzsüzdü. Koltuk altı kılları kahverengi gözleriyle uyumluydu ve hâlâ gülümsemesi çok çekiciydi. Kremalı bir tatlı gibi. "Geçit töreninde nerede oturacaksın?"

"Her zamanki gibi, Beezy'yle parkta," dedim.

Konuşmayı öğrendiğimden beri Kurucular geçit törenini ona anlatırdım. Woody ile Main ölümsüz Daimi Prensesler yürüyüşünü tamamladıktan sonra soyunup Beezy ve diğer siyahların yanına giderdik. Geçit töreni Mudville'den geçmiyordu bu yüzden töreni Buffalo Parkı'ndan geçerken izli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorlardı. Yılın bu zamanları beyaz tenli olmamıza rağmen Woody ve ben esmerleşirdik. Ayrıca yüzümüzü gölgelendiren hasır şapkalar takardık ve bu sayede siyah bedenler içinde iki beyaz çubuk gibi sırıtmazdık. Bir de Beezy ya da herhangi bir siyahî ile ilişki kurmamızı katiyen istemeyen büyükbabam tarafından fark edilmemeye dikkat etmeliydik.

Tören köşeyi dönüp bize doğru geldiğinde o büyük akağacın gölgesi altında her yıl Beezy'ye, "İşte bando geliyor," derdim.

Katlanabilir sandalyesinde tebessüm ederek, "Körüm çocuğum sağır değil," derdi.

"Kör müsün? Gerçekten mi? Nasıl olur da kimse bana söylemez?" derdim alaylı bir şekilde çünkü böylesi ufak bir insandan beklemeyeceğiniz şekilde gür bir kahkaha atardı. Sıradakiler bando şefinin sopasını taşıyan, üstü dar, arka kısmına doğru genişleyen parlak giysiler içindeki altı sopa taşıyıcıydı. Özellikle Dot Halloranlar. (Nedenini bilmiyorum ama bir Dot'a asla tahammül edemezdim.) Tam arkalarından Sam Amca gibi giyinip herkese el sallayan Joe Morton ve Cal Whitcomb geliyordu. Onların ardından büyükbabamın da içinde olduğu topluluk konfederasyon üniformaları içinde geliyor, büyükbabam at nalından yapılma altın tahtında oturuyordu. O geçerken hep çimlere tükürürdüm. Onun arkasında da sokağı birbirine katan altı tane siyah at vardı.

Tam o sırada Beezy havayı soluyup, "Bu hayvanların insanların sandığından daha akıllı olduğunu düşünmüşümdür hep," dedi. Bu söylediği beni her seferinde güldürürdü çünkü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyükbabamın pis koktuğunu düşünüyordum.

"Kim için kazıyorsun mezarı?" diye sordum Bootie'ye. Stonewall Jackson Mezarlığı'na siyahilerin gömülmesi yasaktı.

"Burası Bay Minnow'un mezarı," diye karşılık verdi Bootie başını saygılı bir şekilde eğerek.

"Clive Minnow mu? Sesim şaşırmış gibi çıkmış olabilir ama hiç de değildim. Son zamanlarda komşumuzu etrafta neden görmediğimi merak ediyordum. Genelde ben kitap okurken bitişikteki korudan cihazla belirirdi. Babam ondan uzak durmamı söylemişti. Yargıç Hazretleri'nin yanında parmaklarınızın ucuna basarak yürümeniz gerekirdi ama Clive öyle sessiz yürümezdi. Bu yüzden anlaşamazlardı.

"Bay Clive Minnow'un buraya gömüleceğinden kesinlikle emin misin?" Onu son gördüğümde ölümcül bir hastalığa yakalanmışa benzemiyordu. Karın ağrılarından şikâyet ederdi ama bu pek sıra dışı değildi onun için. Birkaç yıl önce Clive beyin tümörü olduğuna kendini ikna ettiğinde ben de endişelenmiştim çünkü Doktor Ben Casey'nin televizyon programındaki bir adamın da beyninde tümör vardı ve yayının ilk on beş dakikasında ölmüştü. Bunu anneme söylediğimde zerre kadar üzülmemişti.

"Bir şeyi yok Shenny. Beyin tümörü değil, baş ağrısı var," dedi bana dolaptan çıkardığı bir kutu aspirini uzatırken.

"Clive hipokondriyak."

"Hipo ne?"

"Hipokondriyak," dedi anlaşılır şekilde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hasta olduğunu, hasta olmak üzere olduğunu ya da hastalığının sandığından daha kötü olduğunu düşünen insanlar için kullanılır bu terim. Ama hastalık aslında kafalarında."

"Ama beyin tümörü de kafada!" diye itiraz ettim. Fakat kelimeyi sözlükten okuduğumda, açıklama mantıklı geldi. Hipokondriyak, Clive'in tamamen hayal dünyasında yaşaması anlamına geliyordu ve bu doğruydu. Yıllar içinde bana felç geçirdiğini ya da suçiçeği çıkardığını kaç kere söylediğini unutmuştum. Hatta cüzzam ve sıtmaya yakalandığını da söylerdi. Milletler Topluluğu'nda son iki hastalığa rastlanmadığını söylemiştim ama o tıslayarak:

"Her şeyin bir ilki olduğunu kimse öğretmedi mi sana küçük kız?" demişti.

"Nasıl öldü?" diye sordum suçluluk duygusuyla.

Bootie, "Virgil her zaman olduğu gibi cumartesi sabahı sebze meyveleri götürmek için Minnow'un yanına gitmiş. Kapıya kimse bakmayınca o da aramaya koyulmuş. Onu derenin kenarında yüzükoyun yatarken bulmuş. Köpeği de yanında uluyormuş."

"Çok kötü," dedim samimi bir pişmanlıkla. Dedektörüyle korulukta bulduğu bir yüzük üstüne tartışmıştık ama bu bir bahane olamazdı. Onu kontrol etmek için yanına daha çok uğramalıydım. "Zavallı Clive. Zavallı Ivory."

"Kim?" diye sordu Bootie

"Clive'in köpeği. Ivory Minnow."

Bootie küreği topraktan çekti. Pazıları seni koruyabilirmiş gibi hissettiriyordu.

"Boğularak ölmenin en kötü ölümlerden biri olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duymuştum."

"Evet, ben de duydum."

Diğer büyükannem ve büyükbabam boğularak öldüler. Bir süre şerif annemin de boğulduğunu düşünmüştü. Onun şişmiş bedenini bulmak için derenin kenarındaki kayalıkları ve çalıları arattı. Woody'yle birlikte onları izlediğimiz gün onu bir kenara çekip, "Boğulmadı. İyi yüzücüdür. Üniversitede su dansı takımındaydı," demiştim.

Zeki olmasa da iyi huylu olan şerif Nash,

"Annenin boğulduğunu sanmıyorum Shen Hanım... Sandal kayıp."

Ona, "Annem sandalı tek başına almaz," dedim ama hiç dinler mi beni?

Beni porsuk ağacının yanındaki çalılığa çekip alçak sesle, "Farkında mısın anne ve babanın hiç..."

Tam o anda Yargıç Hazretleri bizi gördü ve aceleyle yanımıza geldi. Şerife, "Bu kadar yeter Andy," dedi. Sonra beni çalılıktan uzaklaştırarak azarladı.

"Hemen kardeşini eve götür. Onun ağlaması av köpeklerini üzüyor."

"Baba!"

"Mezarda iyi iş çıkarmışsın, Bootie. Böyle devam et. Gitme zamanı, Woody," dedim onu kolundan tutarak ve şimdi adı gibi kaskatı kesilmemesi için dua ettim. Bir yeri terk edip başka bir yere gitmek istemediğinde bunu yapabilirdi. Oturması için küçük tahta araba bulacak zamanım da yoktu. Şimdiye çoktan Lilyfield'de olmamız gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekle, Shen," dedi mezarın üstündeki toprağı eliyle iterken.

"Ben... ister misin diye merak ediyordum... festivale hepiniz gidiyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Değil mi Woody?"

Her ne kadar babam gözlerden uzak olmamızı tembihlese de biz Carmody'ler Kurucular Hafta Sonu etkinliklerinde anılanların torunlarıydık. Büyükbabam Gus "Şamatayı" ve iki gece boyunca karnavalı kaçırmamamızı öğütlüyordu. Bizim de işimize geliyordu. Woody ve ben çuval ve para kapmaca oyunlarına bayılırdık. Ama en çok da "Doğanın Tuhaflıkları" gösterisini severdik. Tespihböceği oğlan ve bloklarının üzerinde çiçekli kanepe ve buzdolabıyla birlikte camdan bir duvarın arkasında yaşayan dünyanın en kaslı adamı Baby Doll Susan vardı. En iyisiyse Siyam ikizleriydi. Bir zamanlar, İsa'ya, Woody ile ikimizi annemin karnında onlar gibi birbirimize yakın tutmamış olduğu için dua ediyordum. Ancak kardeşim içine kapandıkça yapışık ikizler Milly ve Tilly'yi kıskanmaya başladım. Kardeşim böyle davranmaya devam ederse... Aynı anda hem annemi arayıp hem de onun peşinden koşturamazdım. Gün içinde az zaman vardı.

"Shen? Dünyadan Shen'e?" Bootie gülüyordu.

"Evet?"

Davetkâr bir gülümsemeyle, "Winchester'daki kuzenimden duyduğuma göre gösteriye bu sene kavanoz içinde bir bebek getiriyorlarmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şaka ediyorsun? Nasıl..." RSVP'ye bayılıyorum. Ona, "Aşk Tünelinde seninle bir tur atmak isterim. Ondan sonra sıralara oturup şovu izleriz. Yılan terbiyecisi yılanı sepetten çıkardığında başımı güçlü göğsüe yaslarım çünkü sen Bootie Young gizlice saçlarımı açıp fırfırlı elbiseler giyme isteği uyandırıyorsun bende," demek isterdim. Ama alakasız bir tonla, "Belki orada karşılaşırız," dedim çünkü sadece benim değil Woody'nin de dikkatini dağıtıyordu. Washington Meydanındaki saat biri çeyrek geçiyordu.

"Lütfen, "diye yalvardım kardeşime ama inat ediyordu. Gözleri sımsıkı kapalı, yüzü özlemle kaplıydı. Onun, mezara yatıp kayıp annesinin hasretini dindirmesi için Bootie'nin üzerine soğuk topraktan dökmesini nasıl istediğini biliyordum. "Geri dönmeliyiz..." Ben de istemiyordum ama mecburduk. Başımı Woody'ye eğerek, "Kulübe," diye fısıldadım. Şükürler olsun ki inadı kırıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altıncı Bölüm

Derenin Tittle'ların tarafından bulunan ucunda dinleniyorduk.

E. J. ile tartıştım. Dırdır edip ısrarcı davranıyordu.

"Kayalardan karşıya geçene kadar sizinle yürümeme izin ver. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olalım," diyordu.

Dostumuzun Sir Galahad taklidi hoşuma gitmiş olsa bile gereğinden fazla aile meselelerimize karışmasını istemiyordum.

"Sürekli sorun çıkarmayı kes artık," dedim. Mezarlıkta, ona kulübe evi hatırlattığım için gerçekten tedirgin bir hale bürünen kardeşimin arkasındaki kayaya zıpladım. Onu sıkı sıkı tutsam iyi olurdu.

"Ciddiyim E. J., hadi ikile."

"Ama endişeleniyorum..." Beni atlayıp Woody'ye baktı.

Onu, "Üç deyince buradan gitmezsen..." diyerek uyardım. Bana söylemese bile E. J.'nin diretmenin sebeplerinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir tanesi de, duyduğuna emin olduğum şekilde amcamın ve dedemin boş vakitlerinde bizim korulukta bağırıp çağırmalarıydı. Bana söylemese de E. J.'nin bu sesleri duyduğuna emindim. Saklambaç oynamak istediklerinde böyle bağırıp çağırıyorlardı. Woody ve ben saklanıyoruz, onlar da arıyordu.

"Bir... iki..." E. J. eve dönmek için hareket etmeyince en ağır silahımı çekiyordum. "Gitmezsen bir daha kimi göremeyeceğini biliyorsun, "dedim. Bu sorunu çözüme kavuşturuyordu. Onu daha önce, böyle hızlı koşarken gördüğümü sanmıyorum. Genelde evine koşarken kullandığı, "Öteki tarafta görüşürüz," cümlesini bile kurmadı.

E. J. ile benim dalaşmamı açıkça umursamayan Woody elimden kurtulup kayaların üstünden karşıya geçmeye başladı. Normalde emin adımlarla basarak karşıya geçen Woody öyle telaşla karşıya geçiyordu ki, ayağı kaydı ve dereye düştü. E. J.'ye geri dönüp yardım etmesi için seslenmek istedim ama bunu yaparsam onun dilinden kurtulamayacaktım. Kalan kayaları çabuk çabuk atlayarak onun arkasından suya daldım ve birlikte nefes nefese kıyıya çıktık. Nefesimizi kontrol etmeye çalışıyorduk. Yüzü coşkuyla kızarmıştı. Ağzının içindeki saçını çekip kulağının arkasına attım. "Bezelye... sen... bu şekilde koşmayı kesmelisin. Ne?" Woody havayı kokluyordu. Suskunluğa gömüldüğünden beri rüzgârın yön değiştirdiğini hissedebiliyordu. Burnu da çok keskindi. Bir şeye odaklanmış gibiydi. Sonra onu duydum.

"Atın yerini temizledin mi?" diye bağırdı babam. Sesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dört beş metre mesafedeki ahırdan geliyordu. Çoktan çalışmalarına gömülmüş olacağını düşünmüştüm ama normalden erken dönmüştü.

"Yeni talaşları atıp su kovalarını temizledin mi?"

Bay Cole alçak sesle yanıt verdiği için onu duyamıyordum.

Woody'ye aceleyle, "Dışarı çıkarsa bizi görür." Çabuk. Söğüt ağacının altından geç," dedim.

Tam o anda Yargıç Hazretleri ahırdan çıktı. Tüm Rockbridge County'nin en yakışıklı adamı, simsiyah saçları, dün gecekinden daha kötü bir ruh haline bürünmesine sebep olan viski ve soda karışımıyla aynı renge sahip gözleri vardı. Bizim tarafa doğru kararsız adımlarla yaklaşarak, "Kızlar? Siz misiniz?" diye bağırdı.

Rüzgâr olmamasına rağmen söğüt ağacının dalları kıpırdıyordu. Dikkatini çeken buydu. Sallanmamalarını sağlamaya çalışacaktım.

"Kaç... geri ka..." diye fısıldadım Woody'ye deliler gibi. Dalların içine iyice saklanabilmek için ellerimizi ve topuklarımızı kullanıyorduk.

"Lütfen, lütfen, lütfen sakın inleme."

"Görüyorum sizi," dedi babam ama göremediğinden emindim. Ayakta zor duruyordu. Şimdi de tökezleyip çimlere yapıştı. Büyükbabamın geliş tarihi ne zaman yaklaşsa daha çok sarhoş oluyordu. Onu suçlayamazdım. O kuş beyinli geldiğinde beni de birkaç yudum içki içmeye zorluyordu. Babamın yanına koşup kalkması için yardım etmek istedim ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Woody bu üçkâğıdı daha önce yuttuğumu biliyordu. Babam ayağa kalkana kadar beni bileklerimden sıkıca tuttu. Sonra babam ne yaptığını unutmuş gibi başını sallayıp ahıra döndü.

Woody çırpınıyordu. Kaçmaya çalışıyor ama ben onu, "Bekle," diyerek uyarıyordum. Babam parıldayan yaprak perdesinin arkasında kaybolana kadar öne doğru eğilip bekledim. Belki bizi gerçekten görmüştü. Bazen bizi aldatıp geri geldiği de oluyordu. Kardeşime eğilip alçak sesle, "Virginia bir, Virginia iki," diye saymaya başladım. "Virginia otuza," geldiğimde ona, "Tamam, gidebiliriz," dedim. Eve doğru arkam dönük koşuyordum ki yüzüm ahıra dönük olsun.

"Devam et," dedim Woody'nin gözlerini fal taşı gibi açtığını görünce.

Evin arka sundurmasına vardığımızda ikizimi kollarım arasında sıkıştırıp onu boyası dökülmüş beyaz ahşaba yapıştırdım.

"Yutkunma bile, "dedim. Üzerinde büyük bir etki bırakabilmek için onu sıkıyordum. "Ciddiyim. Tut nefesini." Şortlarımızı elimden geldiğince kurutmak için elimi sallayıp şortlarımızın üstünü üfledim.

"Mutfaktan sıvışacağız."

Woody'nin çenesini tutup gözlerini gözlerimin hizasına getirdim. Böylece ne kadar ciddi olduğumu görsün istedim. Yolumuzun engellerden arınmış olduğundan emin olmak için onu burada bırakıyordum. Eğer babam geri geldiyse onunla ön kapıda karşılaşacak, tam onun önüne çıkmış olacaktık. Hep yaptığı gibi bizi meyve parçalarıymışız gibi inceleyecek,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zayıf noktalarımızı arayacaktı. Şortlarımızın nasıl ıslandığını sorduğunda doğuştan gelen uydurma yeteneğimle ben işi idare edebilirdim ama Yargıç Hazretleri Woody'ye döndüğünde bugün nerede olduğumuz konusunda yalnızca ama yalnızca doğruyu söylemeye mecbur kalırdım.

Tel örgülü kapı gıcırdamasın diye menteşelerine tükürdüm ve başımı mutfaktan içeri uzattım.

Ocakta fokurdayan bir tencere vardı. Transistörlü radyodan blues ezgileri geliyordu. Yerler temizlenmişti fakat bölge bölge yapışkanlıklar göze çarpıyordu. Bu, Lou'nun yakında olduğu anlamına geliyordu. Her zaman yaptığı gibi, "Yakaladım!" diye bağırarak üstümüze atılmak için süpürge dolabında saklanmadığını umdum. Komik olduğunu düşünüyordu. Woody'nin şu anda bu şakayı kaldırabileceğini sanmıyordum. Şu anda bile korkudan beti benzi atmıştı.

"Şşş." Yaptığımın ne kadar salakça olduğunu anlayana kadar parmağımı kardeşimin dudaklarında sus işareti yaparak tuttum. Muşambanın üzerine çömelerek ilerlemeye başladık.

"Balerin adımlarıyla kalk," diye fısıldadım ocağın önünde çıkan gıcırtının yoğun gürültüsünü unutarak.

"Tam zamanında," diye seslendi yemek odasından yüksek ve kuvvetli bir sesle Lou.

Lanet olsun!

"İkiniz, buraya gelin."

Woody'ye öncülük ederek evimizin en büyük odasına girdim. Kırmızı renk ağırlıklı duvar kâğıtları tabandan tavana kadar uzanıyor, büfenin üstünde yaldızlı bir çerçeve içeri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinde Woodrow Wilson'ın portresi asılı duruyordu. Birleşik Devletleri'n yirmi sekizinci başkanı yakınlardaki Staunton kasabasında doğmuştu. Babam onu, bir kızına Jane Woodrow diğerine Shenandoah Wilson adlarını koyacak kadar takdir ediyordu. Yemek odasının duvarlarında, 1700'lere kadar uzanan aile portreleri vardı. En önemlisi büyükbabam kendi evinde tutarken, biz de Altın At Nalı Şövalyeleri'yle omuz omuza savaşan Hiram Carmody'nin tablosuna sahiptik. Mavi Sırt Dağları'nın tepesinden Shenandoah Vadisi'ni keşfeden bir grup kâşiflermiş. Göz alıcı vadimiz onlara bir mucize gibi gelmiş olmalıydı. Woody ve ben iyi ki Kuruculara çekmemiştik. Sanırım büyükbabam Gus somurtkan yaradılışını bu moruklardan miras almıştı. Her biri sanki bir şişe balık yağı yuttuktan sonra onu birkaç saniye ağızlarında tutmaları istenmiş gibiydi.

Lou, seyyar merdivene çıkmış on iki kişilik cilalı maun masanın üstünde asılı duran kristal şamdanı temizliyordu.

"Geç kaldınız," dedi bize bakma zahmetine bile girmeden.

"Biliyorum. Biz..." Ona açıklama yapmaktan nefret ediyordum.

"Babanızı kaçırdınız. Sizi sormaya geldi."

Parmak uçlarımın altında kardeşimin yeniden kasılmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Ona ne dedin?" diye sordum elimi Woody'nin boynuna dolarken. Saçlarıyla teninin buluştuğu noktaya masaj uygulamak onu sakinleştiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçeği elbette," dedi Lou haince.

"Beni takmayıp kasabaya sıvıştığınızı. Anneniz hakkında sizinle konuşmak isteyen herkesle konuşacağınızı."

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin," dedim. Woody'nin boynunu daha kuvvetli bir şekilde ovalamaya başladım.

"Belki cesaret ettim belki etmedim," dedi Lou bir kaşını çatarak.

"Kesin olarak bilemezsin, değil mi?"

"Bilirim".

Bu günlerde Lou ile aynı havayı solumaya tahammül edemiyordum ama amcası Bay Cole Jackson'ı çok seviyordum. Kart oynamayı bana o öğretmişti. Babam bize harcamamız için hiç para vermediğinden ancak pokerde Lou ve Bay Col'u alt ederek yara bantlarını ve Woody'nin boya malzemelerini alabiliyordum. Lou'nun blöf yaptığını da oradan biliyordum. Elinde altılardan başka bir şey olmadığında bizi floş royalı olduğuna ikna etmek için kaşlarını kaldırırdı.

"Woody'ye hemen yalan söylediğini anlat Louise yoksa... Babam, Blackie ile buluşmak için kulübenden ayrıldığını öğrenir," dedim jokerimi kullanarak. (Bu ikisinin yakalanmasının kimin başını yakacağını biliyorsunuz değil mi? Amcam değil kesinlikle. Lou geldiği bataklığı öyle çabuk boylayacaktı ki yaptığı seyahati bile hatırlayamayacaktı.)

"Babandan korktuğumu san..." Lou elleriyle ağzını kapadı. Onun aksine benim asla blöf yapmadığımı hatırladı.

"Git söyle. Umurumda değil," dedi başını arkaya atarak. Ama en az Woody ve benim kadar o da babamın kurallarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çiğnemekten korkuyordu. Aşk işlerine dalması yasaktı. Üstelik babamın kardeşiyle. Görevleri; yemek pişirmek, temizlik yapmak Woody ve benimle ilgilenmekti. O da bunu bildiğinden geri vites yapıyordu.

Bizimle göz göze geldiğinde yumuklarımı sıkarak, "Woody'den özür dilemelisin," dedim ona.

Lou şaka yapmadığımı anladığı için Woody'nin yanına yaklaşarak en sevimli gülümsemesiyle, "Kardeşinle birlikte kasabada dolaştığınızı babanıza söyleyeceğim konusunda şaka yaptığımı bildiğini sanıyordum. Eğlenmeyi sevdiğimi bilirsin, "dedi.

Bilmiyordu.

Lou'nun bize bir abla gibi davrandığı zamanlarda birçok geceyi Jackson'ların kulübesinde geçirirdik. Lilyfiled'e gelmeden önceki hayatını anlatıp bir gün Filly'nin güzellik salonunda çalışma hayallerinden bahsederdi. Yanlış renge mensup olduğu için bu hayalinin gerçekleşmesi güçtü. Bizi içine alıp götüren hikâyeleri yoğun ve akıcı bir dille ağır ağır anlatırken Woody ve ben, saçlarımızı ince ince örmesine izin verirdik. O en büyük düşmanından kurtulmak için kırmızıbiber tozunun en iyi yöntem olduğunu, kedi kemiklerinden yapılan iksirlerin bir insanı görünmez kılacağı ya da kayıp sevgiliyi geri getireceğini, zombileri ve hayaletli mezar hikâyelerine benzer Louisiana efsanelerini ezbere bilirdi.

Bizim en sevdiğimiz hikâye timsah çocukların en büyüğü Rex'in hikâyesiydi. Lou öne eğilip hortlamış bir sesle, "Gerçekten. O vücudu pullanmış oğlan bataklıktan çıkar tok-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mağının yönünü barakana çevirirdi. O zaman ne yapardı biliyor musunuz?" benim için araya girme sırasıydı.

"Ne? O timsah çocuk ne yapardı Lou?" Daha ürkütücü bir sesle bize iyice sokularak, "Evin kirasını ödeyen kendiymiş gibi gelir kurulur uzun tırnaklarının tak tak tak seslerini işitirdin yatak odanda ve sonra..." Ödümüz kopmak üzereyken onun, "Sonra... sonra... uyurken gelir seni yer!" demesini beklerdik. Woody bana sarılır, ben de bir çığlık salıverirdim. İkimiz de o inatçı yaratığı bataklıktan çıkarken değil Son Şans Deresi'nden çıkarken hayal ederdik. O zaman Bay Cole, mısır ekmeği ve zencefilli gazozla yardımımıza koşardı. Kahkahalar içinde Lou'ya daha fazla anlatmamasını öğütlerdi. Saçlarımızı ördüğümüz böyle gecelerin sonunda Woody'ye hep, "Buralarda timsah çocuklar olmadığını biliyorum ama ne olur ne olmaz bu gece kalede yatalım, ne dersin? Son zamanlarda şansımız yaver gitmiyor," derdim.

Lou, birkaç aydır bize ağır şakalar yapıyordu. Amcam da bize ağır şakalar yaptığı için babamın kendini pek beğenmiş ağabeyini etkilemeye çalışıyordu. Amcam Dwight Alfred Carmody olarak vaftiz edilmiş olsa da işi yüzünden herkes ona Blackie diyordu. O tam bir kadın avcısı olduğu gibi gerçek bir nalbanttı. Amcam sizi cazibesinden güç alarak etkilemediğine inandırmaya çalışırdı. Lou, kasabadaki birçok genç kadın gibi kafayı onunla bozmuştu. Onu defalarca, "Çıldırdın mı? Kendine gelsen iyi edersin. Hem de çabuk. Kalbini çok kötü incitir. Sana değer verdiğini düşündüğünü biliyorum ama fena halde yanılıyorsun. Blackie'nin, "Mendil Kızları"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dediği uzun listedeki kadınlardan birisin sen de. Seninle işi bittiğinde diğerleri gibi çöp kutusuna yollayacak," diyerek uyarmaya çalışırdım. Ama dinlemiyordu. Sinir bozucu bir şey yapmadığı sürece onun için üzülüyordum.

"Özür?" dedim, babamın şu anda nerede olabileceğini düşünerek.

"Ben seni kandırdığım için çok ama çok, çok üzgünüm Jane Woodrow. Telafi etmeme izin ver." Cılız kollarını açıp benim yaptığım gibi kardeşime sarılmaya niyetlendi.

"Enayi olma." Woody'yi tişörtünün yakasından çektim.

"Bir tuzak olduğunu görmüyor musun?"

"Hayır, tuzak değil." Sarkık, çukurlaşmış bir bakış atarak incinmiş numarası yaptı. Canı yanmış bir kızın sesiyle, "Neden bana bu kadar acımasız davranıyorsun, Shenny?" dedi.

Nefesimin kötü koktuğunu umarak yüzüne doğru güldüm.

"Çok iyi taklit yaptın, Lou. Kurucular Hafta Sonu şenliğindeki yetenek yarışmalarına katılmalısın. Birincilik ödülünü kazanırsın. O kadar iyisin çünkü. Woody'ye, "İyi Yolculuklar Lollipop'a geçmeden önce buradan uzaklaşalım," dedim. Sağa doğru birkaç adım attım. Kardeşimin beni takip edeceğini sandım ama öyle olmadı.

"Ne yapıyorsun?" Bakışlarım Lou ile onun arasında gidip geliyordu.

"Pete aşkına," dedim, müzik sevdalısı kardeşimin neden yere zımbalanmış gibi olduğu yerde kaldığını anlayınca.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O şarkıyı *gerçekten* söyleyeceğini kastetmedim, Woody. Demek istedim ki..."

"Şimdi seni görelim," diyerek araya girdi Lou.

"Duyuyor musun sesleri?"

Baba?

Nefesimi tuttum, yüksek topuklu çizmelerden çıkan sesi dinliyordum. Gümüş ökçeleri giriş salonunun güzelim mermerlerini dövüyordu. Kardeşimin yüzüne baktım. "İstediğin kadar kapıyı çal, evde kimse yok" bakışı yerleşmişti yine suratına. Bu iyiye işaretti. Babam yakınlarda olsaydı çıtkırıldım kardeşim gözlerini kemer şeridi gibi büzüp kapatarak başını geriye atacak ve kendisini o dramatik sesi çıkarmaya hazırlayacaktı. Bu sesi bir kez, Hull'un Arabalı Sineması'nda Beezy'nin bizi izlemeye götürdüğü Baskerville'lerin Köpeği adlı filmi izlerken çıkardığını duymuştum.

"Bizi daha fazla rahatsız etmesen iyi edersin Louise," dedim ellerimi belime koyarak. "Bir şey duymuyoruz, değil mi Woody?"

"Belki iyice kulak kesilmelisiniz." Lou elini yumarak kulağına götürdü.

"Sanırım tuvalet ve banyo senin adını sesleniyor. Sheen... Shenandoah Carmooody. Bayan Louise babana ne işler çevirdiğini anlatmadan bir an önce buraya gelip bizi temizlemen senin iyiliğine."

Lou'nun elinde papaz varken ben de as vardı. Woody ile benim annemizi aramak için Lilyfield'i terk etmemiz Lou'nun düzenbaz amcam Blackie için soyunmasından daha kötü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değildi belki. Ama bu benim işime geliyordu. Onun pisliklerini ortaya dökemezdim. Şimdi olmazdı. Lou babamı ne kadar sevdiğimi ve annemin yakın zamandaki doğum günü, kayboluşunun yıl dönümünün gelmesi, büyükbabamın beklenen uzun ziyareti gibi sorunlarının yanında ona daha fazla dert yüklemek istemeyeceğimi biliyordu. Belki Bay Cole'a ispiyonlayabilirdim onu ama Bay Cole gibi kibar ve bağışlayıcı bir adamın yapacağı, İncil'deki Mary Magdalene bölümlerini okumaktan ibaret olurdu.

Hayır, iyi bir oyuncu kartlarını ne zaman açması gerektiğini bilirdi.

"Bilesin diye söylüyorum Lou, Woody ve ben ölmüş olmanı dilerdik," diye bağırdım ikizimi arkamdan çekiştirerek yemek odasına doğru kaçarken.

"Yargıç Efendi'nin tezgâh altındaki kovalarını temizle." Lou şeytansı bir kahkaha attı.

"Çamaşır suyu kullan ve klozetin kapağını kaldır."

"Sorun yok. Bırak dilediği gibi gülsün. Bu oyundaki bir el yalnızca," dedim yukarı kata çıkarken kardeşimi rahatlatmak için, "Endişelenme. Elime geçirdiğim ilk fırsatta ne yapacağımı biliyor musun?" Woody sessizce dinliyordu. O kadar sevimliydi ki onu kucaklamak istiyordum. Kucakladığımda bir "ıhhhh" sesi çıkardı. Artık konuşmasa da, bu sesin hâlâ aynı frekansta olduğumuz anlamına geldiğine inanıyordum. "Kesinlikle, bezelye. E. J.'den bizim için zehirli bir yılan avlamasını isteyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedinci Bölüm

Beyaz, cibinlikli yatağımız bana her zaman derin denizin ortasında yol alan bir yelkenliyi hatırlatırdı.

Annem duvarları bu sevimli maviye boyarken Woody ile bana, bu rengi seçerek, "Fırtınaya sürüklenme," hissi yerine, "Huzurlu bir denizde yolculuk," hissi yaratmaya çalıştıklarını söylerdi. Bazen bu gerçekleşiyordu ama son zamanlarda kale daha güvenli olduğu için orada geceliyorduk.

Bu sabah Bootie Young'ın komşumuz hakkında söylediklerini düşünerek yatak odamızdan her zamanki gibi Minnow'ların evine bakıyordum. Clive'in bu dünyadan göçtüğüne inanmak güçtü. Ağaçların üstünden, ziyaret ettiğimiz kapı eşiğini görebiliyordum. Köpeği Ivory, sahibinin sallanan sandalyesinin yanına yatmış, kurbağalar gibi ayaklarını gerip başını patileri arasına almıştı. Ivory'yi bu şekilde görünce bir sabah Bay Clive'in bana sorduğu, "Bu pislik torbasına görünüşünden farklı bir ismi neden koyduğumu biliyor musun, küçük kız?" sorusunu hatırladım. Ayaklarının altında yatan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çikolata renkli köpeği işaret etmişti.

"Carmody'ler dışında beni idare eden tek yaratık bu köpek. Bu da onu yüzde doksan dokuz nokta kırk zeki yapar. Anladın mı? Ivory?"

Bu söylediklerinde tevazu gösterdiğini düşünüyordum onun için hipokondiriyak dostumu bu sözleriyle hatırlayacağım. Cenaze töreninde aman aman bir kalabalık olacağını sanmıyordum. Clive cana yakın biri değildi. Omuzlarına düşen saçları yağ gölüne dönmüştü. Vücudundan leş gibi bir koku yayılırdı. Dişler... Sanırım dişleri yosunlaşmıştı artık. Neyse ki münzevi bir hayat yaşıyordu. Birilerinin ona eşlik etmesini isteseydi onun görünüşünde ve onun gibi kokan biriyle kim bir öğleden sonrasını geçirmek isterdi ki? Bildiğim kadarıyla, ben, annem ve büyükannemden başka hiç kimse. Woody'nin ilgisini çok çekmezdi. Ne zaman komşu misafirliğinde bana eşlik etmesini istesem:

"Sen git. Clive bana lağım suyunu hatırlatıyor," derdi.

Büyükannem Ruth Love, Clive'i severdi. Ona kekler getirirdi. Destekçi hanımların yaptığı şeylerden biri de sağda solda dolaşıp dışarıyla teması az olan insanlara lezzetli yiyecekler götürmekti. Bu sadece onun fedakârlığından gelmiyordu. Ev yapımı turtayı gerçekten beğenen ve bir lokmada mideye indiren Clive'i izlemek ona keyif veriyordu. Annem de Clive'le arkadaştı. Babam evde değilken ona bir şeyler götürür hatta evini derleyip toparlardı. Hemen hemen her şeyi evde sakladığı için içerisi inanılmaz kalabalık olurdu. Babam Clive'i umursamazdı. Bazen, kaleden atıştıklarını,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızgın seslerini duyar ama ne dediklerini anlamazdım.

Yatak odasındaki pencerenin üstündeki, dantelin düşmesine aldırmadım. Sahibi öldükten sonra eli kolu bağlı kalan o küçük labradora şimdi ne olacaktı?

Belki babamın kalbi onun bizimle kalmasına izin verecek kadar yumuşardı. Woody başka bir köpeğe de alışabilirdi.

Mars geri dönmeyecekti.

Kardeşim gösterişli masaya oturmuş ellerini, kollarını, çenesini ve yanaklarını fondötene buluyordu.

"Kes şunu. Görünmeye başlıyorsun... neden bir resim yapmıyorsun? Değişiklik olur," dedim yatağımızın üstüne hoplayarak.

Çizme yeteneği Woody'ye Tanrı'nın bir lütfuydu. Annemin anlattığına göre onun karnında aynı odaları paylaşmamıza rağmen farklı kanallardan beslenmişiz. Ben annemin sözcüklere duyduğu aşktan nasiplenirken Woody de onun müzik sevgisinden nemalanmış. Ama kardeşimin ruhunda gezinen annemin sanata duyduğu yoğun ilgiydi. Buradayken Woody'nin işlerini beğenir, çabuk duygulandığı için gözyaşları içinde, "Mükemmel. Gölgelendirme yerinde olmuş. Renkler muhteşem. Bir gün saygı duyulan bir sanatçı olacaksın, hayatım. Belki de New York'ta, harika bir yazar olacak olan kardeşinle birlikte asansörlü bir apartmanda yaşayacaksınız Hap... hapşu. Carmody ikizleri kasabanın yüz akı olacak," derdi.

Woody ile benim bunları yapmayacağımızı bildiği halde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neden böyle şeyler söylerdi? Babamız defalarca altını çizerek söylemişti.

"Carmody kadınları asla *çalışmamıştır* ve hiçbir zaman *çalışmayacaklardır.*"

Woody'ye yer açmak için tüylü yatak örtüsünün üstünde kenara kaydım.

"Çizim yapmayacaksan yanıma gelsene?"

Onun gelişini seyredip başımla aynı görünümdeki başını yanıma koyuşunu hissederken, dışarıdan birbirine bu kadar benzeyen iki kişinin içlerinde bu kadar farklı olmalarının nedenini milyonlarca kez kendime sormuş olsam da yine merak edemeden duramadım. Ben yıldızlara olan merakım dışında tam anlamıyla dünyaya kök salmıştım. Ya ikizim? Onun benden yalnızca iki dakika on saniye önce doğmuş olduğuna inanmak imkânsızdı. Şimdi bu durum daha belirgin olsa da Woody *hep* bu dünyaya ait değilmiş gibiydi. Birkaç dakika önce olduğu gibi sabahtan akşama arp sesinin eksik olmadığı, kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeklerinde melek yemeklerinin servis edilip yakut işlemeli kadehlerde abıhayatın içildiği bir yerden geliyordu sanki.

Yanımda uzanıp uzanmadığı anlaşılamadığı için kontrol etmek zorunda hissediyordum kendimi.

"Böyle sessiz yatma. Korkutuyorsun beni," dedim kollarını ikiye açmaya çalışarak. Put gibi kollarını x şeklinde açıp gözlerini kapadı. Baştan ayağa annemin fondötenine batan kardeşim Last Tidings cenaze evinde son yolculuğuna çıkmak için bahşiş bekleyen cesetlere benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana bak, Woody," dedim sesimi sertleştirerek.

"Çok acı çektiğin için ölmek istediğini biliyorum ama böyle olmamalısın. Melankoliye bağladığımda benim nasıl hissettiğimi hatırlarsan buna bir son vermelisin. Kendine çeki düzen ver." Annemin Chantilly fondöteninin kokusunu almamak için nefesimi tutuyordum. "Bugün çok ilerleme kaydedemedik ama bekle ve gör onu bulacağım. Sen kaçmalarına bir son verirsen büyük faydası olur aramalarımda," dedim.

Annemi onun kadar özlemiyormuşum gibi duruyor ama özlüyordum. Küçük hanım, onun acılarını benim dindirmemi bekliyor, bu yüzden ben kendi acımı yaşamaya vakit bulamıyordum. Güçlü olmam ve hazır olmam gerekiyordu. Ama bilmenizi isterim ki anneme duyduğum hasret çok büyüktü. Onun soğuk dudaklarıyla alnımı öperek ateşimi alması, yaprakların karın kısımları gibi yumuşak yanakları, sarı saçları... Ah...

Sanırım bu size olayı anlatmak için yerinde bir zaman.

Paskalya günüydü. Birlikte geçirdiğimiz son paskalyamızdı. Ayinden eve döndükten biraz sonra bütün aile yemek salonunda öğle yemeğine oturmuştu. Menüde çok pişmiş jambon, vıcık vıcık olmuş bezelye yahnisi ve bir tarafı pişmiş kurabiyeler vardı.

Büyükbabam hemen yemeğe koyuldu. Bir süre çiğnedikten sonra ağzındakileri olduğu gibi tabağına geri çıkardı.

"Kuzeyliler bu mereti mi yiyor? Tencere kulpu kadar zayıf olmana şaşmamak gerek Wally."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Blackie Amcam cebinde taşıdığı kusmuk torbasını masanın üstüne çıkarıp içine kustu.

Büyükannem Latince dualar mırıldandı ama Tanrı'nın müdahale etmesi için bile çok geçti artık. Büyükbabam Gus dedem çoktan boynundaki mendili çekip tabağına fırlatmıştı.

"Yiyecek bir şeyler kalmış mı öğrenmek için Güney Han'a gidiyorum. Lanet olsun. Onların çöplüğü bile bu domuz yeminden daha iyidir. Gelen var mı? "diye sordu.

Büyükbabam ve amcam hızla ön kapıdan çıkarken büyükannem Ruth Love ayrılmadan önce kabiliyetsizliğine rağmen gerçekten sevdiği gelinine, "Yabanmersini lezzetliydi, Evelyn," deme nezaketini gösterdi.

Onlar kapıyı arkalarından çarparak gittikten sonra babam, karısının kötü aşçılığına hiddetlenerek mosmor kesildi. Bu durumu tamamen anlayışla karşılıyordum. Bir kadının ilk görevi evi çekip çevirmek ve yemek pişirmektir ama annemin de kabul edeceği gibi o ikisinde de birinci sınıf bir kadın değildi.

Kesif sessizliği babam, "Masayı toplayabilirsin, Anne," diyerek bozdu. Evet, ona "Anne," dedi. Onu defalarca, "Lütfen bana öyle seslenme. Adım Eve," diyerek düzeltmesine rağmen anneme böyle seslendi.

Woody bulaşıkları mutfağa götürdü orada birlikte yıkamaya koyuldular. Babamla masada kalarak gezegenler hakkında konuştuk ama akan suyun ve tabakların sesine rağmen kardeşimin mutfakta, "Benim çok hoşuma gitti yemek. Özellikle jambon. Kıtır kıtır seviyorum ben zaten," dediğini ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çipil kurabiyeler hakkındaki övgü dolu sözlerini duydum.

Son tabağı da kuruladıktan sonra annem kan çanağına dönmüş gözlerle geldi. "Üzgünüm, Walt. Elimden geleni yaptım," dedi. Babam da hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Ama onun için babası ve kardeşinin ne düşündüğü çok önemliydi ve karısı her şeyi mahvetmişti. Büyükbabam ve amcamın bütün yıl paskalya yemeğiyle dalga geçeceklerini düşündüm. Eminim babam da böyle düşünüyordu. Sonra annem sordu, "Bahçeye çıkıp çiçek ekebilir miyim?" Kale bizim için nasıl kaçış yeriyse bahçe de onun için öyleydi.

Babam, annemin hazırladığı yemekten memnun kalmasa da merhametli bir şekilde yanıtladı, "Çıkabilirsin." Sonra sandalyesini yemek masasından uzağa çekti. Kulak tırmalayan o sesi hâlâ hatırlıyorum.

"Lokantada ailemin geri kalanına eşlik etmek için ayrılıyorum. Jane Woodrow sen benimle geliyorsun. Shenandoah burada annenle kalıyorsun, "dedi. Masanın karşı tarafından bana başıyla işaret etti babam. Sevdiği kadının günün her dakikası, her saniyesi neler yaptığını bilmek istediği için bahçede annemin yanında olmamı istemişti.

Ben kapıya dayandım, annem de dizleri üstüne çömelerek bir zamanlar burada sahip olduğumuz filizlenen yeni canlarla ilgilenmeye koyuldu. Güzel bir öğlen vaktiydi. Zambakların yoğun kokusu havayı kaplıyordu. Güller, pembemsi, gururlu bir edayla tomurcuklanıyordu. Kokuları almakta güçlük çekiyordum.

Başı iyice toprağa yaklaşmış annem, "Kardeşinle bir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

likte benimle uzaklara gelmek ister miydiniz?" diye sordu.

"Ne?" Boğazım düğümlenmişti.

"Babam haklı. İyice sersem oldun çıktın. Ne düşünüyorsun? Şimdi bir yolcuğa çıkamayacağını biliyorsun. Merriweather davasının ortasında," dedim.

O an annemin bütün bedeni sulanmaya ihtiyacı olan bir çiçek gibi soldu.

Belki de annem içindeki seyahat dürtüsünü daha fazla yok sayamadı ve çekti gitti. Belki de İtalya'ya gitti. O Berlitz kayıtlarıyla İtalyanca öğrenmeye başlamıştı.

Durum buysa neden bize İtalya'dan "Keşke Burada Olsaydınız" kartlarından atmadı?

Çünkü orada değil. Ya da bana atmadı en azından.

O paskalya öğle vakti, yolculuk fikri hiç konuşulmamış gibi çiçeklerini ekmeye devam ederken tohumları gözyaşlarıyla suladı.

Bu yüzden muhtemelen onun ayrılışının sorumlusu benim. O gün bahçede yanına diz çöküp, "Seninle gelmek mi? Şimdi yapamayız ama bunun yakında mümkün olabileceğinden eminim. Babamın davası bittikten sonra. Planlarımızı yapalım," deseydim.

Keşke italik deseydim.

Bu iki kelimenin ayrı ayrı çok çirkin durduğunu kabul edelim. Ama böyle yan yana geldiklerinde dilimizdeki en hüzünlü çifti oluşturuyorlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekizinci Bölüm

Mildred Fugate'in başına gelenleri de dikkate almak gerekirdi.

Madam Fugate herkese Paris'te doğduğunu söyler ama bunun Fransa'daki değil Leesburg yakınlarındaki Paris olduğunu bilirdik. Bu durumun kendisini biraz daha havalı gösterdiğini sanıyordu. Kasabadaki kızlara anacaddede tuttuğu evinde görgü kuralları ve dans dersleri veriyordu. (Annem geri döndüğünde onu Madam'ın derslerinden birine kaydettirerek şaşırtacaktım. Büyükannem Ruth Love'a hak veriyorum, annem bazı şeylerin sırasını öğrenerek kendisini geliştirmeliydi.)

Annemi bulma konusunda, Madam'ın aklıma gelme sebebi onun birkaç yıl önce geçirdiğimiz çetin kış aylarında buz kütlesinin üzerinde kayarak sol ayağını üç ayrı yerinden kırıp, başını da kaldırıma çarparak yere kapaklanması ve şuurunu kaybetmesiydi. Benim gibi öfkeli biri için şıkır şıkır elbiseler içinde dans etmek fazlaca kibar bir şeydi. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Woody'ye bale dersinden eve dönmesine eşlik etmek için beklerken olayı görmüştüm. Doktor Keller'in ofisine koşarak başımı içeri uzatmış,

"Çabuk gelin Madam ya bayıldı ya da öldü," diye bağırmıştım. Onun düştüğü yere geldiğinde doktor kadına amonyak koklatmıştı. Tıpkı filmlerdeki gibi gözlerini açar açmaz, "Neredeyim? Ben kimim?" sorularını sorduğunda kahkahalara boğulmuştum.

O kırıklar iyileşti ama Madam'ın hafızası iyileşmedi.

Buzda düştüğünden beri birçok şeyi hatırlayamaz olmuştu. Kocasını da hatırlamıyordu. Kocasını hatırlamama kısmını bilerek yaptığına inanıyorum ben de olsam Yemci Fugate'i hatırlamak istemezdim.

Buna benzer bir şey annemin de başına gelmiş olabilirdi. Belki de neden bir çift ikiz kız için acı çektiğini ya da gerçekten nereye ait olduğunu bilmeden su birikintileri içinde başıboş bir halde geziyordu. Bunu dilemem çirkince ama rahatlatıcıydı. Her nereye gittiyse bunun suçlusunun ben olmamdan daha iyiydi.

Babamın banyosunu temizlemek zorunda kaldığımda yaptığım şey, yuvarlanmak oluyordu.

Lavabosu bugün boştu. Genelde akşamdan kalma viski şişeleri dururdu üzerinde. Bir torba içine topladığım koleksiyonum vardı. O torbayı barınakta yaşayan Bayan Delia Hormel'e göndermek istiyordum. O, Kükürt Dağı'nın eteklerinde doğmuş ve o yörenin insanlarına büyü yapmak dışında dertlerine çare olmak için yardım ederdi. Yanında iki dolarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birlikte düzelmesini istediğin kişiye ait bir eşyayı getirirsen onun iyileşmesi için uğraşırdı. Babama yardım edecek tek kişi o olabilirdi çünkü ne yaptıysam işe yaramamıştı.

Atlarını yıkadım, silahlarını temizledim ama bunları hiç fark etmişe benzemiyordu Takımyıldızı arayışlarında geceyi beraber geçirmeyi teklif ettim defalarca. Bir sonraki ay astronotların aya ayak basacaklarını ve bu tarihi olayı bir partiyle kutlayacağımızı hatırlatıyordum. Çalışma odasının altından notlar atıyordum. İçlerine onu ne kadar çok sevdiğimi ve acısını dindirmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını soruyordum. Bazen ona, dokuz yaşındayken ekim ayında Apalaçyan Ormanı'na gidip okul ödevi için beş kızılyaprak toplamam gibi birlikte geçirdiğimiz günlerde nasıl eğlendiğimizi hatırlatıyordum. *Yıldızlardan gelen güzel kızın* diye imzalıyordum.

"En kısa zamanda bana cevap vereceğinden emindim.",

Lavabonun üstündeki aynada kendime bakıyordum. Saçlarım canlılığını yitirmiş, göz torbalarım gün yüzüne çıkmıştı. Annemin kardeşimin yanaklarından yüzüme bulaşan fondöteniyle daha belirgin olmuşlardı. Aynısını endişelerim içinde yapabilmeyi dileyerek yüzümü sildim. Woody daha kötüye gidiyordu ve ben nedenini biliyordum. Kötü anıları hatırlıyordu. Kurucular Haftası festivali biz farkına varmadan başlamış olacaktı. Annem geçen yıl festival sırasında kaybolmuştu ortalıktan.

Albay Colonel ve arkadaşlarının bizim yanımızdan ayrıldıktan sonra yerleştiği Loundon County'de annemi arama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın iyi olabileceğini söylemişti birileri.

"Evelyn belki o işçilerden biriyle kaçtı. Tanrı onu korusun ama buraya alışamamış gibiydi, değil mi?" diye kıs kıs güldüğünü işitmiştim o destekçi hanımlardan birinin yardım için gerçekleştirdiği çay partisinin ardından. Bu yalnızca cahillik değildi. Söyledikleri mantıksızdı. Ne diye annem mis gibi kokan babamı, tere toza bulanmış bir serseri için terk etsindi? Babam annemin akıllı olmadığını söylüyordu ama Liliyfield'de yaşamak dururken dişleri dökülmüş, römorkta yaşayan bir adamın peşinden gitmesi için beyinsiz dünyaya gelmiş olması lazımdı. Belki annem... Bu konu üzerine o kadar kafa patlattım ki artık neye inanacağımı bilmiyordum. Annem dönme dolaba bayılırdı. Her şeyin tepesinde olma hissini ve dönmeyi seviyordu.

Nefretle şunu kabul ediyorum ki o kulüpçü kadınlar haklı olabilirdi. Eve dönmediği gece annemi ucubeler çadırının önünde dururken bulmuştum. En sevdiğim giysi kombinasyonu üzerindeydi. Beyaz ince pantolonu ve kırmızı iplikten cepleriyle beyaz bluzu. Rüzgâr saçlarını dalgalandırırken çok güzel görünüyordu. Çok rüzgâr vardı. Çığırtkanın sesi megafonlardan, "Hadi. Hadi millet. Sırada dünyanın en kısa adamı Minik Jimbo var," diye bağırdığında annemin yanına koştum ve "Neredeydin? Her yerde seni aradım. İki çeyrekliğe ihtiyacımız var. Hadi! Şov başlamak üzere," dedim.

Ama annem cüzdanını açmak için acele etmedi. Rüzgârdan sallanan rengârenk bayraklara kafasını çevirerek duyduğu en yalnızlık dolu sesle, "İnsanlar çok farklı şekillerde acımasız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olabiliyor," dedi. Gözlerini bana dikti ve "Kardeşin nerede? Söyleyecek önemli..."

Cümlesini bitirmesine izimn vermedim. Koşarak uzaklaştım yanından. Bütün yıl Woody ile tuhaflıkları izlemek için beklemiştik. Gece boyunca annemin muhtemelen özür dilemek için bizi aramaya koyulduğunu gördüm ama ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım çünkü bize bilet parasını vermediği için ona çok kızgındım.

İlkyardım kutusunun kapağını açarak bir kutu ilacı aldım. İçinde az kalmıştı. Babam bir sabah bu fazlalık şişeyi sallayarak mutfakta şöyle demişti bana:

"Bunlar anneni sakinleştirmeye yarayacak."

"Gerçekten mi?" diye sordum çünkü bunun mucizevi bir şekilde harika olacağını düşünüyordum. Belki o zaman babama bağırmayı kesecek babam da ona bağırmayı kesecekti ve eski hallerine döneceklerdi. Büyülenmiştim. Bir bakıyorsun suratları asık bir bakıyorsun sarmaş dolaş olmuşlardı. Babamın hapı kaşıkla ufalayarak annemin en sevdiği kupasının içine, iki şekerli ve kremalı çayına dökmesini büyük heyecanla izledim. Bir süre işler tasarlandığı gibi yürüdü. Annemiz kesinlikle kendisiyle daha az kavga ediyordu. Babamın ona ne yaptığını anladığı güç kadar öğle uykusuna yattı. Kesin olarak hiçbir zaman bilemeyeceğim ama ona Woody'nin söylediğinden kuşkulanıyorum. Böyle bir şeye kalkışmak korkunç bir şeydi.

Annem kupasını mutfağın zeminine fırlattı ve kupa parçalara ayrıldı.

"Destekçi Hanımları terk ettiğim için yapıyorsun bunu,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye ağlamaya başladı hıçkırarak.

"O kulübü büyükannem kurdu. Annem de kaç yıldır başkanlığını yürütüyor? Bir kadının kocasının ve evinin ihtiyaçlarını yerine getirmesinde sorun ne? Sana ne oldu?" diye kükredi babam.

"Ah, Walt. Asıl sana ne oldu? Babanın sana yaptığı gibi sen de benim ruhumu kemirmeye çalışıyorsun," dedi annem. İncil resmimizdeki İsa'nın Yehuda'ya baktığı gibi babama bakıyordu.

Babam işi alaya vurarak, "Saçmalık. Hapları senin iyiliğin için veriyorum. Öyle değil mi Shenandoah?"

Bir an bile duraksayıp, onunla aynı fikirde olup olmadığımı tartmadan, "Evet, efendim," dedim.

Bu tartışmayı hatırlayarak ilacı cebime koyup banyosundan çabucak çıktım. Woody ve beni kulübe eve soktuğunda da, "Bunu sizin iyiliğiniz için yapıyorum," diye bağırıyordu.

Yatak odamızın kapısının önünde durdum. Kafamı parlak ahşaba yaslayarak kız kardeşime, "Bu temizleme işi uzun sürmez. İşim bittiğinde gelip sana South Pacific şarkılarından birini söylerim, tamam mı?"

Bir zamanlar kanı kaynayan kardeşimin yatakta tepinerek, "South Pacific mi? O annemin en sevdiği albüm," demesini hayal etmeyi o kadar çok istiyordum ki. Ama çabalasam da Woody'yi yine bıraktığım gibi buluyordum zihnimde Hâlâ yorganın üzerine uzanmış, kıpırdamıyordu. Yaşam sevinci onu terk etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

Nasıl hissetmeye başladığımı biliyor musunuz? Sudan çıkmış balık gibiydim. Sınırlarımı zorluyordum. Annem burada olsaydı, "Şimdi ne yapayım? Tükendim," diye sızlanırdım.

Ama yanımda değildi. Olsaydı bile yardım istememin bir faydası dokunmayacaktı. "Shenny, sorunlarını nasıl çözeceğini söyleyemem. Kendi cevaplarını bulman gerekiyor. Güçlü bir kadın olmak için önemli bu," dediğini işitebiliyordum. Sanki çok gizli bir sırrı ifşa ediyormuş gibi söylerdi bunu.

"Özgür bir ruh başkalarından medet ummaz."

Ben de ona, "Yalnızca sen haklısın, değil mi? Albümlerindeki şarkı sözleri gibi konuşuyorsun. Hem de bozuk olanlarından," diye bağırıp deliye dönecektim.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? 'Hanımefendimiz her şeye itiraz ediyor!'" Gerçekten ikiyüzlü olabiliyordu annem. Babam her zaman ona ve bize ne yapacağımızı söylerdi. An-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nemle dalaştıktan sonra esip gürlerdi. Bütün günü sinirli bir şekilde kalede, onun ne kadar kötü bir anne ve Kuzeylilerin ne kadar acınası insanlar olduğunu düşünerek geçirirdim. "Shakespeare de ahmağın teki" derdim. Burnumu hazırladığı bisküvi tatlısının içine daldırarak üzerine hapşırırdım. Babamın adliyeden dönüşünü gözlerdim. Arabası yolda göründüğünde kalenin basamaklarını üçer beşer iner onun kucağına atlardım. Aklımdaki bütün sorunları onun zeki aklına boşaltarak rahatlardım.

Kafa karışıklığımı gidermek konusunda artık babama arttık güvenemezdim. Çorapları bile birbirinin eşi değildi.

Ne yapmalıydım? Ne yapmalıydım? Annemin bir derdimi halletmek istediğimde bana yardımcı olacağını düşünerek ezberlettiği dizeler aklıma geldi:

Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu!
Düşüncemizin katlanması mı güzel,
Zalim kaderin yumruklarına, oklarına,
Yoksa diretip bela denizlerine karşı
"Dur, yeter! "demesi mi?

Haklı. Oturup zalimce kalbimin ortasından vurulmayı bekleyemezdim. Balıklama dalmam gerekiyordu.

İşe, Woody'yi teskin etmek için annemin eşarplarından bir tanesini bularak başlayacaktım.

Eski dostum Sam Moody'ye verdiğim sözü de yerine getirmeliydim. Annem ortadan kaybolduğundan beri bir not

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulup bulmadığımı soruyordu. Babamın fidye mektubu aldığından şüpheleniyordu sanırım. Sam'in büyük şehirlerden polislik deneyimi vardı. Embesil şerif Nash yerine aramaları o yürütseydi eski dedektif Moody'nin annemin kaybolduğu günün hemen ardından, "Festivalde elinde çuval ve gözbağıyla dolaşan birileri dikkatinizi çekti mi? Bayan Carmody'yi çalıların arasına çeken şüpheli birilerini gördünüz mü? gibi soruları soracağına kalıbımı basardım.

Annemin gizlice kaçışı bana bütün cesaretimi toplayarak doğru babamın yanına gidip ona,

"Efendim? Size ulaşan bir fidye mektubu var mı?" diye sormama neden oldu. Onun baygın "halini" hayır olarak kabul ettim. Sam'e bu haberi ilettiğimde biraz hüzünlendi. Bana, "Fidye mektubundan bahsetmiyordum, Shenny. Aramaya devam et," dedi.

Woody için eşarbı, Sam için notu ve bizim için dünyalar demek olan annemin nerede olduğunu belli eden bir ipucunu aynı anda bulabileceğim tek bir yer vardı. Annemin günlüğünde bir şeyler yazılı olmalıydı.

İşte Bay Shakespeare'in, "Sıkıntı," dediği şey. Hiçbir koşulda onların yatak odasına girmeme izin yoktu.

Tam olarak hangi kimliğime bürünmem gerekiyordu? İyi kardeş Shen mi? Sadık dost Shen mi? Yoksa itaatkâr evlat Shen mi?

Annem burada olsa ne yapmamı söylerdi? Söylemezdim. Muhtemelen yine Shakespeare'den alıntı yapardı. Evet.

Uyumak, ama düş görebilirsin uykuda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet, bu yeterince açık oldu.

Yargıç Hazretleri şu dakika neredediir bilmiyorum ama burada olmadığından adım gibi emindim. Öyle olsa uykusunda çıkardığı horultuları, bağırışları duyardım. Pençelerimi meşe ağacından sağlam kapıya geçirdim. Bir. İki.

"Efendim?" Kapıyı biraz araladıktan sonra, güçlükle, "Yargıç Hazretleri? "diye seslendim

Bu odaya girmeyeli uzun zaman olmuştu.

Şarap rengi kadife perdeleri kesen güneş ışığı huzmesi dışında etrafı iyi seçemesem de dört direkli yataklarının boş olduğunu söyleyebilirdim. Çoraplar ve tişörtler ahşap zeminde duruyordu. Chanel No. 5 ve kabuklu yemiş kokuları odayı sarmıştı.

Ah, Anne...

Bir şeye nasıl denk geldiğinizi hatırlar mısınız? Hani sevdiğiniz bir filme alınmış biletin koparılmış tarafına ya da şansınızın yaver gitmesi için kitabınızın arasına koyacağınız dört yapraklı yoncaya rast gelmek gibi. Bu parçaları kazdığınızda içinden mutlu anılar fışkıracağına, şaşkınlık verici şekilde geçmişten gelen bu parçalar, sizi onları keşke toplamasaydım diye düşünmeye götürür. Şu anda böyle hissediyordum.

Annem aile fotoğraflarını yataklarının karşısındaki duvara yerleştirmişti. Böylelikle uyanmadan önce onlara bakıp tatlı rüyalar görebiliyordu. Sene başında babam sanki ailesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kötü bir alışkanlığıymış da onlardan kurtulmaya yemin etmiş gibi hepsini çöp kutusuna doldurmuştu. Tam şurada, pencerenin yanında Woody ve benim favori aile fotoğrafımız asılıydı. Şimdi kaledeki tek fotoğraf bu. Babama, "En azından bunu saklasam olur mu?" diye sormuştum. Babam fotoğrafı bana uzatarak, "Acını arttırır," dedi ve yeniden işine döndü. Woody ve benim yaralı kalbimize merhem olacağını düşündüm ama babam haklıydı. Ne zaman zambak tarlasındaki fotoğrafa baksam içim kan ağlıyordu.

Parmaklarımı, fotoğrafların yerlerinde bıraktığı izlerde gezdiriyordum. Annemin kucağında Woody ile kitap tutturacı gibi gözüktüğümüz fotoğraf burada duruyordu. Birbirinin aynı beyaz bluzlar ve denizci etekleri içinde okulun ilk günü çekildiğimiz bir başka fotoğraf vardı. Boppa Joe ve Koca Jean ile birlikte dereye dalarken çekilmiş fotoğrafımız, benim favorimdi. İkisi de öldü. Annemin ebeveynleri birkaç yıl önce Wisconsin'de Michigan Gölü'nün buz gibi sularında tekne kazasında can vermişlerdi. Gitmek istediği yere ulaşması zaman almadığı müddetçe annem teknelerden uzak dururdu.

Woody ve bana izin verilmemiş babam da mahkemedeydi. Bu yüzden annem cenaze işlemlerini halletmek için tek başına yolculuk etmek zorunda kalmıştı. Döndüğünde değiştiğini fark etmiştik. Elbette yas tuttuğu için zayıf görünüyordu ama kaybettiği kiloları ruhunu geri almış gibi duruyordu. Annem, anne-babasının ölümünden sonra lafını sakınmadan konuşmaya başladı. Büyükbabam Gus hep, "Para konuşur," derdi. Belki annemin dobra dobra konuşmasının ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasında yatan sebep, ebeveynlerinden ona kalan bir hayli yüklü miktarda paraydı. Bilmiyorum.

Büyükbabamın yatak odasında fotoğraf asılı olmaz. Kollarını genç oğullarının omuzlarına atmış gururla gülümseyen bir fotoğrafı bile yoktu. Fotoğraf makinesinin işlevi bir anlık gerçeği yakalamasıdır ve gerçek şu ki, büyükbabam babamla gurur duymuyordu. Babam küçükken romatizma ateşi geçirmiş ve bu yüzden babası ve kardeşi gibi yapılı, güçlü değil, bodurdu. Büyükbabam ona, "Bücür," diyordu. Her fırsatta onun mesleğiyle dalga geçiyordu. Gus Carmody, işi düştüğünde yargıçlığın iyi meslek olduğunu düşünüyor ama yaşamını sürdürmek için erkekçe bir iş olmadığını söylüyordu. "Nasıl bir adam çalışırken cüppe giyerdi?"

Duvarda annemle babamın evlilik günlerinden de fotoğraflar vardı. Annemiz büyükannemin dik yakalı, ince elbisesinin içinde elinde beyaz şeritli bir buketle duruyordu. Babamız başında şapkası ve uzun kuyruklu smokiniyle zarif bir şekilde dikiliyordu. Ginger Rose ve Fred Astaire'e benziyorlardı. Eskiden radyoda hareketli bir parça çaldığında annemle babam bellerini kıvırarak birbirlerine yaklaşırlardı. Ya da bazen gece geç saatlerde televizyonda film izlerken kanepede sızıp kalırlar ve televizyonun ışığı sevimli yüzlerine vururdu. Cumartesileri akşam yemeği için kasabaya inerlerdi ve eve döndüklerinde kapının önündeki şen kahkahalarını duyardık.

Üzerinde çok düşündüm. Sonsuza kadar mutlu sürecek hikâyeleri ne zaman sona ermişti? İşlerin kötü gitmesinin bir olayla başladığını düşünmüyordum. Bu son zaman içinde bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riken olayların ve büyükbabam Gus'dan babama geçen ve onun da annem üzerinde denediği patlamaların bir toplamıydı. Babam bir kere başladı mı sakinleşemiyordu. Onun değişiminin sorumlusunun annem olduğunu düşünüyordum. Sorunları yaratan oydu. Parmağımı sallayarak asiliği bırakmasını söylemiştim ve, "Aranızı düzeltmek için yapman gereken tek şey evlilik yemininizi hatırlamak. Yargıç Hazretlerini sevmelisin ve daha da önemlisi ona itaat etmelisin," demiştim.

Onun giysi dolabı bu.

En alt çekmeceye eşarplarını koyardı. Babamın dün gece parçaladığı eşarpla yenisini değiştirecektim. Kardeşimin bu tüle ihtiyacı vardı. Yumruğuna dolayıp burnuna tutuyor ve parmaklarını ısırıyordu. Annemden bir parçayı tutmak geceyi daha sakin geçirmesine yardımcı oluyordu.

Hazır gelmişken, annemin kırmızı iplikten cepleri olan beyaz bluzuna bir kez daha bakmak istiyordum... Tanrım benim derdim ne? Ona ait başka hiçbir şeyi bulamayacaktım burada. Babam bütün elbiselerini ikinci el mağazalara bağışlamıştı çünkü ona kaybettiği şeyi hatırlatan elbiselere dayanamıyordu. Geçen hafta ayinde annemin kısa kesim zümrüt yeşili ceketini görmüştüm. Sanki kendisine aitmiş gibi ceketi giyen kişinin Veebee Mathison olduğunu anlamam ayinin ortasını bulmuştu. Sorun değil. Annemi eve getirdikten sonra ona, Richmond'un ve Washington D.C.'nin en görkemli dükkânlarından yeni elbiseler alacaktık. Babam buna bayılırdı! Annemin tüm elbiselerini almakta ısrarcı davranırdı. Karısı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın tek başına alışveriş yapmasına izin vermezdi.

Şu anda üzerinde durduğum bu doğu desenli, mavi ve altın renkli halının altında annemin, "Sığınağım," dediği yeri kazmak için Woody ve ben çok çabalamıştık. Babam mahkemedeyken bütün öğlen boyunca tahtaları düzelttik. Kendine ait özel bir alanının olması onun için çok önemliydi. İşimiz bitince, "Bu bizim sırrımız olmalı. Baban hayal kırıklığına uğrar. Anlıyor musun, Shen? " demişti.

Anlamış gibiydim. Erboğa Takımyıldızı'nı yapamadığımda yapabilmişim gibi davranırdım ki, babam üzülmesin.

Şimdiye kadar annemin günlüğüne bakmamak için yüzlerce sebebim vardı. Onun en mahrem duygularını öğrenmekten ödüm kopuyordu, evet. Dantel gibi elyazısından bilmeyi istemediğim bir şeyler okumaktan tırsıyordum. Bütün umutlarımı boşa çıkaracak bir şeyler.

Dizlerim üstüne çöküp doğu halısını kıvırdım. Titreyen parmaklarla çentikli tahtayı kaldırdım. Korkumu azarlayarak yenmeye çalışıyordum ama bana karşılık veriyordu.

Başına dert açma Shen, diyordu. *Gırtlağına kadar derde battın zaten.*

Ona çaresizce, "Tabii ki *haklısın*. Ne *düşünüyordum* ki sanki?" diyerek karşılık vermek istiyordum. Sonra da aşağı koşup Woody ile kendime kırmızıbiber peynirli sandviç hazırlayıp kaleye gitmek istiyordum. Kart oyunlarındaki hilelerim üzerine çalışabilirdim.

İşte, diyordu başımın içindeki ses. *Şimdi doğru yola geldin.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şşşşt!" dedim yüksek sesle çünkü eskisi gibi bu sesi dinleyemiyordum. Engin tecrübeme dayanarak korkunun, cesaretten daha yüksek sesle konuştuğunu biliyorum. İçimdeki diğer sesi, konuşmak için çırpınan sesi dinlemeliyim. *Aslan Takımyıldızı'nın altında dünyaya geldin. Cesur yürekli olmalısın. Aslan kesilmelisin.*

Annemin bu kapağa dokunan son kişi olduğunu bilmek beni zayıflatıyor neredeyse vazgeçme noktasına getiriyordu. Ama durmayacaktım. Işık az olabilir ama sığınağın boş olduğunu görebiliyordum. Ne Sam'in notu ne de annemin günlüğü vardı. Nerede? Babam mı bulmuştu? Bu düşünce... saçmalama. Var olduğunu bilmediği bir şeyin peşine ne diye düşsündü. Kazara günlüğü bulmuşsa karısının Sam'i ziyaret ettiğini ve çocuklarının onlara yardım ettiğini öğrenecekti... Hayır, onda değildi günlük. Cezalandırırdı bizi. Annem günlüğü kaldırmış olmalıydı. Başka bir yere saklayıp bana söylememiş olmalıydı. Woody'ye söylediğine iddiaya girerdim. Ne de olsa annesinin gözdesiydi.

Ayağa kalkıp halıyı ayak parmağımla eski haline getirdim. Berbat hissediyordum. Sam'e onun notu için en güvenilir yere baktığımı ama hiçbir şey, en ufak bir toz kümesi bile bulamadığımı söylediğimde onun da böyle hissedeceğine bahse girerdim. Ya zavallı Woody? Annemin eşarbı olmadan nasıl uyuyacaktı?

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi suçlayıcı bir ses.

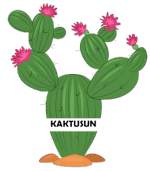
Neredeyse, "Ailem olduğundan daha kötü bir hale sürüklenmesin diye annemi arıyorum. Beni rahat bırakamaz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mısın?" diye bağıracaktım.

Fakat bu sefer kafamdan gelmiyordu. At terini ve viski kokusunu alabiliyordum. Annemin şifoniyerinin üstündeki aynadan hiddetle bana bakan babamı gördüm. Bundan daha gerçek olamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onuncu Bölüm

"Jane Woodrow?" diye sordu topuklarını vura vura koridorda ilerleyen babam. Kısa boylu birisi için adımları uzundu.

Arkamı döndüm ve özellikle sırıtarak Woody'yle aramızdaki en belirgin fark olan ayrık dişlerimi göstermeye çalıştım. Bizi birbirimizden ayırmakta hep güçlük çekmiştir.

"Aman Allah! Beni korkuttunuz efendim," dedim. Sert bir gülümsemeyle söylemiştim bu sözleri çünkü beni bir kez daha münasebetsizlikle suçlamasını istemiyordum.

"Bu sabah sporunuz nasıl geçti?" Nasıl konuştuğumuza özellikle dikkat ederdi. Onun önünde birbirimizi Shenny ve Woody diye çağırmazdık. İsimlerde kısaltma yapmamıza izin vermiyordu. "Pegasus..."

"Burada ne arıyorsun Shenandoah?"

"Ben... ben..." Kendime hâkim olamıyordum. Ne kadar berbat göründüğü umurumda değildi. Beni kolları arasına alıp kıllı göğsüne basmasını ve kemerli burnunu küçük bur-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

numa değdirmesini çok istiyordum. Kaç tane tarak kırılırsa kırılsın saçlarını taramak istiyordum. Yanına yaklaşıp dilimin bağını çözmeye çalıştım.

"Dün... dün geceki parlak yıldızları gördünüz mü? Yakına gelen Jüpiter'i? Gelecek ay, astronotların aya seyahat edeceğini unutmayın ve bana geçen yaz söz vermiş..."

"Buraya girmemen konusunda uyarılmıştın," dedi binici kırbacını bacaklarına vurarak.

"Biliyorum efendim. Hiçbir koşul altında girmemeliydim." Ona gerçekten ne işler çevirdiğimi söyleyebilmeyi dilerdim. Sığınakta günlüğü aradığımı, onun biricik karısının nereye gittiğine dair ipucu bulmayı umduğumu söylemek isterdim ama annemin ondan bir şeyler gizlediğini öğrenirse daha çok üzülecekti.Annemle birlikteyken mest olan babam kadar aklı başından gitmiş biri görmemişsinizdir. Annem bir odayı terk ettiğinde babamın ruhu da onunla giderdi. Onu yeniden kolları arasında bulduğunda bana teşekkür edecekti.

"Çok, çok özür dilerim... Ama Wood... Jane Woodrow, uyumakta güçlük çekiyor. Eğer... düşündüm ki..." Dün gece bizi kulübe eve götürmeden önce annemin şallarından birini yırttığını hatırlamadığından emindim.

"Deredekiler siz miydiniz?" diye sordu daha fazla yaklaşarak.

"Hayır, efendim. Biz değildik."

"Tuhaf," dedi babam garip bir şekilde kafası karışmışa benziyordu.

"Ahırdan çıktığımda yaşlı söğüt ağacının altında sizi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüğüme yemin edebilirim." Elleriyle, Sam Moody'nin anneme verdiği, üzerinde Speranza yazan saatin tam aşağısından beni kavradı. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdim? Geç kalmama telaşesinde, eve döndüğümüzde saati aldığım yastığın altına koymayı unutmuştum.

"Büyük söğüt ağacını mı kastediyorsunuz?" diye sordum.

"Yarılmış kütüğü olan? O mu?" Düşünüyormuş gibi yapıyordum.

"Hayır, efendim. Biz değildik. Ama dere demişken Bay Clive Minnow'u hatırlıyorsunuz, değil mi? Komşumuz? Manavda çalışan Virgil onu derenin yanında ölü halde bulmuş. Yaşlı köpeği Ivory de artık bir başına kaldığı için... Onu almam mümkün mü? Woody'nin köpek sevgisini bilirsiniz..." Kendimi ele vermiştim. Kurnaz babamın gülümsemesinden de bunu anlayabiliyordum. Hâkim olmadan önce, şahitlerin canına okuyan bir savcı olarak nam salmıştı. Sanık avukatlarının karşılarında usta Walter T. Carmody olduğunu öğrendiklerinde bembeyaz kesildiklerini görmüştüm.

Usulca, "Belki bana, Bay Minnow'un talihsiz ölümünü nasıl öğrendiğini açıklamak istersin?"

"Ben..."

"Şortun ıslak. Açık bir şekilde yasakladığım halde kardeşinle birlikte kayalıkların yanına mı gittiniz? Bay Minnow'un vefatını böyle mi öğrendin?"

"Hayır, efendim. Woody ve ben..."

Beni sıkı sıkı tutmaktan vazgeçip kirli tırnaklarını elbi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

semin altına doğru sürttü. Ellerimi arkama saklayarak annemin saatini şortumun en derin cebinin içine attım.

"Derede değildiysen neden..." Koridorda bir kıyamet koptu. Babam dikkat kesilerek seslendi.

"Jane Woodrow?"

Midem, onun adını andığı zamanlarda hep olduğu gibi düğümlendi. Lütfen Tanrım, Woody bana bakmaya geliyor olmasın.

Tıkırtı sesleri artarken ona tıngırtılar da eşlik etmeye başladı.

"Yoodihoo. Benim, efendim," diye bağırdı Lou koridordan. Gelenin kardeşim olmadığını bilmenin verdiği rahatlıkla dizlerimin bağı çözüldü.

"Akşam yemeği zamanı geldi. Sizin en sevdiğiniz..."

"Tepsiyi bırak," dedi babam. Doğrudan ona bakmıyor olsaydım konuşan büyükbabam ya da Blackie derdim. Babam da o hırıltılı ses tonuna sahipti.

"Bayan Shen komşunuzdan bahsetti mi?" diye lakırdıya devam etti.

"Evet efendim. Bugün erken saatlerde kardeşiniz geldi ve atınızın yeni nallara ihtiyacı olduğunu söyledi. Bana ve kızlara Bay Clive'in ölü halde bulunmasıyla ilgili her şeyi anlattı. Ne büyük rezalet, değil mi?"

Öyle olmasını dilememe rağmen Lou'nun bu müdahalesinin beni kurtarmak için olmadığını biliyordum. Bu, onun bana amcamla oynaşması konusunda ağzımı kapalı tutarsam onun da Woody ve benim Lilyfield'den kaçmamız konu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sunda çenesini tutacağını hatırlatma yöntemiydi.

Babamın sesi yatak odasının duvarlarında yankılandı.

"Ayrılabilirsin."

Bana çık demiş olduğunu umarak ayrılmaya hazırlandım.

"Kardeşin?" dedi ellerini omzuma koyarak. Hukuk fakültesi mezuniyet yüzüğü sağ omzumun kemiğine batıyordu.

"Nerede? Dereye gitmediyseniz neden şortun ıslak?"

"O... ben... büyükannem geldiğinde canlı gözükmesi için bahçeyi suluyorduk," diye yalan söyledim.

"Söğüt ağacının altından başkasını görmüş olmalısınız ya da..."

"Bu sabah annenizin odasına çiçek toplamak için dereye inmiştim," diye bağırdı Lou koridordan. Görüntüsü yoktu, sadece sesi geliyordu.

"Çok sevdiği zambaklardan..."

"Louise." Babam gürültülü sesinden daha tehlikeli olan alçak sesle konuşmuştu.

"Buyurun?"

"Derhal mutfağa dön! Şimdi. Babam gelmeden önce halledilmesi gereken işler var."

Lou'nun babamın azabından kurtulmak için voodoo sözcüklerine emredersiniz efendimleri karıştırarak uzaklaştığını duydum. Ben de onun arkasından koşmak istiyordum. Babam niyetlendiğinden daha sıkı bir şekilde kavramıştı omzumu.

"Annenizin kaybolduğu gece kardeşinle beraber kale-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deydiniz. Dolunay vardı. Ne gördünüz?"

Bunu soracağını biliyordum. Defalarca ne gördüğümü söylemiş olmama rağmen bu soruyu her zaman tekrarlıyordu.

Gördüklerimin büyük bir kısmını söylemiştim en azından.

Albay Button'un Korkulu Anları Şovu bizim evden bir taş atımlık mesafedeki Honeysuckle Tepesi'ndeki gösteriye hazırlanıyordu.

O gece Woody'yle birlikte kalede uyuyorduk çünkü eğlenen adamların sesini duymaktan hoşlanıyordum. Tüm o bağırış çağırışlar büyük bir panayırın parçasıymışım gibi hissetmemi sağlıyordu.

Festivalde harika vakit geçirmiştik. Oyuncak ayılar alıp, dönme dolaba bindik. Yüzlerce ayna labirentinde nasıl afallamış olduğumuza gözlerimizden yaşlar gelene kadar güldük. Tüm bu eğlenceyi hayal ederek uykum gelmişti ama kardeşimin üstünde aynı etkiyi yaratmamşıtı.. Gece yarısı,

"Annem... annem... gitti," iniltileriyle beni uyandırdı. Onu duymazdan gelmeye çalıştım ama mümkün değildi.

"Fazla biber mi yedin? Kâbus görüyorsun. Uzan ve uyu," diye azarladım onu. Bana sırnaştı. Normalde severdim böyle yapmasını ama elleri pamuk şekerinden yapış yapıştı. Yana kaydım ama beni takip etti.

"Baba... baba," diye böğürdü. O zaman ben de duydum onu.

Koruda kendi kendine dövünüp feryat figan ediyordu.

"Hayır... hayır. Nasıl yaparsın bunu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra Woody'nin sızlanmaları ve köpeğimiz Mars'ın havlamaları dışında her şey sessizliğe gömüldü. Festivaldeki güçlü adam çılgınca zil çalıyordu. Babamın bayıldığını sandım ama gözlerimi kaledeki deliğe yaklaştırdığımda bize doğru koşuyordu. Arkasından biri daha geliyordu ama kim olduğunu seçemiyordum. Babamın kalenin basamaklarını çıkmaya çalışırken okuduğu lanetleri duyunca kim olduğuyla çok ilgilenmedim. Ağacın gövdesini sarsmaya başladığında Woody boynuma sarıldı.

"Anneniz... o ... aşağı inin." Woody ve ben yerimizden kımıldamadık çünkü babam böyle celallendiğinde ona bulaşmamak en iyisiydi. Bir süre sonra yaptığımızın doğru olduğu Mars'ın havlamayı kesip uluyarak inlemesiyle kanıtlanmış oldu. Babam neredeyse sürünerek meydana döndü.

O zaman onun, babasına ve kardeşine benzemeye çalışmasına bir son vermesi gerektiğini düşünmüştüm. Woody uykumu böldüğü için çirkefleşmiştim.

"Ana kuzusu olmayı kes," diye bağırdım ona.

"İçkili olduğunda böyle saçma hareketler yapıp akılsızca konuştuğunu biliyorsun. Biliyorsun. Tek yapmamız gereken ondan uzak durmak. Annem buralarda bir yerde olmalı. Gitmedi bir yere. Gidecek hiçbir yeri yok, "dedim. Emin olmak için eve baktım. Perdeleri çekmeden birini bekliyormuş gibi ya da belki bizi seyrediyormuş gibi pencerenin önünde bulurdum onu. Ama o gece yatak odaları boş ve karanlıktı. Beni rahat bırakmasını sağlamak için onu ittirirken o geceden beri söylediği son sözcükleri fısıldadı Woody.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annem gitti."

Annemin, babamın ve büyükbabamın bütün baskılarına rağmen festivalden ne kadar az hoşlandığını hatırladım o an. O gece geç saatlerde Tuhaflıklar Şovuna girebilmek için para vermediğinden nasıl deliye döndüğümü de anımsadım. Fakat dostumuz Sam Moody ile birlikte atlıkarıncaya binmişti. Moody beyaz bir atın üstündeyken onun birkaç sıra arkasında annem bir kuğuya oturmuştu. Gülüyor olmaları gerekirken en yakın dostlarını kaybetmiş gibi bir halleri vardı. Güzel diye geçirdim içimden çünkü fakir çocuklar gibi ucubelerin şovunu bir çadıra sığınıp izlemek zorunda kaldığımız için hâlâ kızgındım.

O gece, atlıkarınca sahnesini hatırladığımda bez ayakkabılarımı giymeye tenezzül etmeden şortumu ve tişörtümü geçirmiştim üzerime. Fenerime uzandım. Eğil dediğim zamanlardaki gibi Woody'ye tısladım. "Sarah Heartburn gibi davranıyorsun. Ama görünüşe bakılırsa sen mızmızlanmaya devam edip bana uyku uyutmayacaksın. Ben gidip annemi arayacağım. Buralarda bir yerde olmalı," dedim.

Kardeşim beni durdurmaya çalıştı ama ondan sıyrıldım. Ona belli etmedim ama babam uydurmuyor olabilirdi. Belki de annemiz gerçekten olması gereken yerde değildi. Asosyal karakterdeki annemle Sam, atlıkarıncadan indikten sonra onun kulübesine gidip sessizlik ve huzur içinde haftalık kitaplarını bitirmeye gittilerse? Sohbet ederlerken annem uyuyakaldıysa? Bunun dünyanın sonunu getireceğini anladığımda Woody'ye, "Babam ne kadar yalvarsa da sakın kaleyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

terk etme. Duydun mu? "dedim.

Kalenin merdivenlerini çabucak inerek yalınayak ön taraftaki ağaçların yanı sıra Triples'a doğru yürümeye başladım. Sam'in basamaklarını çıkarken fenerimi verandaya tuttum ama annemi sallanan sandalyede sızmış halde görmedim. İçeride olabilir, diye düşündüm. Sam'in küçük vantilatörü vardı ve o gece inanılmaz derecede rutubetliydi. Kapıyı yumrukladım.

Sam, "Kim o?" diye bağırdı.

"Benim."

Kan ter içinde elinde bir tüfek olduğu halde kapıyı açtı.

"Shenny? Woody nerede?" Sam başımın arkasından karanlığa baktı.

"Annem burada mı?" Hemen meydanda yaşananları anlatmaya koyuldum. Babamın annemin kaybolduğunu bağırmasını, Mars'ın ciyaklamasını ve Woody'nin zırlamasını anlatmayı bitirdiğimde ben de ağlamaya başlamıştım.

"Annen," dedi Sam.

"Sana bir şey söyledi mi? Bir not bıraktı mı?" Onun korkmuş hali beni daha çok korkuttu.

"Ben... bilmiyorum." Geri çekildim.

"Annem uğrarsa hemen eve gelmesini söyler misin? Yargıç Hazretleri'nin çok üzgün olduğunu söyle ona," dedim ve ayrıldım.

Sam arkamdan, "Dikkatli ol," diye bağırdığında yolu yarılamıştım.

Sam'in *dikkatli* ol derken yolda karşıdan karşıya geçer-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ken pervasız şoförlere dikkat ettiğim gibi ya da eve giderken korulardaki ağaç dallarına dikkat ettiğim gibi dikkatli olmamı kastetmediğini anladım. Dikkat kesil demek istiyordu. Bunu asla unutmayacaktım. Onun tabelasının kollarımı kırmızıya boyadığı gibi ya da yola doğru havlayan köpek gibi yüreğim ağzıma gelmişti? O nemli gecede annemin Sam'e aile sırlarımızı anlattığını, onun *bildiğini* anladım. Ne kadarını anlattığını bilmiyorum ama böyle tehlikeli bir oyun oynamaya değer miydi?

"Shenandoah," dedi babam omuzlarımı sarsarak.

"O gece hakkında bana herşeyi söylediğinden emin misin?"

En iyi rolü sergileyecek bir yüz ifadesi takındım.

"Evet, efendim. Her zamanki gibi. Hatırlayabildiğim her şeyi söylediğime yemin ederim."

Bana hiç inanmazdı. İnanmamalıydı da çünkü her zaman bazı detayları atlardım. Tıpkı o gece annemi bulma umuduyla Sam'in kulübesine koşmuş olmamı sakladığım gibi. Babam bana ne yaparsa yapsın ona, annemin Sam'le olan dostluğundan bahsedemezdim. Kardeşimle birlikte canımız üzerine yemin etmiştik kimseye hiçbir şey söylemeyeceğimize dair.

"Kardeşin?" dedi kısa ve öz bir şekilde.

"Sana bir şey söyledi mi?"

Zavallı yas tutan babam, ona etki etmek imkânsızdı.

"Artık konuşmadığını hatırlıyorsunuz değil mi?"

Kolunu çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır. Hayır...ben sadece..." Gözlerimi kapatıp yanağımdaki acıyı hissetmeye hazırlandım.

En son beni böyle çapraz sorguya aldığında azı dişlerimden birini kırmıştı. İstemeden olmuştu.

"Aç gözlerini." Dudaklarını yapıştıracak kadar yaklaştırmıştı yüzünü bana.

Başımı, kırmızı kadife yatak odası perdesindeki aralıkta ikizimi görmek için babamın nefesindeki güçlü viski kokusundan tam vaktinde çevirmiştim. Öğle seansında oynayan bir filmi izlemeye benziyordu. Woody, görünmez bir katil tarafından kovalanan bir kahraman gibi arazide kaçıyordu.

Hızla düşünerek ayaklarım üzerinde hopladım ve koridorun öteki tarafını gösterdim. "Efendim... özür dilerim. Şu an sorularınızı daha fazla yanıtlayamam. Halletmem gereken önemli bir mesele var. Tuvalete gidebilir miyim?"

Geri çekilip sanki birden ortaya çıkmışım gibi bana baktı.

"Ben... ben... tabii gidebilirsin. Ben..." Babam yatağa çöktü.

"Özür dilerim."

"Önemli değil, önemli değil," dedim ona.

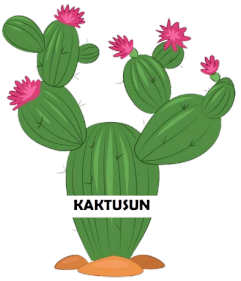
Bir süredir bu böyle devam ediyordu. Bir an alevleniyor sonra saman alevi gibi sönüyordu. Cıvaya döndü iyice. "Neden uzanmıyorsunuz?" Parmaklarını dağılmış saçları arasında gezdirdi. "İsterseniz sonra gelip çok sevdiğiniz Castile sabunu ile saçlarını şampuanlarım ve usturanızı hazır ederim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çeki düzen vermeliyiz kendimize," dedim küçük adımlarla geri geri giderken başını ellerinin arasından çıkarmamasını ümit ederek. Başını kaldırırsa karşısında, pencerenin yanındaki Woody'yi görecekti.

Bir geceyi daha dizlerinin üstünde geçiremez. Geçiremezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Birinci Bölüm

Kardeşim aylardır benden kaçıyordu.

Başlangıçta çok endişelenmemiştim. "Biraz hava değişikliğine ihtiyacı vardır," diye düşünüyordum, bilirsiniz. Benim düşündüğüm gibi, onun için de Lilyfield, iyiden iyiye bir kapana benzemeye başlamıştı sanki. "Yaralı ceylan en yükseğe sıçrar." Son zamanlarda kardeşimin Bayan Emily Dickson'un tarif ettiği bu ruh haline yaklaştığını fark etmiştim.

Annem bana bu alıntıyı ilk kez söylediğinde ne demek istediğini sormuştum çünkü benim için bir anlam ifade etmiyordu. Bir hayvan yaralandığında kıvrılıp yarasını yalar, hoplayıp zıplamazdı. Annem, Bayan Dickinson'un ne demek istediğini bana şu sözlerle açıkladı:

"Bir şey bizi derinden yaralarsa, ondan olabildiğince uzaklaşmak isteriz." Bizimle bağlantısını kopardığında kardeşimin yaşadıklarının da buna benzediği düşünüyordum.

Annemin eşarplarından bir tanesini almak için ikinci el

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dükkânlardan birine gizlice girmek zorundaydım. Woody, bacaklarını lime lime doğradığımda onu bandaj olarak kullanabilirdi.

"O tavuğu kovalamayı bırakıp buraya gelir misin," diye bağırdım derenin öteki tarafına. Dere, sabahtan beri durulmamıştı. Aksine daha da coşmuştu. Kudurmuştu diyebilirim. Fırtına yaklaşıyordu sanırım.

"Ne oldu?" E. J. baltasını bırakıp bağırdı.

"Woody kaçtı."

Yokuş aşağı hızla inmeye başladı. Her birinin üstüne basarak kayaları atladı.

"Senden kurtulmayı nasıl becerdi?" dedi, nefes nefese yanıma vardığında.

İkimiz de onun kaybolduğu o korkunç geceyi asla unutamayız. Her yere ama her yere baktık. Hava karardığında onu hâlâ bulamamıştık. Jackson'ların kulübesine yardım istemek için koştum ama ne olsa beğenirsiniz. Bay Cole'a gözyaşları içinde, "Woody kayboldu. Şerifi çağırın," derken ikizim çamura belenmiş, omzu mahvolmuş halde avluya geldi. Bay Cole ona bir bakış attıktan sonra, "Kolu tuhaf şekilde sallanıyor," dedi. Onu çabucak bileğinden kavradı ve çıkık kolu yerine taktı. Çığlık çığlığa bağırıyordum ama kardeşim kıpırdamadı bile. Bu, beni daha çok korkuttu. Sanki acıyı çeken o değil de, başkasıydı.

"Yine parmaklıklara mı tırmanmış?" diye sordu E. J.

"Öyle olmalı."

Endişe, E. J.'nin çirkin suratını daha da çirkinleştiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geçen hafta o pencere konusunda bir şeyler yapacağını söylememiş miydin?"

"Evet. Ne olmuş?" Hıncımı suyu tekmeleyerek çıkarttım. Onun haklı olmasından nefret ediyordum. Yatak odamızın penceresini kapatmalı, tahta çakmalı ya da başka bir şey yapmalıydım!

"Woody'yi avludan ön taraftaki koruluğa koşarken gördüm. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?"

Bazı günler Woody'ye bir haller olurdu ama çoğunlukla gittiği iki yer vardı. Birisi kasabanın çevresindeki tren yoluydu. Oradaki amelelerin yanına giderdi.

Şimdi o kamp yerlerini ben de seviyorum ama ilk seferde Woody'nin peşinden oraya gitmek zorunda kaldığım ilk seferde kasaba halkının, iş elbiseleri giyip ayaklarına kaba saba ayakkabılar geçiren bu mevsimlik işçilerden hoşlanmadığını düşünmüştüm. Woody'yi, su kulesinin arkasına kurulan prefabrik evlerin, yamalı, paçavraya dönmüş uyku tulumlarının arasında halinden memnun bir halde bulduğumda iğrenmiştim. Fakat orada vakit geçirdikçe kardeşimin burayı neden bir kurtuluş yeri olarak gördüğünü anlamıştım. Bir şeyler... bilmiyorum... tanıdık bir şeyler vardı orada.

Bu amelelerin, Roanoke ya da Goshen Pass dururken ne diye özellikle bizim kasabayı seçtiklerini hep merak etmiştim. Cesaretimi toplayarak, iki dişi bir kulağı olmasına rağmen kampın reisi olan Topal Larry isimli adama bunu sordum. Bana, ağaçların gövdelerine ve ahırlara kazıdıkları gizli işaretleri gösterdi. Lexington iyi bir yerdi çünkü tren buraya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelince yavaşlıyor, onlar da su doldurabiliyorlardı.

"Yolcular hızlı giden bir trenden, benim yaptığım gibi atlayarak kendilerini yaralamamalı," demişti. Bu yüzden ona Topal Larry diyorlardı.

Ameleler, kasaba yönetimini rahatsız ederlerdi çünkü uyumadıkları ya da birbirlerine kamp ateşi etrafında hikâye anlatmadıkları zaman içer dururlardı. Bu da yöneticilerin suratının asılmasına neden oluyor, Şerif Nash ve yardımcısı sık sık onları topluyordu. Yeterince hızlı davranamazlarsa ki bitkin bir halde olduklarından çoğu zaman bu imkânsızdı, bazıları içkiyi bırakmaları için Koloni'ye gönderilirken bazıları da ayılana kadar kömür madenlerine sürülüyorlardı.

Woody'nin kamptaki en iyi arkadaşı Dagmar Epps'ti. Topal Larry'nin kız arkadaşı ve doğal olarak kampın kraliçesiydi. Dagmar sürekli amelelik yapmıyordu. Buraya çok uzaklardan gelmemiş, bizim kasabada doğmuş ama yaşamak için bu kampı tercih etmişti. Kafayı sıyırmıştı sanırım. Üç kere hamile kalmış ve hiç evlenmemişti. Babam onun ahlaksızlığını kontrol altına almak için çocuklarını yetimhaneye yerleştirmiş sonra da çocuklarını oradan çıkarabilmesi için izin vermişti. Dagmar bana karşı iyi davranıyor ama bebeklik isimlerinden biri olduğunu düşündüğüm bir isimle, ona "Genevieve" diye hitap eden kardeşime bayılıyordu.

Curry Weaver adlı amele Woody'nin kamptaki en yeni arkadaşıydı. Kısa bir süre önce gelmesine rağmen kardeşim ona hemen ısınmıştı. Adam mızıkasıyla, fareli köyün kavalcısını andırıyordu. Cebinden çıkarıp ağzına yaklaştırırken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kuzeyli aksanıyla, "Bu gece ne dinlemek istersin Woody?" diye soruyor ama hep aynı melodiyi çalıyordu. "Bay Bojangles"ın harika bir yorumunu yapıyordu. Ya bu şarkının rahatlatıcı etkisini biliyordu ya da bildiği tek şarkı buydu. Kanundan kaçtığı için ki, Topal Larry'nin dediğine göre amelelerin çoğu kanun kaçağı olurmuş, bu Curry'nin bize bu kadar yakınlık gösterdiğine inanıyordum çünkü yüksek yerlerden dostlar edinmek iyi olurdu onun için. Curry, kasabamız, büyükbabam ve annem hakkında çok soru soruyordu. Konuşurken Maury Nehri'nin üstünde kıvrılan köprüde oturmayı seviyorduk. Bu, Curry'nin mızıkasının Woody'yi rahatlattığı kadar rahatlatıyordu beni. Alttan akan suyu görünce annemi hatırlıyordum.

"Yargıç Efendi nasıl biri?" diye sormuştu Curry son kez oraya gittiğimde.

"Yoğun ve önemli bir insan. Mükemmel bir baba. En iyisi. Kasabaya da çok değer veriyor."

"Annen? Ortalıktan kaybolduğunu duydum. Sizin için can yakıcı bir durum olmalı." Geniş omuzlarından arkaya, kampa baktı. Woody, Dagmar'ın yanındaydı. Kadın, onun saçını dondurma çubuğuyla tarıyordu.

"Konuşmayı ne zaman kesti?" dedi.

"Annemin kaybolduğu gece. Ama onu bulduğumda yeniden konuşmaya başlayacak. Bir planım var."

"Nasıl bir plan?" diye sordu hakikaten ilgilenmiş gibi.

"Biraz ondan biraz bundan." Onu, sırlarımı açacak kadar iyi tanımıyordum. Sessizce oturup nehir eski, büyük bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büfeymiş gibi ona pike yapan kuşları seyrettik.

Sonra Curry, "Doktor Keller hakkında bana neler anlatabilirsin?" diye sordu.

"Doktor Keller mi?" Afallamıştım.

"Çocukluklarından beri babamla çok iyi arkadaşlar. Kan kardeşler hatta. Neden sordun?" Koyu gözlerine baktım.

"İyi hissetmiyor musun? Bir randevu ayarlayabilirim" dedim.u

Curry teklifime omuz silkti. Konuşmak istemekten utandığı bir hastalıktan şikayeti olduğunu düşündüm. Ondan uzaklaştım. Birçok amele bitli olurdu çünkü.

Göründüğü üzere ben ona Carmody ailesinin sırlarından bahsetmedim ama o da bana açılmıyordu. Kim olduğunu, bir trene atlayıp burada inmeden önce ne yaptığını sordum ama söylemedi. Bu yere toslamadan önce öğretmenlik yapıyordu bence. Düzgün konuşuyor ve ağzı laf yapıyordu. Belki de kitabı için araştırma yapıp amele kılığına giren bir yazardı. Annemle okuyup çok beğendiğimiz, yüzünü siyaha boyayan *Black Like Me* kitabının yazarı gibi Curry de Hobo Like Me adlı bir kitap yazıyordu belki de. Bazen araştırmaları tehlikeli oluyor sanırım çünkü pamuklu kumaştan pantolonunun kuşağında gizlediği bir tabancası vardı.

Geçen hafta yara bantlarını almak için eczaneye gittiğimde Vera'ya ondan bahsettim çünkü o da Curry gibi evinden çok uzakta kendini yalnız hissediyordu. Curry kendine biraz çekidüzen verirse iyi bir çift olabilirlerdi.

"Evet. Bahsettiğin ameleyi biliyorum. Kütük gibi değil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi? Kısa ve kara? Adliyenin oralarda birkaç kişiyle konuşup telefon kulübesinden birini aradığını görmüştüm."

Curry kim olursa olsun, söz konusu insanlar olduğunda ikna olması çok güç olan Woody ve ben ondan hoşlanıyorduk.

"Daha hızlı yürür müsün?" diye bağırdım E. J.'nin arkasından. Öndeki koruluğa giden yolun yarısına bile gelmemiştik henüz. Vakit konusunda endişeliydim. Babamın sağı solu belli olmazdı. Bir bakarsın on beş dakika sonra ayakta bir bakarsın üç, dört saat uyurdu. "Bir kaplumbağasın, Tittle."

Kardeşim birçok nedenle benzin istasyonuna kaçıyordu. Sam'in baygın sesi ona huzur veriyordu. Ayrıca zekiydi. Babam gibi zekâsı tescillenmiş değildi ama beyzbol ve suça dair engin bilgisiyle Sam sorunları kendine has yöntemleriyle ele alıp çözüyordu. Mesela, Woody'nin uyurgezerliğine bir çare olarak uykusuz geceler geçirdiğimi söylediğimde bana, hareket ettiğinde beni uyandırması için Woody'nin parmağına zil takmamı söyledi.

"Zekice!" diye bağırdım çünkü gerçekten öyle olduğunu düşünüyordum. Ama Woody'nin yatakta bitmek bilmez dönüşleri yüzünden o zil bana cehennem azabını tattırdı. Sanki kalemize bir sığır sürüsü saldırıyordu.

Ertesi sabah Sam'e fikrinin ters teptiğini söyledim ve somurttum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeni bir fikir üretmemiz gerekiyor değil mi? Dökülen süt için ağlamanın anlamı yok," dedi Sam.

Böyle eğlenceli zamanlarımızın sık olduğunu sanmayın. Sam asosyaldi.

"Kabalığım için bağışlayın," demeden herkese, "Yalancı dallama," diyebilirdi. Ama Woody ve beni çok seviyordu. Ağaç budayıp çimleri biçmekten daha iyi bir iş olan araba tamirciliğini öğrettiği E. J.'yi de seviyordu.

İki yıl önce Sam'in kasabamıza gelmesini ve ortağının Decatur, Illinois'de vurulmasını Tanrı'nın bir lütfu olarak görebilirsiniz. Sam pizza düşkünü ortağı Johhny Sardino'yu çok özlüyordu.

Ve annemi.

Tabii ki annem, Sam'i annesine yaptığı ziyaretlerden tanıyordu ama dostlukları Beezy'nin, evinde oğlu için "Eve hoş geldin, Sam" partisini vermesiyle başladı. Ne partiydi ama! Avlu mavi balonlar ve parıldayan ışıklarla süslenmişti. Bizim dışımızdaki hiçbir beyaz partiye davet edilmemişti. Sam onur konuğuydu. Beyaz sayılmazdı çünkü teni kızarmış şeker gibiydi. Böyle bir parti atmosferinde bu insanlarla bir arada olmak başlangıçta beni rahatsız etmişti. İlişki kurduğum siyahlar Beezy ve Bay Cole'du ama bizi partide görmekten ne kadar sevinç duyduklarını gördüğümde onlara içim ısındı. Ne cümbüştü! Bizden daha iyi şarkı söylediklerini biliyordum çünkü her bahar Beezy beni Hallelujah korosunu dinlemek için Kurtarıcı Baptist kilisesine götürürdü. Ama siyahiler dans da daederlermiş ya! Daha önce hiç görmediğim figürleri ser-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gilediler. İstisnalar vardı elbette. Woody ve ben, Bay Cole ile Canavar Dansı'nı yapmaya çalıştık ama ritme ayak uydurmakta güçlük çektik. Sam de çok dans etmedi çünkü ayakta durmakta zorlanıyordu.

Sam'e bir kez daha rastladığımızda annemle kütüphanedeydik.

Sırada arkamızdaydı. Doğrusu yerinde duramıyordu. Annemin kitapları kollarının arasından yere düşünce Sam eğildi ve kitapların kapağını inceledi. Sonra kitapları anneme uzatarak,

"İyi günler Bayan Evelyn. Sizi yeniden görmek güzel. Ben... takdir eder... ben de şiir severim. Okudunuz..." Geğirdi.

"Büyük Ozan'ı okudunuz mu?" Sam'in içki kokusu annemi rahatsız etmemişe benziyordu. Sanırım benden başka biriyle, Elizabeth Barret Browning şiiri ya da herhangi bir Shakespeare oyunu hakkında konuşmaya öylesine hevesliydi ki, onun pişkinliğine göz yummuştu. Ben ne olduğunu anlayana kadar kütüphaneden çıkmış, Üç S'ye gidiyorduk.

Bu, arkası gelecek ziyaretlerin ilkiydi.

Her salı öğleden sonra, babamın en uzun mahkeme saatlerinin olduğu gün, annem, Woody ve ben Sam'in yanına sıvışırdık. Kayıkla giderdik. Şimdi o kayık da kayıptı. Annem en güvenli yolun dereden gitmek olduğuna karar vermişti ama titreyen ellerine güvenemediği için kürekleri ben kullanırdım. Dereyi dönüp Sam'in evini gördüğümüzde annem, "Buraya geldiğimizi babanıza söylemeyeceksiniz. O anlamayacaktır."

Tabii, Woody annesinin sözünden çıkmamaya hazırdı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama ben, Sam'in annemi ve bizi nasıl mutlu ettiğini görene kadar bu buluşmaları doğru bulmuyordum. Ben de söz verdim o zaman. Carmody ikizleri sır saklamakta çok iyidir.

Dükkânın önünde, annem parlak, ütülü elbisesiyle Sam yağlı tulumuyla oturarak pembe limonatalarını yudumlayıp keklerini yiyemezlerdi. Çılgınlık olurdu bu. Doktor Martin Luther King Jr. rüya görmeye devam ededursun, buralarda siyahilere daha toleranslı davranmaya çalışmıyordu insanlar. Sam, KAPALI levhasını çevirirken biz onu beklerdik. Sonra rahatça konuşabilmeleri için benzinliğin arkasındaki kulübesine giderdik. Yağmur yağarsa evin ön verandasında otururlar, daha güzel havalardaysa büyüleyici akağacın altındaki piknik masasında sohbet ederlerdi. Sam, ağacı "Joyce Kilmer'ın karşılaşmak steyeceği türden bir ağaç," olarak tanımlamıştı.

Woody ve ben, annemle Sam'i baş başa bırakıp dereye taş atmaya giderdik çünkü Woody bu ıvır zıvırları dinlemekten sıkılırdı. Gece boyunca şiir gibi konuşan ikiliyi dinlemeyi severdim ben. Sohbetlerinden etkilenmekle kalmaz, Sam'in annemle konuşma tarzından da etkilenirdim. Annem Sam'le arkadaş olana kadar bir erkeğin bir kadına, onun anneme davrandığı gibi incelik ettiğini görmemiştim. Kapıyı açıp şapkasını almak değildi bu. Daha güzeldi. Tabii annem de, o beyzboldan ya da Macbeth'den konuşunca ilgiyle dinlerdi çünkü hanımların yapması gereken budur. "Erkeklerin dediklerini gerçekten ilgini çekiyormuş gibi dinle."

"Acele etmezsen yanına gelir kıçını ateşe veririm," diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bağırdım E. J.'ye. Çoktan yola varmıştım ben.

"Gelecekteki karını kurtarmak için bir dağ adamına göre ağır hareket ediyorsun. Belki Woody'ye fikrini değiştirdiğini ve Dot Halloran ile evlenmek istediğini söylemeliyim."

"Tanrı aşkına, Shenny. Sakın. O inek Dot Halloran'a katlanamam," diye bağırdı çalıların içinde bir yerlerden.

Annemi hatırlamadan Üç S'ye bakamıyordum. Onu Lilyfield'de hayal ettiğimden daha kolay bir şekilde bu benzin istasyonunda hayal edebiliyordum. Belki annem Sam'le vakit geçirirken gülümsediği ve kıpkırmızı dudaklarını gördüğüm içindi. Kızıl Deniz'in ayrılmasına şahitlik ediyormuşum gibi geliyordu onun mutluluğunu hatırlamak.

Woody, tam beklediğim gibi benzinliğin verandasında Sam'in yanında kaskatı bir halde oturuyordu. Elinde portakallı gazoz vardı ve her zamanki gibi Sam'in uçuş gözlüklerini takmıştı. O gözlükler yüzünün yarısını kaplıyordu ama Woody onlara bayılıyordu. Sam, beyzbol şapkasını gözlerinin üstüne indirmişti. Ama beni kandırmasına izin vermeyecektim. Geldiğimizi biliyordu.

E. J. nihayet ter içinde kaşınarak çalılardan çıktı. Saçına birkaç dal takılmıştı.

"Eee? Ne bekliyorsun?" dedim ona yolu göstererek.

"Git onu al Kazanova."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

On İkinci Bölüm

Üç S, otoyolun üstündeki Shell gibi yeni ve göz alıcı bir yer değildi.

Sam'e haksızlık etmek istemiyorum ama burası bana üç ayaklı bir köpeği hatırlatıyordu. Sadece iki adet pompa vardı ve araba yıkama yeri yoktu. Bir tane tuvalet vardı fakat içi cehennem gibiydi. İşimi derede görmeyi tercih ederdim. Sam'in odasında hırpalanmış bir masa ve dönen sandalyeyle masanın üstünde beyzbol takvimi ve yazar kasa vardı. Üzerlerine araba yağ kokusu sinmiş soğuk içeceklerinizi aldığınız soğutucunun üstünde çengellere asılı vantilatör kümeleri yer alıyordu.

Diğer siyahilerin kendilerine ait iş yerleri olmadığı için Sam'e bunu nasıl başardığını sordum. Burası ikinci kuzeninin vasiyetinden kendisine düşen paymış.

"Hembly'den önce gidenin Sander olması iyi oldu yoksa öğle vakitlerini seninle geçirmek yerine Körfez'de karides avlıyor olurdum Shen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona, "Şanslıymışsın. Yeni bir tabela yaptırmana bile gerek kalmadı," dedim.

Yolun karşısına geçip istasyonun verandasına çıktığımızda E. J. kardeşimin yanındaki sandalyeye kuruldu. Kardeşime çemkirdim.

"Annemi aramak için harcamamız gereken zamanı boşa geçiriyorsun. Babam neredeyse..."

Uçuş gözlükleriyle çok zarif görünüyordu. Sanki Jessop Alanı'na gidip o uçaklardan birini uçurup "Kendine iyi bak," bile demeden mavi gökyüzüne dalacakmış gibi duruyordu.

"Duyuyor musun beni?"

E. J. kollarımı onun omuzlarından çekti.

"Onu böyle sarsmaya bir son ver. Beynini yerinden oynatacaksın, "dedi.

"Ama bize... bilmiyorum..."

Sam tartışmamızı seyrediyor ama müdahale etmiyordu. Paramparça olmuş beyzbol ayakkabılarını boyuyordu. Ayağının yanında yarısı içilmiş kremalı sodanın köpüklü şişesi duruyordu. Bu günlerde erikli cinden uzak duruyordu. Annem içkiyi bırakmasını sağlamıştı. Annem ortalıktan kaybolduktan bir süre sonra kamyonetten düşmüş ama kendi kendine kalkmayı başarmış, üzerini silkeleyip yeniden kamyonetin arkasına çıkmayı becermişti.

Yaşını sormanın kaba bir hareket olacağını düşündüğümden sormadım ama kırklı yaşlarında olmalıydı. Burnundan dudaklarına uzanan kırışıklıkların çok fazla gülmeseler bile o yaşlardaki insanlarda belirmeye başladığını gözlemle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miştim. Burnu sivriydi. Fındık rengi gözleri vardı. National Geographic'deki Zulular gibi bonus kafalıydı. Onlardan daha iyi giyiniyordu. Teninin rengi dışında birçok özelliğini annesinden almıştı. Ama Beezy dışında Sam'in babasının kim olduğunu kimse bilmiyordu. Carl Bell olmadığını biliyorum. (Tanrı'ya şükür. Adamın fotoğraflarını gördüm. Şafakta köprüden atlamış ama alacakaranlığa kadar kimse onu kaldırmaya yanaşmamış gibiydi.)

"Nasılsın, Shen?" diye sordu şimdi beyzbol eldivenleriyle ilgilenen Sam. On altı yılını Kuzey'de geçirdikten sonra Sam'in Güney aksanı kaybolmuştu. Yalnızca bazı sözcüklerde beliriyordu. Sadece sesin çıkışı değil söyledikleri bile değişmişti. Bize aynı sahada mücadele eden takım arkadaşlarıymışız gibi davranırdı. Onun nazik sesi başta beni rahatsız etmişti. Sanki Sam gerçek bir erkek değildi. Fazla yumuşaktı. Ne demek istediğimi anlarsınız. Ama artık alışmıştım ona.

"Daha iyiyim, Sam," dedim Wrigley isimli kedisinin yanına otururken. Kedinin adı, çiklet markasından değil, Illinois, Chicago'daki beyzbol sahasından geliyordu. Size birinin onu hızla giden bir arabadan fırlattığını söylemesem de bu kediyi gördüğünüzde düşüneceğiniz ilk şey olurdu. Cana yakın bir kedi de değildi. Wrigley'de hep, "Ben sadece kuş kemiği yerim ne yaparsın," havası vardı. Bana fazlasıyla büyükbabamı hatırlatıyordu.

"Dün gece kayan yıldızları gördün mü?" diye sordu Sam. Başını göğe kaldırmış, pamuksu havada yıldızların izi kalmış mıdır diye bakınıyordu sanki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii ki."

"Bir mi iki mi dilek diledin?"

"Dilek dilemedim."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Dilekmiş. Peh.

"Düşünüyordum da."

"Kıyametin bir alameti mi?" diye tamamladı. Tişört cebine koyduğu limon şekerlerini kutusundan çıkartıp bir tanesini Woody'nin avuçlarına bıraktı. Sonra kutuyu, hayır demeyecek olan E. J.'ye uzattı.

"İster misin?" diye sordu bana da.

"Hayır, teşekkür ederim. Nazikçe dikkatimi dağıtmaktan vazgeç."

Limon şekerlerinden bir tanesini leblebi gibi havaya fırlattı.

"Hayat güzel şeylerden keyif alacak kadar cömert. Kafanı kurcalayan nedir?"

"Her şeyden önce," dedim bakışlarımı ondan kardeşime çevirerek.

"Konuşmadığı için babam Woody'yi göndermekle tehdit ediyor."

Sam başını kaldırıp sanki bana bir şey söylemek istiyormuş gibi uzun uzun baktı. Ama bir şey söylemedi. Hiç beni neşelendirmeye çalışmıyordu. "Tanrı'nın verdiğini Tanrı alır," demiyordu. Bu tür martavallar sıkmanın daha iyi hissetmeme yardımcı olmayacağını biliyordu.

"Beezy de bu sabah annemi aramayı tek başıma yükle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nerek ağır bir yükün altına girdiğimi söyledi," dedim.

"Birilerinin bana yardım etmesini isteyebileceğimi düşünüyor. Öyle birini tanıyor musun? Ödeme yapabilirim. Bay Jackson ve Louise'i kart oyununda son kuruşlarına kadar çarpıyorum bu aralar."

"Evlat, masamın üstündeki çikolatayı getirir misin?" dedi Sam, E. J.'ye.

Gördünüz mü? Sam de Beezy gibi laf dönüp dolaşıp anneme geldiğinde konuyu değiştirmekte usta. Kaç kere ima etmiş olsam da, dedektiflik yeteneklerini annemi bulmak için kullanmaya yanaşmadı. Cömert bir kalbi olduğu için bu işten geri durmaya çalıştığını düşünmüyordum. Çizgiyi aşmamasının birkaç iyi nedeni vardı.

Ortağı gözleri önünde öldürüldükten sonra Sam'in güvenini kaybettiğini düşünüyordum. Adı Güdük ya da Kurt olan ya da bunlara benzer iğrençlikte adı olan kötü bir adam, Sam'in ortağı ve en iyi arkadaşı Johnny Sardino'yu tuzağa düşürmüştü. O cani kefaletle nasıl dışarı çıkabildi aklım almıyor ama iki gün sonra Decatur'da bir ara sokakta ölü bulunmuştu. Cesedin Kurt'a ait olduğunu anlamak zaman almıştı çünkü yüzü paramparça olmuştu. Polisler cesedin kime ait olduğunu öğrendiklerinde Dedektif Sam Moody şüpheli duruma düşmüştü. Ona suçlamalar yöneltildi ama delil yetersizliğinden paçayı sıyırdı. Ama tam olarak değil. Amiri onu ofisine çağırdı ve onu çok özleyecek olmalarına rağmen erken emekliliğe ayrılmasının herkes için hayırlı olacağını anlattı. Sam bunları bildiğimden habersizdi. Beezy'den din-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ledim bu kısımları. Büyükbabam "İntikam soğuk yenen bir yemektir," diye nutuk atar ama hep olduğu gibi bunda da onunla aynı fikirde değildim. Bence acın tazeyken intikamını almalıydın. Sam'in de böyle düşündüğüne inanıyordum. Genlerini hesaba bile katmıyordum. Annesi kocasını bıçaklamıştı değil mi? Eğer Sam bu meşru cinayeti işlediyse ona kesinlikle hak veriyordum ama korkarım ki, Decatur'daki polis teşkilatı böyle hissetmiyordu. Güdük'ün ya da Kurt'un ölümü hakkında yeni bir delil elde ederlerse Sam'i aramaya gelebilirlerdi. Memurların nasıl katı yürekli olduğunu biliyordum.

"İşte getirdim," dedi E. J. elinde Bebek Ruth ile içeriden çıkarak. Onu Sam'e fırlattı o da tek eliyle yakaladı. Çikolatayı görünce aklına geldi,

"Biraz kilo vermem lazım," diyerek çikolatayı yeniden E. J.'ye fırlattı.

"Benim için de ye, tamam mı?" Aslında yaptığı şey E. J.'nin guruldayan midesini rahatlatmaktı. Sam öyle tıknaz bir adam değildi. Dondurma çubuğu gibi uzundu. Kolları ve bacakları sarkıktı.

"Aklıma gelmişken. 1918 Dünya Serisi'nde Bebek Ruth'un..."

"Affedersin?" diyerek araya girdim. Sam birkaç sezon Appalaçyan Ligi'nde oynamıştı. Sekiz numara olan Sam beyzbol muhabbetine girdiğinde, dur durak bilmeden kim hangi topu fırlatmış kim hangisini tutmuş anlatırdı. Bebek Ruth, onun sevdiği oyuncu değildi. *Jackie, Robinson, Bro-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oklyn ve Dodgers kelimelerinden hiçbirini herhangi bir konuşmada kullanmıyordum çünkü bir daha başka kelimeler duyamayacağımı biliyordum.

"Yardım?"

Sam bir atıcının topu hızlı mı yoksa falsolu mu atacağına karar verirken tutucuya attığı bakışı fırlattı bana.

"Bu sabah şerifle karşılaştım," dedi.

Falsolu atmaya karar vermişti.

"Hadi canım," dedim kuru bir sesle.

Son zamanlarda şerifin geçim sıkıntısı yaşadığını düşünüyordum. Babam sanırım onun "Cömert Olun, Andy'ye Oy Verin" kampanyası için yüklü bir çek yazmıştı. Sam bana katılmıyor, Şerif Nash'in, "Şartlar göz önüne alındığında elinde gelenin en iyisini yaptığını," düşünüyordu. İkisinin ara sıra muhabbet ettiklerini görüyordum. İkisi de polis oldukları için onu seviyordu Sam. Ben sevmiyordum. Şerif annemi bulamamıştı. Piknikte karıncaların yerini bile tespit edemeyecek bir adamdı.

"Annemin kaybolmasıyla ilgili bir şeyler öğrenebildin mi ondan?"

"Bu konuyu tartışma yetkisi yok," dedi Sam.

O kadarını ben de tahmin ettim. *Carmody'lerin meseleleri kimseyi ilgilendirmezdi.* Bu On birinci Emri de diğer On Emir gibi ezbere biliyordum.

Sam'in bileğimi işaret ettiğini fark ettim.

"Evie'nin saatini takmışsın," dedi.

Kolumu güneşe doğru kaldırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dikkatli olmamı söylediğini biliyorum ama... Sorun olmaz değil mi? "dedim.

Eski kuyunun orada saati bulduğumda hemen ona haber vermiştim. Doğru onun evine gitmiştim. Sam derede balık tutuyordu.

"Bak, ne buldum!" diyerek yanına koşmuştum.

"Anneme verdiğin saat. Hâlâ çalışıyor!"

Kendimi güneşli bir pazar gününde hissederken Sam' den biraz daha heyecanlı bir tepki beklerdim ama sanki bir tarafından sızdırıyormuş gibi nefessiz kalmıştı. Birisine böyle güzel bir hediye verdiğinde onun, hediyeyi en iyi şekilde saklamasını ummayı anlayana kadar bu saati görmenin Sam'i üzebileceği hiç aklıma gelmemişti. Annemin, bizi geride bıraktığını düşünseydim ben de üzülürdüm.

"Başka bir şeye rast geldin mi?" diye sormuştu Sam otururken.

"Hayır... Dur bir dakika bir şey daha buldum," dedim. Kuyunun yanında değil ama kuyunun içinde bulduğum şey hakkında detaya girdim. Sam'in iyice fenalaşacağını bilseydim anlatmazdım.

"Hiç buldun mu?" diye sordu. Gözlerimi kapatıp başımı salladım. Yine nottan bahsediyordu.

"Sam?"

"Gördüm E. J."

Parlak, üstü açık arabasıyla bir oğlan Üç S'ye yanaştı. İkinci pompanın yanında durdu ve kornayı kökledi.

"Bütün gün burada bekleyecek halim yok. Acele edin,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"diye bağırdı.

Sam'in acele ettiğini hiç görmemiştim. Sam onların yanına gitmeye karar verene kadar benzinliğe yanaşan herkes kasabanın en kötü yerine geldiklerini düşünürlerdi.

"Sizin için ne yapabilirim?" demeden önce onlara yakından bakabilmek için eğilirdi.

"Ben giderim," dedi E. J. yerinden kalkmaya hazırlanarak. "Gelen..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Sam koca cüssesini belli ederek.

Remmy Hawkins'ti. Mahallenin kötü çocuğu. Yakışıklılığı dışında sıradan bir James Dean'di. Remmy kapı gibi bir adamdı ama yüzü, suratını duvara çarpmış gibi ezikti. Üzerine bir şey geçirmeden dışarı çıkardı. Çilli, çıplak sırtını görenlerin midesi bulanırdı. Daha kötüsü, kızıl saçlıydı. Remmy'nin saçları Clarabelle'inkilere benziyordu. Kornaya basmaktan başka bir şey de bilmezdi. Bizim eve yemek getirip duran Abigail de bunun halası olurdu.

E. J. ve ben heyecanla onları izliyorduk. Sam arabaya doğru sallanarak ilerlemeye başlayınca Woody bile sandalyesinde toparlanmıştı. Arabasına ulaştığında benim çok sevdiğim ve "Programdan ayrılmayın," diye tangırdayan radyo programının sesini kısmıştı.

"Senin için ne yapabilirim, evlat?"

Remmy tükürükler saçarak, "Ben senin oğlun değilim, zen..."

Lafını tamamlamaması kendi iyiliğineydi. Woody'yle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birlikte, "Alırım Veririm Siyahı Ayak Parmağından Yakalarım" oyununu oynarken Sam bize, "Bir siyahiyi ayak parmağından yakalayabilirsiniz. Siyah hatta kara demenizde sakınca yok ama zenci? Bu sadece çağdışı kalmak değil aynı zamanda inciticidir," diye öğretmişti.

Remmy başını kaldırmadan, "Bu çöplükte benzin satıyorsun değil mi?"

"Biliyorsunuz ki Bay Remmy," dedi Sam her zamanki eğitimli sesini, turp taşıyan kamyonetin kasasından düşmüş birinin sesine benzeterek, "Dünyada cillop gibi arabanıza benzin doldurmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Hayır, efendim yok. Benim için büyük bir ayrıcalık bu," dedi.

"Bütün günümü burada geçiremem," dedi Remmy başını kaldırmadan.

"Eminim öyledir efendim. Sizin gibi önemli bir adam." Bize dönerek gözünü kırptı. "Fakat... sizin için ne kadar denersem deneyeyim Bay Remmy, pompam bozulmuş. Daha bu sabah kontrol ettim ve sapasağlamdı. Kötü şans? "dedi.

On metre öteden Remmy'nin dilini ısırdığını görebiliyordum. Olduğundan daha akıllı davranmaya çalışarak kontağı çevirip gaza bastı. Ama ayrılmadan önce çatallı çitler kadar parlak dişlerini Sam'e göstererek korkunç bir gülümseme fırlattı ve sonra verandanın önünden geçerken, "Annenizden haber var mı kızlar?" diye bağırdı.

Sandalyemden atlayıp yumruğumu ona sallayarak, "Defol buradan Remington Hawkins," diye bağırdım.

Sam'in başının derde girmesini istemiyordum. Eğer be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lediye başkanının torunu akşam yemeğine morarmış bir gözle otururşa bu kaçınılmaz olurdu. Annem, Sam'in en iyi arkadaşıydı ve o bunun altında kalmazdı.

"Ciddiyim bak."

Korna sesleriyle tozu dumana katarak gitti. İğrenç kahkahaları uzaklaştığında bir şeyler yapabilmek için artık çok geçti.

"Ahhh. Ah.... nasıl da...," dedim. Böyle bir şey beklemiyordum. Benzinliğe yalnızca yolunu kaybedenler ya da siyahiler gelirdi ve hiçbiri bizi burada gördüğünü babama söyleyemezdi. Ya Remmy birilerine, "Bugün kimi gördüm biliyor musun? Yargıç'ın kızları Üç S'de Moody'yle birlikte rüzgârın tadını çıkarıyorlardı," diye öterse? Ya o biri tam bir ahlak abidesi kesilip, "Hadi ya," diyerek cevap verir ve bunu babama yetiştirmek için Lillyfield'e gelirse? Size daha önce söylediğim gibi babamın, Woody ile beni mahkûm gibi esir tuttuğunu bilen çok az insan vardı ama herkes siyahilerle ancak bizim için çalıştıklarında vakit geçirebileceğimizi biliyordu. Çevredeki en saygıdeğer aile olduğumuz için örnek teşkil etmemiz gerekiyordu. Büyükbabam, siyahların görmezden gelinmesi ve seslerinin işitilmemesi gerektiğinin en büyük savunucularındandı. Babam ve annemin anlaşamadıkları bir konuydu bu. Annem, bu tutumun Güneylilerin korkularından doğan kibirden başka bir şey olmadığını söylediğinde babam ona, "Aydınlanmış Kuzeyli fikirlerini ait oldukları yerde yaşa anne," diye karşılık verirdi.

Remmy ile olan ağız dalaşından sonra Sam benzinliğin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

basamaklarını gülümseyerek çıktı. Gülüyordu!

Ben sinirden fıttırıyordum! İki kuruşa... Yüzüne tırmığı geçirirdim. Yerde kıvranmaya başladığında da...

"Shen," diyerek uyardı beni Sam.

"Kendine hâkim ol."

Sahip olduğum sinirin pişman olacağım bir şey yapmama neden olacağını bildiği için beni hep uyarırdı. Güdük ya da Kurt her neyse onun Decatur'un arka sokaklarında ölü bir halde yatışını düşünüyordum bunu dediğinde. Söylediklerinin tecrübeyle sabit olup olmadığını düşünüyordum.

"Ne diyorduk?"

Hırıltıyla, "Böyle sakin kalarak insanı çileden çıkarırsın, biliyor musun?" dedim.

Sam beyzbol eldivenlerini alıp onları temizlemeye döndü ama asıl yaptığı şey kendime gelene kadar beni yok saymaktı.

"Peki. Böyle davranacaksan."

Havayı onun bana öğrettiği şekilde ciğerlerime çektim ve ona kadar saydım.

"Sanırım annemi bulmak için bana yardımı kabul ettiğin yerde kalmıştık ve bunu ne kadar hızlı gerçekleştirirsen o kadar iyi olur," dedim soluklanırken.

"Hava kararmaya başlıyor. Babam dönmeden eve geç..."

"Uuuuu... uuuuu... uuuu..." Başımı kardeşime çevirdim. Tavuk kümesine dalmış tilki gibi sesler çıkarmaya başlamıştı.

"Uuuu... uuuu..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne zekice bir hareket!

Belki göründüğü kadar kötü değildir. Woody, babamın onun için üzüleceğini bilmeliydi. İnanın bana çok çabuk sinirlense de, yumuşak kalpliydi babam.

E. J. kardeşimi sakinleştirmek için taburesinden sıçradı ve ben de Sam'e ellerimi açarak "gördün mü?" anlamına gelen el kol işaretleri yaptım.

"Hepsi senin suçun, Sam. Şimdi annemizi bulmak için bize yardım etmeyi kabul etmezsen ulumaya devam edecek. Hepimiz sağır kalmadan ötmeye başlasan iyi edersin," dedim.

"Ben..," dedi Sam.

"Ama..." Yine bir bahane sunacağından emindim.

"Anla beni, Shen."

"Yapabilsem, denerdim," diye bağırdım.

"Yeter, Woody." Birkaç dakika önce ondan duyduğum gururun yerini, boynunu kırma isteği almıştı.

"Kesecek misin?"

E. J. sırtını sıvazlayıp yatıştırıcı bir şeyler mırıldanmakla doğru yapıyordu ama şansı yaver gitmiyordu.

Sam, Wrigley'yi alıp Woody'nin kucağına bıraktı. Woody'nin ellerini kaldırıp kedinin sırtına koydu. Sanki birisi kapatma düğmesine basmış gibi Woody gülümsemeye başlayıp sızlanmayı kesti. Dikkatini yeniden bana çevirerek, olabildiğince nazik bir tonda, "Bunları daha önce konuşmuştuk. Etrafta anneni aramam iyi bir fikir değil," dedi Sam.

Beyazlar ve siyahiler, kuşlarla arılar gibiydi. Kuşlar da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arılar da sürülerinden ayrılmamak zorundaydı. Sam millete, "Evelyn Carmody'nin kayboluşu hakkında bir şeyler biliyor musunuz?" diye sormaya başlarsa annemle ikisinin bal yapmaya başladıklarını düşüneceklerdi. (Dedikodu ne kadar akla hayale sığmaz görünse de, onu yaymayı kendine görev bilen birileri her zaman çıkardı.)

"Peki, annenin ortalıktan kaybolmasıyla ilgili önemli olduğunu düşündüğün bir gelişme olursa bana söyler misin? Sana destek olurum," diye öneride bulundu Sam.

"Beyzboldaki çifte oyun gibi yani?"

Onu yakalamıştım. Şimdi çizgiye ulaşamazdı.

Sam'in yüzüne Beezy'ninkine benzeyen geniş bir gülümseme yayıldı.

"Annene çok benziyorsun, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Ne komik! Ben de aynısını senin için düşünüyordum."

Sam ve Beezy beni ağızlarından lafı cımbızla çekmek zorunda bırakıyorlardı.

"Annene benziyorsun derken ne kastediyorsun?"

"Ağzımdan laf almaya mı çalışıyorsun?"

İltifat mı bekliyorsun demek istiyordu.

"Sanırım."

"İkinizin benzeştiği birçok yön var ama onun kararlılığını düşünüyordum."

Bileğimdeki saate baktı ve ciddi bir şekilde, "Muhafaza etmem için saati burada bıraksan keşke."

Saati bulup koşarak buraya geldiğim gün de aynı şeyi söylemişti.

"Yapamam. Saate dikkat edeceğim. Annem eve döndü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

günde bunu takmak isteyecektir. O yüzden saklıyorum."

Boğuluyormuş gibi hissediyordum.

"Ona daha yakınmışım gibi hissettiriyor, anlıyor musun?" Onun bu dileğini yerine getirmediğim için kendimi kötü hissetmiyordum. Annemden bir hatıra olarak hatırlaması için ona başka bir şey getirmiştim.

"Bekle." Uçları buruşmuş kitabı arka cebimden çıkararak en neşeli gülümsememle, "Onun eve dönmesini sağlayana kadar sende kalmasını isteyeceğinden eminim," dedim. Annem kaybolmadan önce üzerinde birlikte beraber çalıştıkları bir hikâyeydi. Annem bana, Juliet'in onu ölüymüş gibi gösteren iksiri içtikten sonra onun öldüğünü sanan Romeo'nun da, iksiri içmesinden sonra Juliet'in uyanıp onu ölü halde yanında yatar halde bulmasının akabinde cennette bir arada olalım deyip kendisini hançerlediği bölümü okuyamazdı. Ne saçmalıktı ama.

Sam, kitabı ona uzattığımda "Teşekkür ederim. Ne kadar cömertsin," demedi ama sorun değildi. Kitabı ona, dünyadaki en cömert insan ödülünü kazanabilmek için vermiyordum. O kitabı yakınında daha fazla tutamazdım. Annemi, ay gibi parlayan ellerinde bu kitabı tutarken hayal etmek bana ve ay sevdalısı babama büyük ıstırap veriyordu. Kitabın, onun yok olmasıyla ilgili bir ipucu taşıdığını düşünüyordum. Herkes bunun Verona'da geçen sıra dışı bir aşk hikâyesi olduğunu bilirdi. Ben de annemin de oraya gitmiş olabileceğini düşünüyordum.

"Sence annem İtalya'ya kaçmış olabilir mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır," dedi önce hayal kırıklığı içinde kırmızı kitaba ardından House Dağı'na bakan Sam. O ikiz tepe annemin en sevdiği yerdi.

"Ben... annenin eve daha yakın bir yerde olduğunu umuyorum."

"Umarım haklısındır. Onlarca kez dinlememe rağmen o Berlitz kayıtlarından anladığım tek kelime, *Buon giorno. Dov e la biblioteca?* Yani..."

"İyi günler. Kütüphane nerede?" idi.

Decatur'da devriye gezerlerken ölen ortağı ona biraz İtalyanca öğretmişti. Johnny'nin anılarını geri getirdiğim için pişmanlık hissediyordum. Bu anılar, Sam'in vicdan azabını arttırıyordu.

"Lanet olsun, Sam. Anmak isteme..."

"Eve doğru yola koyulsanız iyi edersiniz."

"Tamam."

Bizden kurtulmaya çalışmadığını ya da beni suçlamadığını biliyordum. Düşünceli davranıyordu. Lillyfield'e geç dönersek başımıza neler geleceğini tam olarak bilmese de babamın ne kadar disiplinli biri olduğunu biliyordu.

"Yola koyulma vakti, Woody."

Uçuş gözlüklerini çıkarmak için E. J.'nin yanına geldim fakat kardeşim belini sallamaya başladığı için onları çıkartamadım. Bir kez daha ulumaya başladı. Daha fazla tahammül edemiyordum ona çünkü hem yapış yapış olmuş hem yorgundum ayrıca ne zamandır benzinlikte olduğumuzu bilmiyordum. Ona, "Neden böyle dik kafalısın? Seni artık Katır

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnatlı Kız diye çağıracağım. Hoşuna gitti mi? Katır İnatlı Kız... Katır İnatlı Kız... Katır İnatlı Kız. Belki, buraya geldiğinde seni Doğanın Tuhaflıkları şovuna satmalıyım seni. Evet, satacağım. Sen... Tespihböceği oğlanla birlikte sahneye çıkarsın. İkiniz..."

"Kapa çeneni Shenny!" E. J. aniden beni itekledi. Yerdeki çamura düştüm. Şoka girmiş bir halde,

"Seni küçük..." diye bağırıp ayağa kalktıktan sonra üzerine yürüdüm.

"Yeter, Shenandoah," dedi Sam ve E. J.'ye bir güzel geçirmeden önce kolumdan tuttu.

"Ama..." Kurtulmaya çalışıyordum.

"Bu hiç adil değil. Küçük olan benim. Onun, bana bakması gerekiyor." İyi niyetli davranmaktan, Woody'nin dişlerini fırçalamaktan, saçlarını örmekten, onu mutlu etmek için tuhaf sesler çıkartmaktan bıktım. Tostunu bile ben yağlıyorum. Kulaklarının arkasından geçirdiğin o uçuş gözlüklerini ben hak ediyorum. İstediği her şeyi elde ediyor!"

"Öyle mi?" diye sordu Sam, arkamda sandalyesinden kalkan kardeşimi işaret ederek. Woody, kollarını kaldırıp yavaşça aşağı yukarı sallanmaya başladı. Sonra meşe ağacının dallarında sallanan fenerler gibi kendi etrafında dönmeye başladı.

"Belki bu iddianı yeniden değerlendirmelisin."

"İyi durumda olmadığını biliyorum... Ama ya ben? Her zaman iş görmek zorunda olan..."

Hüzünlü sesini olabildiğince alçaltarak, "Kardeşin sen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den fazla ihtiyaç duyuyor" dedi Sam.

Böyle yaptığında ondan nefret ediyordum. Özürlüymüşüm gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Sam üzgün gözlerle yeniden Woody'ye baktı.

"Kıpkırmızı gözlük camlarının arkasından dünyayı görmek. Bu deyim sana bir şey ifade ediyor mu, Shenny?"

Deyimin ne anlama geldiğini gayet iyi bilsem de, kolumu ondan kurtararak, "Hayır, etmiyor," dedim.

Benim duygularımı incittiği kadar ben de onu yaralamak istiyordum. Burnum havada, kibirli bir şekilde, "Bu sözü sadece kabına sığamayan siyahlar kullanıyor olmalı," dedim. Sonra merdivenlerden inip, ben beyazım sen de külahımı yalarsın eski Dedektif Samuel Quincy Moody havalarında yolun karşısına geçtim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üçüncü Bölüm

Eve dönerken önden yürüyordum.

Woody, E. J. ile benim aramda yürüyordu. Kaçmaya çalışırsa E. J. onu yakalayabilirdi. Bana fısıltıyla seslendiğinde evi görebileceğimiz noktaya yaklaşmak üzereydik. "Shen... Shenny... yavaşla."

"Yavaşlamayacağım." Üç S'de kalmamız gerekenden daha uzun vakit geçirmiştik. Babam muhtemelen kestiriyordu ama uyumuyorsa ve onunla karşılaşırsak benim gibi o da, üzerimize sinen yağ kokusunu alacaktı. Woody ile ben bu gece sıcak bir banyo yapacaktık. Aması maması yoktu.

E. J. bu sefer öfkeyle, "Dur!" diye bağırdı. Sonra hummalı bir kargaşa oldu.

Woody'nin kaçtığını sanarak arkama döndüğümde, tam tersini yaptığını görerek rahatladım. Yolun ortasına dikilmişti. Böylelikle E. J.'nin tökezleyerek sarmaşıkların üstüne kapaklanmasına sebep olmuştu.

"Toprağa kök salmadan önce küçük bir uyarı işaret

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolla, olur mu?" dedim Woody'ye doğru yürürken. Onunla tatlı dille konuşuyordum çünkü Üç S'deki kabalığım yüzünden suçluluk hissediyordum. Sam haklıydı. Özürlü gibi davranıyordum. Tüm kalbimle sevdiğim ikizim bana bağlıydı. Ne oldu bana? Yapabilse, ortada fır dönüp kanat çırpmaya ve ikide bir kaçmaya son vereceğini biliyordum. Woody hiçbir zaman bu kadar hareketli olmamıştı. Bu tavırların hanımlara yakışmadığını düşünürdü. "Bezelyem?" Saçlarını okşayarak alnına üfledim. "Ateşin mi var?" Burnundaki kırmızı camlı gözlüğü indirdim ve ellerimi cansız gözleri önünde salladım ama gözlerini kırpmadı. Arkamda gördüğü bir şeylere odaklanmıştı. Sinirli kardinal kuşlarından başka bir şey göremiyordum ama hassas kardeşimin bir şeylerin kokusunu aldığından emindim. Burun delikleri genişlemişti.

Daha yakınına gitmeliydim.

"E. J. oyalanmayı kes," diye bağırdım sarmaşıkların olduğu alana doğru.

"Gel, al onu. Bir şeyler hissediyor."

"Ben de sana onu söylemeye çalışıyordum Shen," dedi ayağa kalkıp üstünü silkelerken. "Lafımı ikiletmeden beni dinlesen çok iyi olur."

"Bir dahaki sefere yüksek sesle konuşursun. Çelimsiz sesini duyamıyorum," dedim. Woody'yi sıkıca kavradığından emin olduğumda koruluğa doğru birkaç adım attım. Woody inlemeye başladığında ceviz ağacının yanından geri çekildim.

Dürbünümü kaldırarak, kardeşimi yakalanmış bir tavşan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi ciyaklatanın ne olduğunu anlamak için etrafı taradım. Başında hasır şapkası olan Bay Cole bostanı çapalıyordu. Yanında Louise söyleniyordu. Lou tepinerek eve dönene kadar tartıştılar. Belki Bay Cole, Lou'nun Blackie Amcamla oynaştığını öğrenmişti. Sınırı aşıp onların gece yarısı buluşmalarına dair Bay Cole için barakaya bir not bırakmış olabilirdim. Kesinlikle yaptım demiyorum ama bazen çileden çıkıyordum. Sanki bütün öfkemi içime atmıştım da onu kusmam gerekiyordu. O ruh halinde bunu tekrarlayabilirdim. Biraz önce Sam'e nasıl davrandığıma baksanıza. Üç S'ye gelecek sefer gittiğimizde ağzımdan çıkacak ilk kelimeler "*Jackie Robinson*" olacaktı.

Bakışlarımı evin ön tarafına çevirdim.

Bay Cole'a ikinci katın panjurlarının boyanmasını ve kabloyla tutturulan kapı zilinin onarılmasını söylemeyi unutmamalıydım. Ama bu ufak tefek şeylerin hiçbiri Woody'yi sinirlendirmiyordu. Hep böyleydi zaten. Hâlâ... bir dakika. Verandanın köşesindeki gölge. Kıvrımları yabancı gelmiyordu. Woody'nin koku alma yeteneği babama benziyordu. Onun çoktan ulumaya başlamadığına şaşırdım. Yargıç Hazretleri geniş sırtlıklı sandalyelerden birine yayılmıştı. Ağzı kıpırdıyordu. Biriyle konuşuyor olmalıydı. Dürbünümü, tavana asılı duran salıncağa odakladım. Şerif Andy Nash, koltuk altında beliren ter lekeleriyle salıncakta ileri geri sallanıyordu. Eriyormuş gibiydi. Aksine babam bir Eskimo evi gibi duruyordu. Kar beyazı tişörtünün üstüne saçları arkaya doğru yatırılmıştı. Parfümünün kokusunu buradan alabiliyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum. Kendisine çeki düzen vermesi yönündeki tavsiyelerimi dinlemiş ve odasında bıraktığım dağınık, yaslı adamın yerini göz alıcı, hakimane bir adam almıştı.

Krallık rutini dediğim şeyi yapıyordu.

Bunu yüzlerce kez yaptığını gördüm. Pazar ayininden sonra Aziz Pat'ın basamaklarında durur ve neşeyle adamların sırtına vurup onlara övgüler yağdırırdı. "Kadınlarınız bahardan daha taze, evlatlarınız haziran böcekleri kadar tatlı," derdi kalesine giderken yolda açlık çeken köylülere bir lokma ekmek ihsan eden ortaçağ hükümdarları gibi. Hem kafa karıştırıcı hem de incitici oluyordu bu. Başkalarına karşı bu kadar cömert davranırken ailesine karşı neden cimri davranıyordu? Böyle bir niyeti olmadığını bilsem de bazen, Woody ile kendimi onun vebalı köle köylüleriymişiz gibi hissediyordum.

Andy Nash'in burada bulunmasının bir sebebi olmalıydı. Babam bizi bulamadığı için onu aramış olabilirdi. Belki Lou koca çenesini tutamadı ya da şerif, annemi bulduğunu söylemeye geldi. Öyleyse ben de şu ana kadar sonuçsuz kalan aramalarıma bir son verebilirdim.

Şerif annemle ilgili sürpriz bir gelişmeyi bildirmeye geldiyse Woody'yle birlikte balonlar şişirip yaş pasta yapacaktık. Fakat yardımcısı gelene kadar babamla vakit geçirmek için verandada takılıyorsa, o zaman bir kaçış yolu bulmam gerekiyordu çünkü bizi bulduklarında babam kahkahalar atarak, "Çocuklar işte canım," diyecek ama şerif gider gitmez bizi kulübeye tıkacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kadar sert bir disipline ben tahammül edebiliyordum ama ya Woody? Onun sinirleri çelikten yapılmamıştı. Kaç tane hikâye anlatırsam anlatayım bir geceyi daha dizleri üzerinde geçirmeye dayanamazdı.

Babam bizi iki kez kulübeye tıktıktan sonra, ihtiyaç duyacağımız şeyleri bir torbaya doldurup oraya götürmüştüm.

Dün gece, soğuk duvara tırmanıp torbamızın içine sakladığım arpa sepetine ulaşmıştım. İçini açtığımda arandığım şey karşımdaydı. Woody karanlık korkusundan ağlayamazdı bile. O yüzden kibritlerden birini çakarak titreyen mumu yanına koydum ve "Bu ışıkta çizebileceğini düşünüyor musun?" dedim en sevecen sesimle. Telli bir not defterini ve torbadaki birkaç kalemi önüne koydum.

"Başka bir yerdeymişsin gibi hissetmene yardımcı olacak bunlar, "dedim.

Mum ışığı, kulübenin çatlak duvarlarına ve kardeşimin yüzüne vuruyordu. Tüm o çürümüşlük, çirkinlik içinde bile güzel görünüyordu.

Boya malzemelerine uzanmadığı için onu dürttüm ve "Ahhh, anladım. Önce bir şeyler yemek istiyorsun. Bir kavanoz açalım o zaman? "Şaka yapmıştım. Arka duvarda kırık dökük raflarda duran çilek konservelerinden o kadar çok yemiştik ki onlara bakmaya bile dayanamıyorduk. Çok acıktığı mızda pancar turşusu bile yedik. "Hadi, bezelyem. Boya yapmak, zamanın daha çabuk geçmesine yardımcı olacak," dedim ve "Kimi Büyülü Geceler," şarkısını söylemeye başladım. Woody bu şarkıya bayılıyordu. Sesim kısıldığında an-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neleriyle uzak bir sahile giden iki kızın hikâyesini fısıldadım. En çok bu hikâyeyi seviyordu. "Bir varmış bir yokmuş. Harika bir günmüş. Masmavi gökyüzünde tek bir bulut yokmuş. Kızların annesi, çizgili şemsiyenin altında kitabını okuyup kumdan kale yapan ikizlerini seyrediyormuş." Hikâyem o kadar gerçekçiydi ki Woody uykuya daldı. "Uyan," diye bağırdım uyuklamaya başladığında. Saçlarının arasında bir fare bulduğumdan geceden beri ne kadar yorgun olursak olalım uyumamaya karar vermiştik.

Babamın bizi oraya tıkmasını anlıyordum. İçtiği likör onu daha katı biri yapmıştı ama hiçbir zaman dizini dövmek zorunda kalmadı. Başka türlü günahkâr çocuklarını nasıl eğitebilirsin ki? İncil bu konuda kesin ve netti. Hem Woody ve ben cezalandırılmayı hak ediyorduk. Annemin ortadan kaybolduğu gece hakkında tüm gerçekleri söylemiyorduk ve bir şekilde alkol etkisinde kalan beyni bunu seziyordu. Ne zaman bizi sorguya çekse annemin Sam ile olan dostluğunu ve annemi aramak için koruluğun içinden geçerek onun evine gittiğim kısmı atlıyordum. Ayrıca onunla hiç konuşmayan Woody'nin bu durumunu saygısızlık olarak görüyordu. Babam, kurallara harfiyen uymanızı beklerdi. Uymazsanız cezasını çekerdiniz. Onun işi buydu.

Elbette, E. J.'nin dikkatinden kaçmamıştı. Kabuk bağlamış dizlerimizi görerek, "Dizlerinizdeki bu kabuklar nedir?" diye sordu. Ben de, "Kulübenin evininin zemininde dizlerimizin üzerine çömelmekten tabii ki," dedim. Pis pis gülerek, "Hangi kulübenin evinin zeminiymiş o?" dedi sanki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu bir şakaymış gibi. Fakirliğinden kaynaklanan yetiştirilme şekli yüzünden utanmasını istemediğim için, "Zenginlerin yaptığı bir iş bu, sen anlamazsın," dedim.

Böyle zamanlar için tüm şortlarımın cebinde taşıdığım bir dilim bisküvi aradım ama kırıntı bile kalmamıştı. "Burada bekle ve ne yaparsan yap onun kaçmasına izin verme," deyip dürbünümü ona uzattım. "Daha yakından bakacağım."

Dostumuz neden dikkatli davranmamız gerektiğini anlamıyordu ama annemin Sam'e yaptığı gibi ben sırlarımızı ona açmıyordum. E. J.'nin bana güvenmesini bekliyordum ve o da bunu yapıyordu. Yere çömelip bez ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm. Çoraplarımı çıkartıp katladım. Woody'nin ağzını kapalı tutabilmesi için artık ellerimizi kullanmaktan vazgeçtik çünkü defalarca ellerimizi ısırmıştı.

"İnlemesini engellemeliyiz. Bunu ağzına tık."

"Hadi ama Shen," dedi katlanmış çorabı serçe parmağıyla tutarak.

"Bu çok..."

"Bunun iğrenç olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Başka bir fikrin var mı? Tatlı olmadan sessiz kalmasının tek yolu bu ve ben tatlıyı yanımda getirmeyi unutmuşum tamam mı? Her şeyi hatırlayamam değil mi?" dedim tatlıyı getirmeyi unuttuğum için suçlu hissederek.

E. J. âşık olduğu kıza baktı ve "Üzgünüm, hayatım," dedi çorabı ağzına sokup, çıkartamasın diye ellerini kavrarken. Belindeki ipi çözüp onun bileklerini bağlamasını teklif etmek istiyordum ama kabul etmeyeceğini biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Woody'yi, "O çorabı ağzından çıkartırsan bu gece bademli, kremalı keki unut. E. J.'nin sözünü dinle," diyerek uyardım. Sonra babamla şerif arasında neler döndüğünü anlamak için eve doğru yola koyuldum.

Doğu avlusunda Bay Cole birden ipek otlarını yolmayı bırakıp hastalık kapan elma ağacını budamaya başladı. Beni gördüğünü biliyordum. Bekçimiz hayatımızın arka planında yer alıyor ama Lilyfield'de dönen oyunların hep içinde oluyordu. Özellikle işin içinde Woody ve ben varsak. Beezy'ye bizi koruyup kollayacağı sözünü vermişti ve bu görevi çok ciddiye alıyordu.

Bay Cole bana el sallayarak yerdeki küçük, yeşil elmayı alıp pantolonuyla parlattı. Elmayı o haliyle sevdiğimi biliyordu. O, "Hey, Bayan Shen. Bakın sizin için ne topladım," diye bağırmaya hazırlanırken başımı vahşice sallamaya başladım. Bay Cole, ben verandayı işaret edinceye kadar şaşkın bana baktı. Kafasını sallayarak baltasını omzuna vurdu, hızlı ve sert bir şekilde baltayla ağacı budamaya devam etti. "Demiryolu İşçisiyim," şarkısını söylemeye koyuldu. Kelimeleri anlaşılır biçimde söylememesi akıllı bir adam olmadığı anlamına gelmiyordu. Etrafta neler olduğunu anlamak için bazen gizlice dolaşmak zorunda kaldığımı biliyordu. Söylediği şarkıyla benim çıkaracağım gürültüleri bastırmış olacaktı.

Mutfak penceresinin altına çöreklenmek niyetiyle çalıların arasından yürümeye başladım. Babamın dikkatini çekmemek için temkinli adımlar atıyordum. Şerifle birlikte yalnızca birkaç metre uzaklıktalardı. Lou'nun mutfakta bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaşığı kâseye ölümüne çaldığını duyabiliyordum. O kadar gürültü çıkartıyordu ki, şerifin, "... tam olarak emin değilim. Başta derede boğulduğunu sandım ama cesedi incelemesi için Charlottesville'den adli hekim Perry Walker'ı getirttim. Clive'in ciğerlerinde suya rastlanmadığını söyledi. Henüz bütün testler gerçekleştirilmedi ama olay şüpheli gözüküyor. Belki bir cinayet olabilir. Cuma akşamı Minnow'un evinden alışılmadık sesler duydun mu?"

Cinayet mi? Minnow mu?

"Cuma günü?" diye yanıtladı babam.

"Keşke sana yardımcı olabilseydim Andy ama hatırladığım kadarıyla kızlarla hafif bir akşam yemeğinin ardından biraz kâğıt oynadıktan sonra erkenden yattık."

Bu doğru değildi. Birlikte yemek yemezdik. Kâğıt oyunu da oynamazdık.

Sonra babam en ikna edici ses tonuyla şerife, "Bu olayın sessizce halledilmesini istiyorum. Kurucular Haftası yaklaşırken cinayet konuşmalarıyla festivale gölge düşürmek istemeyiz değil mi? Babamın bundan hoşlanacağını sanmıyorum," dedi.

"Anlıyorum," dedi şerif.

Tabii ki anlıyordu. Annemi bulamadığı için ona karşı öfke duyduğumu kabul ediyordum ama bu onun kişiliğini değerlendirmemi etkilemiyordu. Kahverengi saçları, gözleri ve üniformasıyla şerif Andy Nash boğa pisliğinin yanında dursa, onu ayırt edemezdiniz. Öyle şeytani bir adam değildi, hatta iyi biriydi. Ama suçun üzerine gitmektense insanları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

memnun etmekle daha çok ilgileniyordu. Sam genellikle zamanını kimlerle geçirdiğine dikkat ederdi. Şerifte benim görmediğim bir şey görüyordu.

Çömeldiğim yerden göremesem de, şerifin kırmızı fularıyla çenesini sildiğinden emindim. Çok terlediği için bunu fazlasıyla tekrar ediyordu.

"Bu sıcak fena. Ağaçlara dikkat ettin mi? Bu nemi o kadar çekiyorlar ki, dik duramaz oldular. Âlem yapan ameleleri hatırladım," dedi. "Daha kötü bir yaz hatırlamıyorum. Belki '61 yazı. Evet, aşırı sıcaktı o yaz. Pişebilir..."

"Danışmak istediğin başka bir şey var mıydı Andy?" diye araya girdi babam.

"Maalesef şu an çok vaktim yok."

"İyi hatırlattınız efendim. İkizlerle konuşmak istiyordum. Biz yetişkinlerin kulağından kaçan şeyleri çocukların nasıl öğrendiğini bilirsiniz. Ağaçtaki yerlerinden Minnow'un evini görebildiklerini biliyorum. Sorun olur mu?"

"Şu an için uygunsuz bir zaman korkarım ki," dedi babam kibarca ama sorun ettiği belliydi. Sesinin tonundan tüylerinin dikildiğini söyleyebilirdim.

"Bir şey gördüler mi diye bu gece kızlara sorar sana dönüş yaparım. Bu arada geçit töreni güzergâhının değişmesi konusunda bir şeyler duydun mu?"

Şerif, "Hayır duymadım... bir bardak daha soğuk çay rica edebilir miyim? Bu sıcak... kavruldum," dedi.

Babam sabırsızca, "Louise?" diye bağırdı.

Ona öğretildiği gibi kendisinden bir şey istendiğinde ve-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

randaya çıkması gerekirken Lou kâseleri tezgâhın üstüne çarparak, saklandığım pencereden başını uzattı. Benim korku nidamı işitince o da ürküp açık pencerenin altına baktı. Gözlerini kısarak bana baktı ve "Buyurun Yargıç Hazretleri?" dedi.

"Bir sürahi daha soğuk çay lütfen."

Ellerimi dua ediyormuş gibi bir araya getirerek babama, "Baş belası kızlarınız sizin iradenize karşı gelerek kasabaya kaçtılar. Karınızın ortadan kaybolmasıyla ilgili insanlara sorular soruyorlar. Aman Tanrım, şuna bakın! Bir tanesi penceremin altına tünemiş sizi dinliyor," dememesi için gözlerimle yalvardım. Şansıma, ağzından tek kelime çıkmadı. Annemin saatine bakana kadar onun hakkında iyi şeyler düşünmeye bile başlamıştım. Saate göz koydu. "Ancak ölümü çiğnemelisin" bakışı fırlattım ona. "Sen bilirsin" şeklinde omzunu silkti.

"Efendim?" diye bağırdı Lou.

Gözkapakları yarı yarıya kapalı timsah Rex gibi beni süzmeye başladı.

"Çayınızı getirmeden, biraz önce aradığınız şeyi bulduğumu bilmek istersiniz diye düşündüm."

Beni kastediyordu. Saati kolumdan çıkarıp pencereden uzattığı eline koymaktan başka çarem yoktu.

Kart oyunlarında beni alt ettiğinde çıkardığı şeytani seslere benzeyen bir sesle, "Evet, efendim aradığınız pekmezli kurabiyeler kilerdeymiş. Getirmemi ister misiniz?"

Kahretsin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annemin saatini geri alacaktım, bu konuda endişelenmiyordum. Planladığımdan daha uzun süre ayrı kaldım Woody'den ve onu merak ediyordum. Bu yüzden Lou'ya tek bir laf etmeden geldiğim gibi çalılıkların arasında kayboldum.

Onları bıraktığım yere döndüğümde, kardeşimi E. J.'nin kolları arasında buldum. Ama iki âşık gibi değillerdi. Woody debeleniyor, kurtulmaya çalışıyordu. Tırnaklarını kısa kesmemiş olsaydım çocuğun yüzünü parça parça edebilirdi.

"Sorun yok. Ben iyiyim. Bırak onu, E. J."

Woody, sanki sağ olarak geri dönemeyeceğimi düşünmüş gibi üstüme atladı. Ona sıkıca sarılıp, "Sakinleş, sakinleş," diye mırıldandım. Ona korkmamasını söylüyordum ama bir işe yaramıyordu.

Woody'nin dişleri, büyükbabamın komik takma dişlerinden daha çok tıkırdıyordu.

"Ona ne yaptın?" diye sordum E. J.'ye sanki Woody'nin bu kadar korkmasının tek sorumlusu oymuş gibi.

"Babanla Louise'in bağırışlarını duyana kadar her şey yolundaydı," dedi çenesini kaşıyarak. Yüzünde, Woody'nin ona tokat attığı yerde beyaz bir iz duruyordu.

"Ne diye bağrışıyorlardı?"

"Senin anlayacağın bir şey değil."

Ona, verandadaki babamla şerifi gözetlediğimi ve Louise'in beni pencerenin altında yakalayarak annemin saatini aldığını söylersem Woody de bunları duyacak ve şimdikinden daha hırçın bir hale dönüşecekti. Bu kadarını kaldıramazdım. Kardeşimi omuzlarından tutup sarıldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yandaki avludan dolaşıp eve gireceğiz. Tabanları yağlamaya hazırlan. Babamın ruhu bile duymayacak. Duyuyor musun? Söz veriyorum dedim."

Tepinmesini tamamen durdurmasa da yavaşladı. Sam'in uçuş gözlüklerini çıkarttı. "Bunları senin için tutacağım. Kaybolmalarını istemiyorum."

Babamı atlatmayı başaramaz ve yakalanırsak, sorgusunun ilk sorusu, "Bu ilginç gözlükleri kimden aldın Jane Woodrow?" olacaktı.

E. J., "Bence siz..." diye konuşmaya başladı.

"Senin ne düşündüğün umurumuzda mı?"

Yumruğumu, kuş yumurtasına benzeyen burnuna yaklaştırdım.

"Umurumuzda olsa bile ki değil, senin saçma fikirlerinden birini dinleyecek vaktimiz yok."

Bu karmaşanın içine daha fazla sürüklenmesini istemiyordum. Annesi daha yeni bebek doğurmuştu ve babasının kömür gibi olmuş ciğerleri vardı. Eve para getirmesi için oğullarına ihtiyaçları vardı. Woody ve ben Üç S'den dönüşte yakalanırsak Tittle'ların oğlunun başı büyük belaya girecekti. Carmody'lerle birlikte takılanların başı derde girerdi. Kötü bir şey gerçekleşirse suçlu biz olmazdık. Onlar olurdu. Amcamın aile sloganı şöyleydi: Ben değil, siz kıç altına gideceksiniz.

E. J. inat edince, omzuna vurup, "Yeterince açık olamadım mı Ed James? Senin yardımına ihtiyacımız yok. Toz ol," diye tısladım.

Belini eğerek Woody'nin yumuşak ellerini dut lekesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmuş ağzına götürdü. Doğrulduğunda E. J. yeniden bir dağ adamına dönüşmüştü.

"Görüşürüz," dedi bana hayatında son kez görmek isteyeceği insanmışım gibi.

Gün batımında uzaklaşan çelimsiz çocuğu seyrederken yalnızca annemi düşünebiliyordum. Her akşam bizi yatağımıza yatırdıktan sonra kapalı gözkapaklarımızdan öperek:

"Bugün aktı gitti, kozalarına çekilen benim ayrılmaz ikilim Yarın bizi en çok istediğimiz rüyalarımıza taşımak için bekleyen bir nehir," deyişini hatırladım.

Annemin bu konuda feci şekilde yanıldığını düşünmeye başlıyordum.

Gerçekten yanıldığını.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dördüncü Bölüm

Büyükbabam yakında bir sürü yalan dolanla gelecekti.

Küçükken, neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmezken anneme yaptığı şakalarda yardım etmem için bana rüşvet verirdi. Annem bulaşıkları mutfağa taşırken takılıp düşmesi için yemek odasının kapısına ince bir kablo gerdirtmişti bana. Kapalı kapının üstüne boya koyarak canım yanıyormuş gibi annemi çağırmamı söylemişti. O turuncu rengin annemin saçından çıkması iki hafta sürmüştü. Büyükbabam bana bunları beyaz kuyruklu altın rengi at alma sözü vererek yaptırırdı. Ben anlaşmamızın kendime düşen payını yerine getirip bir gün elinde süpürge atla ortaya çıkıp, "Bak sana ne aldım, Shenny," diyene kadar sözünü tutmasını bekledim. Ben ağladıkça onun gerdanı kahkahayla sallanıyordu. Büyükbabamın annemle ilgili sadece bu anıları özlediğine bahse girerdim.

Büyükannem Ruth Love da gelecekti. Annemi özlediğini biliyordum. Onun kaybını kolay hazmedememişti. Harika

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sohbetleri olurdu. İkisi de bahçelerle uğraşmayı sevdikleri için tohum ekmekten, onları sulamaktan bahsederlerdi çoğu zaman. Annem, büyükanneme, "Yeni bir çağdayız, Ruth Love. Kendin olmalısın. Gus'ın tişört yakalarındaki lekeleri nasıl temizlerim ya da ona akşam yemeği için ne hazırlamalıyım diye kendini çok yoruyorsun. Seni emri altına almaya çalışıyor," derdi.

Büyükannem ona, geniş kenarlı şapkasının altından çekingen bir gülümsemeyle yanıt verirdi. "İyi niyetli olduğunu biliyorum canım, ama buralarda işler farklı yürüyor."

Annem hızla cevabı yapıştırırdı.

"Kişisel özgürlükler, kuzey-güney sınırları gibi belirlenemez."

Büyükannem kutsal sözleri alıntılamaya başlayana dek zihin açıcı fikir alışverişlerinde bulunurlardı.

"Kadınlar, kocalarınıza itaat edin sözüne ne demeli? Bunu Aziz Paul söylemiştir."

Annem bir dahaki ziyaretlerine kadar pes ederdi çünkü dedikleri doğruydu. İncil'e itiraz etmek gerçekten güçtü ve büyükannem harfi harfine ezbere biliyordu onu.

Kurucular Haftası'nda büyükbabamların bizde kalmalarının sebebi, büyükbabamın bir kez daha kaza yapmasını engellemekti. Üç yıl önce o ayyaş, evlerine dönerken Chevy'sini bir hendeğin içine saplamış, büyükannem kapı koluna alnını vurduğunda keskin bir yarık oluşmuştu. Yerinde şimdi çirkin bir yara vardı ama Gus Carmody'nin umurunda mıydı? Hayır. Bu yüzden geçen ay, arabasını Willie'nin Yeri'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünde park edilmiş halde bulduğumda boydan boya paslanmış bir çiviyle çizmiştim. Hâlâ, arabasını çizeni bulduğunda doğduğuna pişman edeceğini söyleyip duruyordu. Ama ya büyükannemin yüzü? (Bu, babamdan bana miras kalan başka bir genetik özellik. Adaleti dengeli dağıtmayı seviyordum ve elimden geleni yapıyordum.)

Büyükannem Ruth Love özel biriydi. Ziyareti sırasında evi tertemiz bulmazsa telaşlanırdı. Biz de onun ziyaretini mahvetmek istemiyorduk. Bu yüzden kendimden memnun ve hiç de saçma olmayan bir şekilde Woody'ye, "Çok iyi gidiyorsun. Böyle devam et," diyordum. Mutfaktan yemek odasına kadar her yeri ince ince temizliyor, parlatılması gereken gümüşleri parlatıyorduk. Ben onun korkunç şakasını hatırlayıp, "Dikkat Woody! Geliyor," diye bağırmaya kalmadan, Lou kapının arkasından çıkıp başını göstererek, "Yakaladım! Yakaladım! Yakaladım!" diye bağırmaya başlıyordu.

Fakat bu sefer şakası ters tepti.

Woody her zaman olduğu gibi Lou'nun kahkahalarını arttıracak şekilde sağa sola koşup çığlık atmadı. Mutfağın ortasında kaskatı kesilmiş duruyordu. Bembeyaz olmuştu. Böyle bir şey görmemiştim. Korkunçtu. Lou da benim gibi düşünüyor olacaktı ki, cadı gibi zıplamayı kesip afallamış bir halde ona bakıyordu. Kardeşime yaklaşıp müzelerde canlı gibi duran heykellere yaptıkları gibi dokundu.

"Woody?" dedi temkinli bir şekilde.

"Sen..."

"Blackie ile bunun çok komik olduğunu sanıyorsunuz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil mi, sizi..." Yerimden zıplayıp Lou'nun göğsüne atıldım ve onu temizlik odasının kapısına yapıştırdım.

"Yaptığına bak!" Ellerimle yanaklarını sıkıp kafasını Woody'ye çevirdim.

"Onu felce uğrattın!" Lou beni tekmeleyip kollarımdan kurtulmaya çalışıyordu ama saçlarından yakaladım. Bir tutam saç elime geldi ve yüzüne doğru salladım onları.

"Bunları Bayan Delia'ya götürüyorum. Sana büyü yapacak. Yapacak. Charity Thomas'ın belinde kambur çıkmasını sağladı. Aynısını sana da yapacak. Blackie'nin pörtlemiş birinin yanına geleceğini mi sanıyorsun? Söylesene?"

"Beni korkutamazsın. Charity o kamburla doğduğunu söyledi bana," diye bağırdı Lou.

"Yalan söylüyor. Beli dümdüzdü..."

Gözümün ucuyla tartışmalardan nefret eden kardeşimin kafasını sallamaya başlayıp ağzını iyice açtığını gördüm. Babam hemen dışarıdaydı.

"Hayır. Hayır. Yapma..." diye mırıldanıp Lou'yu bırakarak Woody'ye koştum ama geç kalmıştım. Woody yine uluyordu. Susması için elimle ağzını kapatmaya çalıştım ama kilerin üstünde tik tik atan guguklu saate ve transistörlü radyodan gelen hareketli seslere rağmen açılıp çarpılan kapı sesini algıladım. Duymuştu. Bize doğru geliyordu.

"Ne oluyor burada?" diye sordu mutfak kapısından içeri girerken.

"Tüm bu bağırışların sebebi nedir Shenandoah?"

Hangimizin ben olduğumu çıkaramadığı için ayrık diş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerimi gösterecek şekilde ağzımı açtım.

"İyi günler, Efendim. Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüm. Burada dikkate değer bir şey meydana gelmiyor. Wood... ah..." Başını, ben öyle tuttuğum için yukarı doğrultmuştu Woody. "Jane Woodrow ayağını çarptı," diye kıvırdım.

"Durumunu biliyorsunuz."

Bu lafı doğrudan ona değil, Lou'ya söylemiştim. Elimde sakladığım saçlarına baktım.

"Öyle mi Lousie?" diye sordu babam doğrulamak için. Lou ondan birkaç santim yüksek olduğu için başını yukarı kaldırmak zorunda kaldı.

"Evet, efendim. Doğrudur, efendim. Bir şey olduğu yok, yalnızca ayağını çarptı," diyerek yalan söyledi belini öne eğip kaşlarından birini yukarı kaldırarak. Kamburlaştırma büyüsünü hatırlatmak için tırnaklarımı omuzları arasındaki kemiğe bastırdım.

"Çok şık görünüyorsunuz," dedim babama. Sesindeki sertliğe rağmen içimde ona sarılmak için güçlü bir istek duyuyordum.

"Bu gece katılacağın bir davet mi var? Öyle değilse, siz, ben ve Woody kaleye çıkıp, yıldızları..."

"Her şey yolunda mı, Walt?" diye bağırdı biri babamın çalışma odasına uzanan giriş salonundan.

"Mutfaktayız, Abby," dedi babam delici gözlerindeki bakışlarını bize çevirmeden.

Abby mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abigail Hawkins. Cadillac'ı ön tarafta görmedim. Muhtemelen ahırın oraya park etmişti. Evet. Orada kendini evinde gibi hissederdi.

Hawkins ve Carmody ailelerinin yüzyıla dayanan bir geçmişleri vardı büyükannemiz, Rockbridge County'de herkese babamla Hawkins'in öyle ya da böyle evleneceğini düşündüğünü anlatmıştı. Liseyi bitirdikten sonra bir evlilik tarihi atamaları kimseyi şaşırtmamıştı. Babam üniversiteye gittiğinde Abigail aile çiftliğinde çalışmaya başlamıştı. Her şey yolunda gidiyordu. Babamla Washington ve Lee'de bir dansa katılacakları gece Abigail'in başka bir işi çıkmış ve böylece o kalabalık dans salonunda yalnız başına kalan babam Evelyn Anne Mac-Intyre ile karşılaşmıştı. Bir bakış yetmiş, anneme abayı yakmış ve onu dansa kaldırmıştı onu. Abigail'in hiç şansı kalmamıştı.

Büyükannem hikâyeyi hep derin bir iç geçirmeyle sonlandırırdı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, Walter'ı bu şekilde başka bir kadına kaptırmak zavallı Abby'yi çok üzmüştü. Hiç evlenmedi."

Şaşırılacak bir durum değil, diye düşünüyordum kendi kendime. Ailesi İskoç atlarının kalıtsal özelliklerini taşıyan bir kadının yanında kim uyanmak isterdi her sabah?

"Walter?"

Parlak tokası parmaklarını örten, kocaman beyaz topuklu ayakkabısından çıkan tak tak sesleriyle mutfağa geldi Bayan Hawkins. Üzerinde dapdar, mavi kemerli puantiyeli bir elbise vardı. Betty Crocker kurabiyelerinden ya da Beezy'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin tabiriyle, "Ağlarını örmekten" geliyordu sanırım. Şu ana kadar fotoğraflardaki gibi güzel görünen kurabiyelerin tezgâhta durduğunu görmemiştim.

Tuzak.

Ellerini kıvrımlı kalçalarına atıp endişeli bir tonla, "Her şey yolunda mı?" dedi.

Konuştuğunda atkuyruğu bir aşağı bir yukarı hopluyordu. Kokuşmuş yeğeni Remmy'nin saçları gibi onunkiler de kızıldı.

Ah.

Hayır.

Üç S'den ayrıldıktan sonra o çocuk, bize rastladığını halasına yetiştirmiş olabilir miydi? Bu yüzden mi buradaydı? Bu kurabiyelerle birlikte kötü haberi vermeye mi gelmişti? Kalbim, "İşte, o melez Sam Moody ile birlikte benzinlikte takılan yaramaz kızlar da buradaymış," diyecek diye yerinden çıkmak üzereydi.

Bakışlarımı babama çevirdim. Odaklandım. Babamı bu hale getirdikten sonra annem bize, "Ne dediğini dinlemeniz tek başına bir şey ifade etmez. Bir haritayı inceler gibi inceleyin onu. Omuzları, küçük dağlar gibi genişliyor mu dikkat edin. Kaşları çatık mı, yanakları göçmüş mü diye kontrol edin. Bunlar kızdığının işaretidir," demişti.

Kızgın ama hiddetli değildi. Bayan Hawkins'in, kızlarının onun sözünü dinlemeyip Lilyfield'de kaçtığını söylediğinde göstereceği tarzda bir kızgınlık değildi. Öyle bir şey olsa, suratı bembeyaz kesilirdi ve o buz kütlesinin altında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

patlamaya hazır bir adam yatardı.

Babam, Abigail'e dönmeden önce yüzüne bir sırıtış yerleştirdi.

"Kendini telaşa vereceğin bir şey yok, Abby," dedi.

"Kızım ayağını vurmuş."

"Ah, aman Tanrım. Sandığından daha çok acı verir. Biraz buz getireyim," dedi ve evindeymiş gibi buzluğa doğru yöneldi.

"Gerek yok."

Babam uslu durun yoksa siz bilirsiniz bakışı attı bize. Başka insanların önünde olay çıkarmamızdan nefret ediyordu.

"Kızlar?"

Lou ile olan tartışmanın etkisiyle hâlâ titriyordum ve Woody için endişeleniyordum ama benden beklediğini yapacaktım. Öne bir adım atıp mavi kot pantolonumun içinde mümkün olduğunca eğilerek reverans yaptım.

"İyi günler, Bayan Hawkins. Sizi yeniden görmek ne hoş. Bu muhteşem kurabiyeleri getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Tezgâhı işaret ettim. Büyükannem Ruth Love yarışmalarda hep birinci olurken ikincilik Bayan Abigail'e düşüyordu.

"Fıstıklı mı? Mmm... mmmm... mmm... yemek için sabırsızlanıyorum."

Ağaç kabuğu yemeyi tercih ederdim. Ölmeyi yeğlerdim.

"Ne tatlı şeysin sen. Seni de yeniden görmek güzel... ah..."

"Ben Shenandoah Wilson, efendim. Bu Jane Woodrow," dedim taş kesilmiş Woody'yi işaret ederek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güçlü ve sessiz olanımız o."

Çivilediğim kapıya yapışmış vaziyette duran Louise araya girdi. "Nasılsınız hanımefendi? Bir bardak soğuk içecek alır mıydınız?"

"Vaktimiz yok," dedi babam.

"Bayan Abigail'in başkanlık etmesi gereken Destekçi Hanımlar toplantısı var."

"Özür dilerim, Yargıç Hazretleri?"

İçimden bir ses yanlış zamanı seçtiğimi söylese de, ondan bir iyilik istemeliydim. Annem hep doğru zamanı seçmenin önemini anlatırdı. Belki Bayan Abigail'in burada olması işime yarardı. Babam onu etkilemeye çalışıyor gibiydi.

"Size bahsettiğim köpek? Ivory? Günlerdir bir şey yediğini sanmıyorum. Minnow'un kapısının önünde iyice zayıflamış bir halde yatıyor, "dedim.

Babam, Abigail'e dönerek özür dileyen bir sesle, "Kızım emirleri takip etmekte zorluk çekiyor son zamanlarda," dedi. Bana da, "Minnow'un evine mi gittin?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

Yalan söyleyen bir tanığı yakaladığında yüzüne yayılan gülümseme yerleşti dudaklarına. "O zaman bana o köpeğin kapının önünde yattığını nereden bildiğini açıklar mısın?"

"Yatak odamızın camından onu görebiliyorum, Efendim. Gidip onu alabilir miyim?" diye sordum, o cevap veremeyeceğim bir soru sormadan önce.

"Ona iyi bakacağız."

Ot kokan bir nefes ve tüy yumağı. Kardeşimin bütün ih-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tiyacı buydu.

Woody'ye, "Doğru mu? Köpek istiyor musun?" diye sordu. Woody, babamın gözlerine bakmadan bakışlarını yere sabitledi. Ellerime uzanarak onları sımsıkı tuttu.

Ben, "Gerçekten istiyor. Mars'ı çok özlüyor," dedim.

Babam çenesini sıvazladı. Gözlerini kıstı. Bu ifadeyi biliyordum. Elinde bir tokmak olsa vururdu. Yargıç Hazretleri, kararını açıklamak üzereydi. Woody'ye, "Jane Woodrow, eğer sen istersen izin vereceğim," dedi.

Onun yeniden konuşmasını istiyordu çünkü annemin kaybolduğu gecenin hikâyesini ondan da dinlemek istiyordu. Onu uzaklara gönderme tehdidi, yapabileceği en kötü şeydi ama bu da kötüydü. Babam, Woody'nin büyük küçük bütün canlı varlıkları sevdiğini biliyordu. Kardeşim oltaya solucanları takmaya dayanamadığı için balık avlamaktan bile vazgeçmişti.

Kardeşim hafifçe sallanmaya başlamıştı.

Babam sallanmasından hoşlanmıyor, sinir katsayısı tırmanıyordu. Yumruklarını sıkıp gevşetmeye başladı. Bu iyiye işaret değildi.

Annem burada olsaydı, "Boyun masajı ister misin?" derdi öfkesini dindirmek için.

"Size..." diye başladım ama beni duymuyordu. Woody'ye odaklanmıştı.

Ürkmesine sebep olarak şekilde onun önünde eğilip, "Uzun yaşayıp işlevlerini yerine getiremeyen hayvanlara ne olur, biliyorsun değil mi?" dedi sert bir sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum baba, ben biliyorum," dedim cevap vermeye hevesli bir öğrenci gibi ellerimi sallayarak. Onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

"Hayvanlarımız yaşlandığında ya da iyileştirilemeyecek şekilde yaralandığında Bay Cole'a onları başından vurup ahırın arkasına gömmesini söylüyoruz."

Woody her birinin mezarına ince dallardan ve sarmaşıklardan yaptığı haç işaretleri koymuştu.

"İşlerini yapamazlarsa bizim için bir faydaları yoktur."

"Doğru, Shenandoah. Kardeşin de bunu hatırlasın."

Babam, Woody'nin başına hafifçe vurdu.

"Hatırlayacak Yargıç Hazretleri," dedim canlı bir şekilde.

"Bu harika tavsiyeniz için teşekkür ederim."

"Gel, Abigail," dedi çıkmak için dönerek.

"Toplantına geç kalacaksın."

"Aman Tanrım. Haklısın," dedi annemin saatinin yarısı kadar güzel olmayan saatini kontrol ederek. Göğüs dekolteli elbisesinin açıkta bıraktığı çilli göğüslerini görebileceğim şekilde eğildi.

"Sizi ziyaret etmek güzeldi, kızlar. Yakında sizinle daha fazla vakit geçirmeyi iple çekiyorum."

Babamın yanına giderken mide bulandırıcı bir gardenya kokusu bıraktı.

Lou, "Efendim? Akşam yemeği için evde olacak mısınız?" diye seslendi.

"Hayır," dedi arkasına bakmaya tenezzül etmeden.

Normalde babamla yaşadığımız benzer karşılaşmalar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonrasında Woody'ye karşı bu kadar katı davranmasına hak veriyordum. Bir gün yeniden konuşmaya başlamak zorundaydı. Yoksa babamın bu tavırlarını başka türlü yorumlamaya başlıyordum. Aslında kaba olmak istemiyordu. Kayıp karısının acısı, onu bu şekilde davranmaya itiyordu.

Ama aklımda sadece bunlar yoktu.

Gördün mü Shen? Oradakini, gördün mü? Dehşet verici düşünceler bana bağırıyordu. *Annesini kaybettiği için uyuyamayan, konuşamayan, tatlı bir şey yiyemeyen kırılgan Woody'ye babanın nasıl davrandığını gördün mü? Ondan istediğini yerine getirmediğinde zararsız bir hayvanı öldürebileceğini anlatış şeklini görmedin mi? Görmedin mi?*

Görmek istemiyordum ama babamın gaddarlığı bana İncil'de, ödeşmek için bir bebeği ikiye bölmeye razı olan Süleyman'ın kıssasını hatırlatıyordu.

Böyle düşünmemem lazım. Ciğerlerim bile bunun farkında hızla kabarıp iniyordu.

"Shenny, neyin var?" diye sordu benden uzak durmaya çalışan Lou.

Kötü ruhlar tarafından ele geçirildiğimi ya da korktuğumu sanıyordu. Bense, ihtiyaç duyduğunda babanızı sevin, ona saygı duyun ve destekleyin emrine karşı bir günah işlemiş gibi hissediyordum.

"Üzgünüm, Tanrım. Beni affet, elimde değil. Diğer yanağımızı dönmemizi istiyorsun ama bunun babamın fazladan bir tokat atmasından ya da bizi kulübeye tıkmasından başka bir getirisi yok, "diyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annemin kaybolduğu gece ne gördüğümüzü öğrenmek için bizi saatlerce sorguluyordu. Çektiği acıyı anlıyordum ama çocuklarını seven bir baba ne kadar yas tutarsa tutsun onlara bakmak zorunda değil miydi? Woody'yi uzaklara gönderme tehdidinde bulunmak yerine onu anlamaya çalışamaz mıydı? Minnow'un kapısının önünde yatan Ivory'yi alması gerekirdi. Boynuna pembe bir tasma takıp bir an önce iyileşmesi için hediye olarak vermesi lazımdı. Kalede birlikte uzandığımız, akşam yemeğinden sonra gökyüzünü seyrettiğimiz annemin mutfak penceresinden gelen mırıltılarını dinlediğimiz, İkizler Takımyıldızı'nı yanı başından ayırmadan, "Sizi yıldızlar kadar seviyorum," dediği günlerde böyle yapardı.

Bir işe yaramıyordu. Böyle devam edecekmiş gibi hareket edemezdim artık. Dünyamızda bir yarılma yaşandığını inkâr edemem. Önce güneşimiz... şimdi de ayımız gökte kaybolmuştu.

Woody altını ıslattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

On Beşinci Bölüm

Göz yanılsamaları.

İlkini, Woody'nin Doktor Keller'e muayene olmasını beklerken yaşamıştım. Bekleme odasındaki yığının içinden *Jack ve Jill* dergisini alıp vakit geçirmek için karıştırmaya başladım. Bulmaca bölümünün altında MUHTEŞEM başlığı ile yer alan süslü bir kadeh gördüm. Onu muhteşem kılanın ne olduğunu anlamamıştım. Fakat sayfayı çevirirken o fotoğraf yeniden gözüme ilişti ve MUHTEŞEM bir şey oldu. Kadeh fotoğrafı başka bir form almıştı. Burun buruna duran ikiz kız çocuklarına bakıyordum. Aldatılmış gibi hissederek o kadehin eski halini almasına çalıştım. Gözlerimi genişçe açtım. Buğulandırdım. Kısarak baktım. Her birini onar kez denedim ama sonunda pes ettim.

Babam hakkında neler hissettiğimi en iyi bu şekilde anlatabilirim size. Ne kadar çabalarsam çabalayayım onu eski haline döndüremeyecektim.

Woody, Lou ve ben beklenmedik bir saldırıdan sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeniden toparlanmaya çalışan askerler gibi mutfakta duruyorduk. Bayan Abigail'in kahkahası ve babamın arabasının lastiklerinden gelen çıtırtılar mutfak penceresinden içeri doluyordu. Kardeşimin ayaklarında toplanan sidik birikintisini görmemiş gibi davranıyordum.

"Shenny?" dedi parmaklarıyla omzuma dokunan Lou.

"Dinle. Öyle birden üstünüze atlayarak... ben... ben sadece eğleniyordum. Blackie bana... yani..."

"O koca, şapşal ağzını kapat, Lou. Yüzündeki o acıma ifadesini de silemezsen, ben silmesini bilirim,"

Güçlükle konuşuyordum.

"Woody?" Son bir gayretle ikizime uzandım. Oturma odasından yukarı kata gidene kadar topallayarak birbirimizi koltuk değneği gibi kullandık.

Kafayı sıyırmamak için sevgi kırıntılarını bir dayanak olarak kullandığımı şimdi daha iyi anlıyordum. Cayır cayır yanan yanağımı annemin sakince boyamaya çalıştığı mavi duvara yaslıyordum. Üzüntüden kahroluyordum ve elimden gelen hiçbir şey yoktu. Bütün bu zaman boyunca sadece babama değil kendime de yalan söylüyordum. "Sahip olduğun şeylerin değerini onları kaybedince anlarsın" sözü ne kadar doğruydu. Keşke annemi kollarımın arasına alıp tartışmalarında hemen hemen hep babamın tarafını tuttuğum ve onu desteklediğim için özür dileyebilseydim. Nasıl hissettiğini şimdi anlayabiliyorum. Çaresiz.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kimse bu kadar sakar olamazdı.

Kardeşim yatağımızın köşesine kıvrılmıştı. Kendini temizlemesi için banyodan getirdiğim beyaz, kâğıt havlu teslim olmuş gibi parmaklarının arasından sarkıyordu.

Önünde eğilip, "Üzerini ıslatmak büyük bir sorun değil. Bana da oluyor. Pazar günü iki kez ıslattım," dedim. Bez ayakkabıları idrarla kaplanmıştı. Onları sildim.

"Ah, Woody. Çok üzgünüm. Her zaman böyle olmayacak. Annemizi bulacağım bekle de gör," dedim artık ben bile inanmasam da.

Hiç inandım mı bilmiyorum ama kırılgan kardeşimin bunu öğrenmesine izin veremezdim.

"Hadi ama neşelenelim. Annemle senin çok sevdiğiniz Camelot albümündeki o şarkıyı söyleyebilirim."

Sümüğünü kolumla sildim ve sesimi olabildiğince alçalttım.

"Seni terk edecek olursam, bu bir yaz günü olmaz. Seni yazın görsem, hiç gidemem. Güneş ışığıyla parlayan saçların, senin..."

Örgülerimden birine aniden asılıp bir zamanlar söylediği gibi:

"Beni neyin daha iyi hissettireceğini biliyor musun? Şarkı söylemeyi kesmen. Ritmi yakalayamıyorsun Shenbone," demesini isterdim.

Kâğıt havluyu parmaklarından çekip bacaklarını silmeye başladım. Yaraları taze olan dizlerine dikkat ediyordum. Bu sabah yapıştırdığım yara bandını kaybetmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen, lütfen konuş benimle. İstersen yapabilirsin. Doktor Keller sesinde bir sorun olmadığını söyledi. Birkaç kelime söylemeye çalış."

Yavaşça ağzını oynattı. Bir an için... evet, evet! Konuşacak! Dudaklarını araladı ama kelimeler yerine dilini çıkartıp yanağımı yaladı hızlıca.

"Yapma, Woody. Bu çok..."

Şok olmuştum ama onun yaladığı yeri silmedim. Ben de belki de *haklı olduğunu düşünerek* onu yaladım.

"Taşlar ve sopalar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler beni asla incitemez," sözünü kim söylediyse işitme problemi yaşıyor olmalıydı. Babam, Woody'yi tehdit etmemeliydi. Annemi yaralayıcı konuşmalar yapmamalıydı. Annem işleri kendi bildiği yoldan halletmek istediği için onu aşağılardı. Sivri dilini bir kılıç gibi kullanırdı. Kelimeleriyle kalbini sızlatırdı. Belki sükût gerçekten altındır.

Kendimi hazır hissetmesem de, kardeşim için kendimi toplayarak, "Hadi giyinelim," dedim.

Pencerenin önünden geçerken durdum. Ivory dışarıdaydı. Woody yanağımı yalarken ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Temizlik odasındaki yığın içinde bulabildiğim en temiz elbiseleri ayırıp yaş elbiseleri çıkardım ve yerine kurularını giydirdim.

"İşte. Böyle daha güzel," dedim ayağa kalkıp yarattığım sanat harikasını inceleyerek. "İnanılmaz derecede muhteşem görünüyorsun. Saçların dışında. Sanki kafanda bir kedi do-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laşmış gibi, dur saçlarını öreyim."

Şifoniyerin üstünden annemin altın tarağını aldım ve kardeşimin saçlarını ayırmaya çalıştım ama ellerimi itip, yatağa fırlattığım öğle yemeği kutusunu alarak kucağına koydu.

"Ne? Acıktın mı?" dedim.

"Bir şeyler yemek mi istiyorsun?"

Sessizliğe gömüldüğünden beri Woody'yle iletişim kurmak yapboz oynamaya dönmüştü. Yaptığı hareketleri bir araya getirip anlamlı bir bütün oluşturmalıydın. Zıplamaya başladı. "Yürüyüşe mi çıkmak istiyorsun?"

Şimdi göğsünü yumrukluyordu.

"Miden mi ekşidi? Elimde Rolaids kalmadı. Yarın Slidell'e gittiğimizde alırım." Kardeşim kutuyu halının üzerine atıp, yanına yüzüstü uzandı. Kutunun kapağını tırmalıyordu. Sanırım ilk tahminimde haklıydım. Acıkmıştı. Kutuyu pençelemesine bakılırsa açlıktan ölüyordu.

"İçinde bir şey kalmadı. Hepsini bu sabah E. J.'ye verdim, hatırladın mı? Dur. İzin ver bana."

Yemek kutusunun kapağını açtığımda artakalan jambon, tava böreği ya da herhangi bir yemek kırıntısı aranmadı. Bu sabah Beezy'deyken çizdiği resme uzandı. Gözümün önünde delice sallandırmaya başladı. Resimde her yerinden kan damlayan Mars vardı.

Annemin saatini bulduğum günün öğleninde bulmuştum köpeği de.

Toprak Ana'nın kucağına atlayıp onu şükranla öpmek isteyeceğiniz bir bahar öğleninde annemin ve benim okuma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koltuğumuza tünemiştim. Orası, titreyen kavak ağaçlarının altında annemle birlikte saklandığımız yerdi. Bazen, o sabah babamla araları iyiyse hafifler ve bana şarkı söylerdi. Oklahoma'dan Laurie olur, "People Will Say We're in Love"ı ya da Batı Yakasının Hikâyesi'nden Maria olur "I Feel Pretty"i söylerdi. Ama çoğunlukla kitap okurduk. Etkileyici bir kısma rastladığımızı düşünürsek sesli okurduk. Annem her zaman şairlerden alıntılar yapardı. Ben de en sevdiğim macera hikâyelerini okurdum. Çin, Kara Kıta ya da Kaliforniya gibi uzak diyarlarda geçen kumpaslara bayılırdım. Heyecanlı bir bölüme geldiğimde, "Dinle şunu," derdim.

Bu anlar seyahat etmek isteyen annem için başlangıç noktası olur, gözlerini kapatarak benim sesimle uzak diyarlara yolculuk ederdi.

Ama saati bulduğum o günün öğleninde macera dolu bir hikâye okumuyordum. Güneş, kuyunun yakınlarında bir cismin üstüne düştüğünde *The Miracle Worker* adlı kitabın sayfaları arasında dolaşıyor, kardeşimin yeniden konuşmasını sağlamanın püf noktalarını araştırıyordum. Kitabımı kenara koyarak kuyunun etrafını örten yaprakları temizledim ve gözüme çarpan cismi kaldırdım. Bir an dengemi kaybettiğim için taş köşelere tutundum. O zaman ölü bedenin bir parçasını gördüm. Annem babama sürekli Bay Cole'un kurumuş kuyuyu kapatması için yalvarıyordu ama bu hiç gerçekleşmedi.

Kuyudan aşağı baktığımda kuyunun duvarları arasında sıkışan kemikleri gördüm. Hepsi toz içindeydi. Kemiklerin bir rakuna ya da tarlafaresine ait olduğunu düşündüm çünkü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onların boyuna uygundular. Kitap okuduğum yere dönmek üzereyken en başta dikkatimi çeken cismi hatırladım. Ellerime aldığımda... Annemin saatiydi. Sam'in verdiği. Yaşasın. Sımsıkı tutarak kordonunu bileğime yapıştırıp güçlü tik tak seslerini dinlemek için kulağıma bastırdım. Arkasına kazınmış olan "Speranza" kelimesi üstünde parmaklarımı gezdirdim. *Bu saati bana Tanrı verdi* diye, düşündüm. *Bir işaretti. Ama Tanrı bana ne demek istiyordu? Bu sefer benim yanımda olduğunu mu? Umudumu yitirmememi mi? Evet!*

Bu beklenmedik hediye karşısında dizlerim üstüne çöküp dua ettim.

"Cennetteki babamız..."

O zaman bir şey beni rahatsız etti. Kuyuya hemen bir göz atmıştım ama o kemiklerin yanında yatan neydi? Bir parıltı geldi. Anneme ait başka bir şey olacağını düşünerek, "Bir dakika bekle, Tanrım," dedim. Daha yakından bakabilmek için belimi kuyuya dayadım. Ama kemiklerin arasında ışıldayan annemin broşlarından ya da kolyelerinden biri değildi. Gümüş bir kemerdi. Woody'nin Noel süslemelerinden alıp sincapların Mars'ın avlanmaya çıktığını anlamaları için tasmasına taktığı kemerdi. Kemer, kafatasının yanında duruyordu.

O gece yatakta annemin saatini yastığımın soğuk tarafından geçirerek kardeşimin gözleri önünde salladım ve, "Bak ne buldum," diye fısıldadım. Benim gibi heyecanlanmak yerine Woody ağlamaya başladı.

"Şşşşt... duyacaklar seni. Kıskançlık etme. Sen de taka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilirsin ara sıra," dedim.

Kardeşime hâlâ Mars'tan söz etmememin nedeni bu trajik olayı öğrenerek iyice içine kapanmasını önleyeceğime kendimi ikna etmiş olmamdı. Ama şimdi anlıyorum ki, onu değil kendimi koruyordum. Bencildim. Woody'nin suratındaki çöküşü bir kez daha seyretmek istemiyordum. Uykusunda ağlaması yüreğimi acıtıyordu. Rüya görmesi gerekirken gözlerinden akan yaşların dudaklarından süzülmesini görmek beni kahrediyordu.

"Gerçekler güzeldir, yalanlar da," diye yazan Ralph Waldo Emerson olmalı ama kardeşime daha fazla yalan söylerken kendimi güzel hissetmiyordum. Peki, biricik Mars'ın geri dönmeyeceğini ona nasıl söyleyecektim? Doğru olmasını istemediğim halde annemin döneceği konusunda da emin değildim. Şimdi anlıyorum ki, umut da başka bir yanılsama. Gözlerin değil, gönlün yanılıyordu. Umut zayıflar içindi. En büyük beşinci Takımyıldızı olan Herkül kadar güçlü olmalıydım.

Kardeşime gerçeği söylemeliydim.

Köpek çizimini elinden alıp, ağzından, taşıdığı bavuldan sırtına ve bütün vücuduna yayılan kırmızı boyayı parmaklarımla yokladım. Daha önce de Mars'ın resimlerini yapmıştı ama valiz yeniydi. Ben babamın banyosunu temizlemekle meşgulken çantaya eklemiş olmalıydı.

"Evet."

Kardeşimin yüzüne bakmamak için gözlerimi sımsıkı kapattım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğru. Mars bir yolculuğa çıktı... ama bir daha dönmeyecek. O öldü, Woody. Kemiklerini kuyuda buldum. Lütfen, lütfen ağlama. Sana yeni bir köpek alacağım. Daha tüylü olacak, söz veriyorum."

Vücudumdaki her bir kas, onun hüzün sağanağına karşı beni korumak için sertleşti. İkimizin nefes alış verişlerinin birbirine karıştığını duyabiliyordum. Gözlerimi açtığımda parlayan gözlerle bana baktığını gördüm ama bu parlaklığın sebebi hüzün değildi. Katıksız bir rahatlamaydı. Gözyaşlarına boğulmuştu.

"Woody? Ne?"

Mars'a sandığım kadar bağlı değil miydi? Hayır, o acımasız köpeği sevdiğini biliyordum. Belki tıpkı benim gibi kendi zırlamalarından yorgun düşmüştü ve... aman Tanrım. Kendini parçalayarak yere atmaması için başka bir sebep daha aklıma geliyordu. Köpeğin ölümünü öğrenmek onu şoka sokamamıştı çünkü artık hep şokta gibi davranıyordu. Ama nasıl olurdu?

Resme yeniden baktım. Fırça gibi tüylerini hissedip sinir bozucu havlamalarını duyar gibiydim. Annemizin kaybolduğu o gece kan kusuyormuş gibi çıkardığı sesten başka bir şey duymamıştım. Ertesi sabah köpek ortalıkta görünmeyince kaçtığını düşündüm. Woody de buna inanmıştı. Fakat şimdi Woody'nin kâğıda döktüklerinin hayal gücü değil, gerçek hayatın yansıması olduğunu düşünüyordum.

Gerçeği bilmek istemiyordum ama mecburdum.

Woody'ye, "Sen... bu resimde bana... göstermeye mi..?"

Mars'ın ağzında tuttuğu kumaş valiz anneme aitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

On Altıncı Bölüm

Festival gecesi Woody, annemi gerçekten korulukta görmüş olmalıydı.

Mars'ın ve bavulun olduğu resim bunu anlatıyordu. Bu yüzden bu kadar gerçekçi duruyordu. Kardeşim, annemin ayrılığına şahitlik etmişti.

Hüzünle doldum ama tamamen kendimi salıvermedim. Bir şeyler görmüş olabileceğini düşünmüştüm ama işin buraya varacağını tahmin edemezdim. Artık başka şekilde düşünmem mümkün değildi. Woody'nin resmi, kabullenmeye çekindiğim gerçeği destekliyordu. Annem kaçmıştı.

Annemin kaçırıldığına, hafıza kaybı geçirdiğine, İtalya'ya seyahate gittiğine ya da her an geri döneceğine inanmak yerine, kendi iradesiyle ayrıldığını kabul etmek beni rahatlatmıştı. Bir süredir yalanlar doyurucu olmuyordu. En kötüsü, annemin zorla karanlık bir yerlerde tutulduğunu düşünmemdi. Woody ve ben her şeyi biliyorduk.

Annem, ayrıldığında babamın ne kadar üzüleceğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayır, çıldıracağını muhtemelen bilmiyordu. Ortalıktan kaybolduğu dönem hemen hemen hiç konuşmuyorlardı birbirleriyle.

Bir odada bir araya geldiklerinde, iki buz kütlesinin gecenin bir yarısı birbirlerine sürtünmesini izliyordun sanki. Annem bir süre şımarık karısından ayrı kalmasının kocasına iyi geleceğini, onu yeniden sıcakkanlı ve sevimli bir insan yapacağını düşünmüş, hatta bu durumun biricik kızlarının başına gelebilecek en iyi şey olduğunu bile sanmış olmalıydı.

Neden Woody ile bana, ona eşlik etmeyi isteyip istemediğimizi sormadığını çok iyi biliyordum. Tek başına ayrılması bir şey, bizimle birlikte ayrılması bambaşka bir şeydi. Annemin onunla evli olmasından başka bir bağı yoktu ama Woody ile benim damarlarımızda Carmody kanı akıyordu. Babamıza aittik. Yargıç Hazretleri'nin, elindeki bütün gücü kullanıp peşimizden geleceğini biliyordu. Bizi bulduğunda hayal kırıklığı içinde olacaktı.

Woody hâlâ yatağın köşesinde, Mars'ın ağzında bavulu tuttuğu resme bakıyordu. Eline hafifçe vurup, "Şimdi anlıyorum. O gece, annemin kaçışını kaleden gördüğünü söylüyorsun, değil mi?" Başını "evet" anlamında sallamadı ama böyle olmalıydı.

"Onu bulmalıyız."

Günlüğünü aradım ama olması gereken yerde, sığınakta değildi. *Günlüğüne, nereye gittiğinin ipuçlarını verecek bir şeyler yazmıştır*, diye düşündüm. Annemin her gün, onu nasıl bulacağımızı anlatan mektuplar yazdığına bahse girerdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babam mektupları bizden saklıyor ya da Daryle Lawson mektupları dağıtma zahmetine bile girmiyordu. Postacımız TEMBELİM başlıklı bir kitap kaleme alabilirdi.

"Annemin günlüğünün nerede olduğunu biliyorsun, bezelyem? Biliyorsun, değil mi?"

Woody elbise dolabımıza koştu. Tüm bu süre içinde günlüğün onda olduğuna inanamıyordum. O, çekmeceleri karıştırırken ezilmiş hissediyordum. Eskiden benden sır saklamazdı.

Aradığını bulup geri gelerek kucağıma koydu onu. Ama bu annemin küçük, mavi günlüğü değildi. Woody'nin resimlerinden biriydi. Bana daha fazla resmini göstermek istiyordu. Resmin çizili olduğu kâğıt, ölü gibi ağırdı. Ağırlığının sebebi suçlu vicdanımdı, biliyordum.

Woody hassas bir yapıya sahipti. Anne şefkatine ihtiyacı olduğunu bildiğim için annem kaybolduğundan beri onun görevlerini ben üstlendim.

Kendini ilahi biri gibi hissetmek için üzerine dini kıyafetler geçirir gibi annemin Chanel No.5 kokusunun sindiği yün ceketlerini giyip, başıma da tokalarını takardım. Ama kendimi onun elbiseleri içinde seyredip kokusunu almak beni üzerdi.

Sonunda onun gibi görünmeyi bırakıp burada olsa yapacağı her şeyi *yapmaya* başladım. Kardeşime şarkılar söyledim. Kulaklarının arkasını gıdıkladım. Hatta resimlerine bakıp annemin yaptığı gibi kâğıdın altına övgü dolu sözler yazdım. Fakat resimlerde eskisi gibi nane kokulu çayırlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerinde uçuşan kelebekler ya da üzerine altın bulanmış gökkuşakları yoktu. Annem gittiğinden beri kardeşim karamsar biri olmuştu. Kendi kendime, kardeşimin Bay Pablo Picasso gibi "Mavi Dönemi"ne girdiğini söylerdim.

Şu azı dişlere bak. O hayaletten kan mı damlıyor? Yalnızca bir dahi düşünebilir bunu, benzeri yazılar çiziktiriyordum resimlerin altına. Bu karamsarlığın da, başımıza gelen diğer şeyler gibi geçici olduğunu düşünüyordum. Yakında, diyordum. Woody'nin resimleri yeniden rengârenk olacak ama hiçbir zaman olmadı. Sonunda yüzünde güller açan kardeşimin, peşinden gidemeyeceğim bir karanlığa saplandığını kabul ettim. Bu cehennem gibi resimlere baktığımda hissettiğim çaresizliğin içine bir kez daha düşemezdim. Eğer bize sahip çıkması gereken bensem hayır. Woody bana resimlerini göstermeye başladığında gözlerimi kapatıyor ya da başka bir tarafa bakıyordum.

"Zar atmaya ne dersin?" ya da "E. J. ne yapıyor gidip bakalım," benzeri cümleler kuruyordum. Şimdi bunun sadece korkunç bir hareket olmadığını aynı zamanda en büyük yanlışlarımdan biri olduğunu görebiliyorum.

Karamsar değildi. Belki biraz karamsarlık vardı ama Mars'ın resmine benzeyen resimler çizerek Woody bana önemli şeyler anlatmaya çalışıyordu sanırım. Annemin ortalıktan kaybolduğu geceyle ilgili. Eminim öyleydi.

"Seni daha önce yüzüstü bıraktım," dedim kendime duyduğum bastırmaya çalışarak. Nasıl bir korkaktım ben.

"Şimdi hazırım. Göster bana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerimin fena halde titrediğini görünce resim dosyasının kapağını açtı.

İlk resim soluğumu kesti. Güzeller güzeli annemin kısa saçlı haliydi. Saçlarını kırptığı sabahı hatırladım.

Üçümüz arka verandanın basamaklarında oturuyorduk. Ev ayaklarımızın altında, annem "Gonna Wash that Man Right Out of My Hair" ezgisini mırıldanırken Woody ile benim saçlarımızı düzeltiyordu. Saçlarımızın kırıklarını aldıktan sonra derin bir nefes bir süredir üzerine düşündüğünü belli eden bir sesle, "Yeter artık," dedi.

Boynundaki büyük saç tutamını yakaladığı gibi kesti. Ona yalvarmama fırsat kalmadan sırma saçları ayaklarımın yanına düşmüştü. Kalan saçının arasında parmaklarını gezdirdi. Hortumu alıp başını suyun altına soktu ve salladı.

"Böylesi daha güzel. Daha hafif. Daha özgür."

"Film yıldızı Mia Farrow'a benzedin," diye ciyakladı Woody.

Ama ben çıldırdığını düşünmüştüm. Babamın ona saçını asla kesme dediğini unutmuş muydu?

O gün öğleden sonra, elinde iki sandviç ve iki gazoz ile kalemize geldi. Babam her an eve damlamak üzereydi. Bize, "Bir süre oradan çıkmayın bezelyelerim. Büyük bir fırtına bizi bekliyor," diye bağırdı. Kendinde değildi.

Woody gözleri yaşlı bir halde kekeledi.

"Ne derse desin, peri saçlarını seviyorum."

Annem ağır ağır eve yürürken onu duymazlıktan geldim. Bize el sallamak için gül bahçesinin önünde durdu. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman öfkeme yenilip Woody'ye, "Neden üzülüyorsun anlamıyorum. Kendi etti kendi bulacak. Babamın uzun saçlarını çok sevdiğini biliyor."

O öğleden sonrayı geriye almayı nasıl isterdim. Ona övgüler bile yağdırırdım. Öpücükler yollar:

"İyi şanslar," ya da "Buona fortuna," diye bağırırdım.

Woody'nin resminde annemin üstünde biri duruyordu. Erkek mi kadın mı olduğunu söylemek güçtü.

"Bu kim?" diye sordum zorlukla seçilen şekli göstererek.

"Babam mı?"

Bu resimle yüzleşebilirsem belki bana yardım etmek isterdi. Bir boya kalemi alıp, *Shenny, şapşallığı bırak. Göremiyor musun o şekli?* yazabilirdi. Bunu istemek fazla mıydı?

Woody yatağa atlayıp pencereye doğru emekleyerek tuhaf hareketler yapmaya başladı. Onun yanına gittim ve ellerimi beline doladım.

Kitap okuma köşesine ve onun arkasında, annemin kaybolduğu açıklığa baktım. Hiçbir şey yoktu. Kollarını çırpıp aküsü bitmek üzere olan bir arabanın sesine benzer gürültüler çıkartan ikizim iyiden iyiye kafayı yemişti. Resimle ilgili bana söylemeye çalıştığı şey çoktan yok olmuştu. Debelenip duruyordu.

"Hadi ama. Bu kadarı yeter."

Bütün gücümle onu çekmeye çalışıyordum. Bazen böyle inatçı olabiliyordu. Özellikle babamla karşılaştıktan sonra.

"Bırak şu pencerenin eşiğini. Bıraksana!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bıraktığında birlikte halının üzerine yuvarlandık. Karnımın üstüne çöreklenip ellerimi tutana kadar bir süre yerde tepindik.

"Belki seni şova Katır İnatlı Kız olarak değil Güreşçi Kız olarak satmalıyım, "dedim.

Kahkaha attım ama elleriyle boynuma sarılıp boğmaya başladığında gülünecek bir durum kalmadı.

"Ne yapıyorsun? Sen... ben... nefes alamıyorum!" diye bağırdım, serbest kalmak için kollarını çimdiklerken.

Ellerini gevşetip incinmiş ve şaşkın bir halde bana baktı.

O zaman pencereden neyi göstermeye çalıştığını anladım. Minnow'un eviydi.

"Woody, ağlama."

Hâlâ göbeğimin üstünde oturuyor, göğsü sarsılırken saçları inip kalkıyordu. Birden, babam beni yakalarsa ne der, ne yapar diye endişelenmeyi kestim. Bu küçük kız için yapılması gerekeni yapacaktım. İstediğini, ihtiyaç duyduğunu ona verecektim.

"Kalkmama yardım edersen, oraya gidip Ivory'yi senin için almam daha kolay olur. Bunu söylemeye çalışıyorsun, değil mi?" diye sordum bunu yapmamı istediğinden emin bir halde.

Dilini dudaklarının arasından çıkarttı yeniden.

"Sakın," dedim onu iteleyerek.

"Tek sefer yeter. Bunu da alışkanlık haline getirmeni istemiyorum. Ciddiyim."

Kardeşim keyifle sıçradı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam."

Bez ayakkabılarımı giyip yatak odamızın kapısına yöneldim.

"Suyu hazırlayıp sabunu çıkart. Bu köpek yavrusu Clive'den beri temizlenmemişti. Berbat bir halde ve leş gibi kokuyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Yedinci Bölüm

Ivory, Minnow bir labrador için küçüktü.

Korgi cinsi köpeklere benziyordu. Belki de, insanlara olduğu gibi o da yaşlılıkla çökmüştü. Sallanan sandalyeyle Bay Clive'in bir vagon büyüklüğünde ve ağırlığındaki evine yaslanmış metal detektörü arasında yatıyordu.

Komşumuz hayattayken "Gömülü hazineler. El konulmasında sakınca yok," dediği şeyleri bulup çıkartmak için evlerimiz arasındaki sınırda metal dedektörüyle gezer ya da sandalyesine kurulup sallanırdı. Savaşın sıcaklığında geride bırakılan tüfekler, enfiye kutuları, her iki tarafa ait savaş üniforması düğmeleri, kemer tokaları, kılıç gibi birtakım savaş antikaları ve Sivil Savaş kuruşları bulmuştu. Clive değerli bir şey bulduğunu düşündüğünde fotoğrafını çeker ve benden annemi çağırmamı isterdi. Annem, onun bulduklarını kasabaya bir dahaki gidişimizde yanında götürür, Ne Ekersen Onu Biçersin dükkânının sahibi Artesia Johnson'a verir, o da turistlerin satın alması için vitrine koyardı.

Bunlardan kazandığı para Clive'in ülkeye hizmetleri ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zandığı aylığıyla geçinmesine yardımcı olurdu. Gençliğinde Birleşik Devletler Sahil Güvenlik'te çalışmış fakat bir fırtınada yaralanmış, iki gün boyunca ondan haber alınamamıştı. Bir keresinde Clive bana, "Evrende yalnız olduğumuzu sanıyorsun ama değiliz. Okyanusta kurtarılmayı beklerken başımın üstünde uçan dairelerin uğultusunu duydum. Bir değil, iki değil. Tam dört taneydi, "demişti.

Bazı geceler tam burada Clive'le otururdum çünkü o da gökyüzünü severdi. Özel bir nedeni yoktu. Ona takımyıldızları göstermeme sesini çıkarmazdı ama tanımlayamadığı uçan bir cisim uçarken görürse susmamı söylerdi. Tüm tutkusu buydu. Onlara UFO diyordu. "Yukarıdalar. Bizi seyrediyorlar," derdi ürkütücü bir sesle.

Üstümüzde bizi izleyen uzaylıların olduğu düşüncesi ödümü patlatırdı ama bu durum ona huzur verirdi. Sanırım bu gezegende birkaç arkadaşı olduğu için, onu çok uzaklardan ziyaret edecek birilerinin olduğuna inanıyordu. (Filmlerde uzaylıları görmüştüm. Hiçbiri de güzel değildi. Bu yüzden Clive'in UFO'larla anlaşması sorun olmazdı.)

Aya ayak basılmadan önce öldüğü için büyük hayal kırıklığına uğramıştır sanırım. Hevesle bekliyordu o anı.

Bir rüzgâr koptu ve sandalyesini ileri geri salladı. Gökyüzü grileşmeye başladı. Fil Dağı'nın öteki tarafından gelen gök gürültülerini duyabiliyordum. Fırtına yaklaşıyordu.

"Gel, oğlum," dedim Ivory'ye merdivenleri çıkarken.

Isırmasın diye ellerimi sakınıyordum. Babama köpeğin açlıktan kıvrandığını söyleyerek kalbini yumuşatmaya çalış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış olmama rağmen, E. J.'ye gelecekteki karısını memnun etmek istiyorsa günde bir defa Minnow'un evine gidip zavallı hayvanı beslemesini söylemiştim. Bu yüzden kabında su ve Clive'in garajında tuttuğu köpek maması duruyordu. Tahmin ettiğim gibi nemli yünden daha pis kokuyordu. Çikolata rengi tüyleri çalı çırpıyla kaplanmıştı. Gözlerinin altında yorgunluk izleri vardı.

"Beni hatırladın mı? Her çarşamba günü sahibinle dama oynardım, "dedim.

Evin ön pencerelerinden birine yavaşça yaklaştım. Clive evini temiz tutmazdı ama bu ev hiç bu kadar pis görmemiştim zaten. Oturma odasının üstünden sanki General Sherman geçmişti. Kanepenin yastıkları yırtılmış zemine yayılmıştı. Taştan şöminenin üstündeki meşe rafta bir şey kalmamıştı. Belki hırsızlar girmiş, kafasına bir şeyle vurup onu dereye kadar sürüklemiş ve üzerinde ne var ne yok çalmıştı. Eğer böyleyse amatörlermiş çünkü boru sehpası odanın sonunda en sevdiği sandalyenin yanında duruyordu. Clive bana defalarca, "O kirli ellerini boru sehpalarımdan çek. Almanya'dan geldiler. Değerliler," demişti.

Belki de hırsız değillerdi.

Şerif Nash, babama komşumuzun öldürülmüş olabileceğini söylemişti. Muhtemelen şerif ve yardımcısı Homer Willis delil ararken evi bu hale sokmuştu. Ama Bay Minnow'u kim öldürmek isterdi? Kelimenin her anlamıyla hurdanın tekiydi. Azrail'in ziyaret edilecekler listesine aldığı bir adamı öldürme zahmetine kim katlanırdı ki? Clive'in Ivory

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dışında Clive'in bir ailesi ya da kadın dostu yoktu bildiğim kadarıyla. İsa'dan başka kimse onun gibi cömert olamazdı. Bu yüzden ölümü, birini aşkından öldürecek noktaya gelmek anlamında, "aşk cinayeti" de olamazdı.

Ivory kımıldamadı. Clive gibi o da, şüphe dolu bakışlarla beni süzüyordu.

"Bana öyle bakmayı bırak," dedim.

"Yüzüğü alabileceğimi söylemişti. Onu duydun."

Ön kapının üzerinde COUNTY BRIDGE ŞERİF'İ TARAFINDAN MÜHÜRLENMİŞTİR işareti asılıydı ama kilitli değildi ve merakım beni alt etti.

Salonun eşiğine adımımı atarken "ölü bir adamın evi" diye, düşündüm. Boş bir evden daha farklı hissettiriyordu. Sanki bütün eşyaları Clive'in dönmeyeceğini bilerek yas tutuyordu. Ön taraftaki camın yanına iliştirdiği bitkiler solmuştu. Dik durması gereken her şey eğilmiş ya da düşmüştü. Ayaklı lamba yerdeydi. Tavana asılan lambalar parçalara ayrılarak yere düşmüştü. Clive bilimkurgu kitapları okumayı severdi ve bunlar kitaplıktan çıkartılmıştı. Havalı televizyonun ekranına saplanmış olan şömine demiri yerinde duruyordu.

Geçen yaz, Clive gerçekten ender rastlanır antika bir antika bulmuş olmalıydı çünkü birdenbire lüks bir hayat sürmeye başlamıştı. Sears Roebuck kataloglarından on dokuz inçlik bir televizyon ve gökyüzünü daha net görebilmek için uzun lensli fotoğraf makinesi sipariş etmişti. Yeni ve ileri teknolojiye sahip dedektörüyle fotoğraf makinesi geldiğinde yanındaydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İhtiyacım olan bütün ek parçalar," dedi coşkuyla.

Onun için tabii ki sevinmiştim ama endişeliydim de. Annemin ortadan kaybolmadan önce ona para verdiğini biliyordum çünkü faturalarını ödemekte zorlanıyordu. Boş kutuları göstererek Clive'e, "Biraz ileri gittiğini düşünmüyor musun?" diye sordum.

Sahil Güvenlik deneyimini göz önüne aldığımda bu kelimeler yanlış tercihlerdi.

Söylediklerime alınmıştı.

"Benim için endişelenme ufaklık. Uzun dönemlik bir yatırımım var," dedi.

Sonra koruya daldı ve birkaç gün onu hiç görmedim.

Oturma odasının zeminini kaplayan fotoğraf yığınlarının üstünden atladım. Buraya giren her kimse Clive'in fotoğraf albümlerini sakladığı eski antika sandığı da alaşağı etmişti. Binlerce fotoğraf vardı. Çoğu gökyüzü fotoğrafları olmakla birlikte Ivory'ye ve koruda bulduğu şeylere, ağaçlara ve pisliklere ait fotoğraflar da vardı.

Ivory dışında bakmaya geldiğim şey, üzerinde piposunu tüttürdüğü en sevdiği sandalyenin yanında duran denizyıldızı kutusunun içindeydi. Clive kutuyu Uzakdoğu'ya yaptığı yolculuklardan birinde satın almıştı.

"Çinliler üçkâğıtçı ve güvenilmez. Bulmacalara ve gizli çekmecelere bayılıyorlar," demişti bana. Kutuyu gizlice nasıl açtığını görmemem için arkamı döndürürdü ama şöminenin üstündeki aynadan onu görebilirdim.

Bir sabah huş ağacının altında metal dedektörüyle bul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğu yüzüğe âşık olmuştum. Bana vermesi için yalvarmış, her dama oynayışımızda, "Lütfen?" diyerek istemiştim ama her seferinde,

"Ancak ölürsem o yüzüğü alabilirsin," olurdu cevabı.

İşte öldü.

Kutunun yan tarafında, orada olduğunu bilmezsen göremeyeceğin çekmece, kırmızı kadifenin üstünde duran sedef yüzüğü bana sunmak için açık duruyordu. Bir an için rüyalara daldım. Ya Clive'in bunu bana vermemesinin sebebi büyükannem Ruth Love'a vermek istemesiyse? Ne olay olurdu! Ona abayı yakmıştı sanırım. Onu ziyaret edeceğini bildiği gün pırıl pırıl giyinmişti.

Clive sağken şüpheci karakteri yüzünden evin büyük bir kısmını görmeme izin vermezdi. Fırsat elime geçmişken evi dolaşmak istemiştim. Salondan ayrılıp kapısı kapalı banyoya doğru ilerliyordum. Kapı kolu sıkışmıştı ama kolu gevşetip içeri girdiğimde koku yüzünden dışarı kaçtım.

Evin haline bakılırsa Şerif yanılıyordu. Ne büyük sürpriz! Mide ağrılarından şikâyet ediyordu ama ben bu hastalık hastası adamı ciddiye almıyordum. Sanırım tersini yapmalıydım çünkü hayatına mal olan bir hastalığı vardı muhtemelen. Belki de nezleydi. Ortalıkta bir salgın vardı. Kusmuk tuvaletin, tezgâhın ve yeşil fayanslı duvarların üstünü örtmüştü. Burası aynı zamanda Clive'in fotoğraflarını bastığı ve pahalı alet edevatı tuttuğu odaydı. Son çektiği fotoğraflar eğilmiş banyo perdesinin askılığında kırmızı mandallarla tutturulmuştu. Benim de bir fotoğrafım vardı ve bu çok üzü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cüydü. Bazen bana "fıstık" derdi.

Yolun kenarındaki hendekte bulduğu Lost in Space yemek kutusunu bana o vermişti.

"Aman Tanrım," dedim mutfağa girdiğimde.

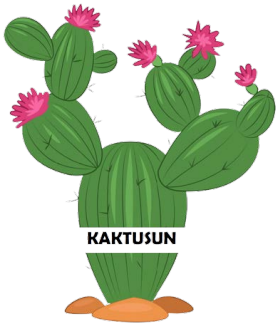
Dolap kapakları ardına kadar açılmış içindekiler dışarı saçılmıştı. Clive'in en sevdiği yiyecekler darmadağın olmuştu. Birçok başka yemek ve fare leşleri yerde uzanıyordu. Kötü kokunun en büyük sebebi bu ölülerdi. İğrenç kokunun kalanı da ağzına kadar dolu çöp kutusundan geliyordu.

Evin panjurları ve pencereleri takırdamaya başlamıştı. Fırtınanın dağları aşıp vadiye inmesi zaman alırdı genellikle ama ara sıra böyle sürprizler oluyordu. Şimşekten korktuğum için verandaya koşup evin kapısını kapattım ve Ivory'yi tasmasından yakaladım.

"Hadi ihtiyar delikanlı. Eve gitmeliyiz. Felaket yaklaşıyor," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

On Sekizinci Bölüm

Ağaç dalları dört kapılı camları dövüyordu. Rüzgâr böyle güçlü estiğinde hep olduğu gibi ev yine kapkaranlık olmuştu. Gücümüzü kaybediyorduk. Lou, Woody ve bana bunun bir hayalet oyunu olduğunu söylerdi. Ona hemen hemen inanıyorum çünkü Bay Cole sigorta kutusundaki arızayı gidermesine rağmen elektrik gidip geliyordu. Erimiş birkaç mumu yaktım ve yağlarını porselen tezgâha damlatarak üstüne koydum.

Gölgem banyonun beyaz fayanslarına düşerken müzikal bir filmin oyuncusu gibi beşinci ve son kez şarkı söyledim.

"Bir fırtınada yürüdüğünde eğilmesin başın ve korkma karanlıktan. Fırtınanın ardından çıkacak altın gibi gökyüzü ve tatlı, gümüşsü şarkı... uuuu...."

Carousel albümündeki bu şarkı Woody'nin sevdiği bir başka şarkıydı. Şarkıyı Woody'ye kulübede, "tarlakuşu" şeklinde bittiğini bilecek kadar söylesem de, sonunu değiştirme-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nin onu keyiflendireceğini biliyordum.

Banyo yaptım. Şimdi kardeşim köpüklerin altında kepçe şeklindeki küvetin içindeydi. Yeni şampuanlanmış saçları okyanustaki yosunlar gibi sallanıyordu. Vücudundaki küçük lekeleri çoktan temizlemiştim.

Mor lekeleri ilk görüşümde fırçaladıkça fırçaladım ama lekeler çıkmayınca, "Böğürtlen ağacına balıklama mı dalıyorsun, ne yapıyorsun?" diye sordum.

Gizemli bir durumdu. Böğürtlen mevsimi olmadığı dönemde bile lekeler belirmiş, durum daha da gizemli bir hal almıştı. Woody'yi ahırın arkasındaki hayvan mezarlığına doğru koşarken gördüğümde ne olduğunu anladım. Yuvasından düşen bir kuşu gömecekti. Ahırın yanına geldiğimde Pegasus yeri eşeliyordu. Babamın atına nal takmak için gelen Blackie'nin Woody'yi yakaladığını görebiliyordum. Ölü kuşu elinden çekip aldı ve olabildiğince uzağa fırlattı. Kuş bir ağacın yanına düştüğünde gülerek, "Biraz daha idman yapmam gerekiyor," dedi. Woody'nin çırpınışlarını taklit etti.

"Ahmak babanı kandırabilirsin ama beni değil. Numara yapıyorsun, "dedi.

Sonra kardeşimi çimdiklemeye başladı.

Ona, "Blackie Amca telefonda bir kadın seni istiyor. Marilyn Monroe'nun sesine benziyor, sesi. Acele etsen iyi olur," diye bağırdığımda onu sıkmayı kesti.

Babama şikâyet etmek istedim ama benden intikam alacağını biliyordum. Gelecek sefer kardeşimi yakaladığında daha çok çimdikleyecekti onu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küvetin köşesine oturdum ve ellerimi Ivory'nin çikolata rengi sırtına gömdüm. Bana şen bir bakış fırlattı.

"Yerinde olsam o gülümsemeyi silerdim yüzümden. Sıra sende," dedim.

"Çık hadi Woody. Yağmur başlamadan kaleye çıkmalıyız."

Ayağa kalktığında artık göğsümüzün düz olmadığını, şişlikler olmaya başladığını fark ettim. Bacaklarımızın arasında ince tüyler çıkıyor, belimiz kıvrılmaya başlıyordu. Kardeşimi havluyla silerken annemin görevini üstlendiğim için gözlerimden yaşlar boşaldı. Woody ve ben o yanımızda olmadan kadınlaşıyorduk.

Ivory'nin olağandışı küçük bedeni sayesinde onu, Bucket Express'e sığdırmamız kolay oldu.

Aşağı inmeden, kalemizin bir dalına gerdiğimiz ipin üstüne eski bir kazağı ve altına çaputu geçirerek kurduğumuz sarkaç sistemiyle istediğimizi yukarı çekebiliyorduk. Bu, annemin fikriydi.

"Annelik ihtiyaca bağlı icat yapmaktır," demişti ortaya koyduğu ürünü takdir ederek. Bayılmıştım.

Ben, Woody ve Ivory kaşık gibi kalemizin uyuma köşesine büzülmüştük. Bu şekilde büzüldüğümüz için aklımdan çıkarmaya çalışmama rağmen bahar akşamları yıldız takımlarını seyretmeye çıktığımızda babamın mırıldanmaktan hoşlandığı ezgi aklıma geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hey küçük yaramaz,
Kedi ve keman,
Uçtu inek ayın üstünden,
Güldü küçük köpek bunu görünce,
Ve gitti bulaşıklar kaşıkla.

"Gördünüz mü, kızlar?"

Babam ava çıkmış gibi alçak sesle konuşarak yıldızları ürkütmemeye çalışırdı sanki. "Kedi sizin doğum iziniz. Aslan yıldızı. Keman da, Şilyak Yıldızı. Şarkıdaki inek, Boğaz Takımyıldızı. Küçük köpek de, Küçükköpek Takımyıldızı, görüyor musunuz? Bulaşık ise Kupa Takımyıldızı'yken kaşık Büyükayı."

Anılar ikiyüzlüdür.

Bir an, seni uzun zamandır kayıp olan bir dostun gibi kucaklar, sonra en kötü düşmanın gibi saldırırlardı. Kardeşimin saçlarına doğru, "Gittikçe gaddarlaşıyorum. Her şeye karşı" diye fısıldıyordum.

Woody ile her zamanki gibi yastık sohbetimizi yapıyorduk. Keşke sohbetin kendine ait olan yarısını doldurmaya başlasaydı yeniden. Günün bu saatinde düşüncelerim hızla akıyor ve öfkeli oluyordu. Böyle öfkelendiğimde kardeşimin, "Senin sorunun ne biliyor musun Shenny? Çok düşünüyorsun. *Hushacat*," demesini özlüyordum.

Bu dünyaya yabancı bir dil bilerek geldik. Annem bunun sevimli bir şey olduğunu düşünüyor ve dilimizi öğrenmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istiyordu ama babam sesimizin küçük maymunlar gibi çıktığını söyleyerek bizi susturuyordu. Ara verilen her şey gibi biz de unutmuştuk dilimizi. Yalnızken hatırladığımız bazı kelimeleri kullanıyorduk. Woody sessizliğe gömülmeden önce yani. *"Hushacat"* kelimesinin, işler şu anda ne kadar kötü gözükürse gözüksün ileride yoluna girecek anlamına geldiğini zaten biliyorsunuz. "*Grimmery*" kelimesini açıklamak güç. En yakın anlamı, "Ölümüne korkmak," olabilirdi belki. "*Meetone*", "Acıktım.", "*Rabadee*", "Üzgünüm." anlamına geliyordu. En sevdiğimiz "*Boomba*" ise daha çok sürpriz hediye aldığın andaki duyguya benziyordu. Mesela benim Ivory'yi kardeşime getirmem gibi. Bu ona *boomba* yaşatmıştı.

Keşke Rolaid'lerim bitmeseydi.?? Midem, tıpkı Clive'in midesinin ölmeden önce kasıldığı gibi kasılıyordu. Bir başına ölüme gitmek acı bir deneyim olmalıydı.

Belki de midem ağrıyordu. Sam'in bahsettiği hisler yüzünden ağrıyordu.

"İkiniz kötü bir şeylerin olacağını hissediyorsanız, o muhtemelen gerçekleşecektir. Hislerinize güvenin," derdi bize her zaman.

"Öyle hissetmeye başladığınızda hemen benzinliğe gelin."

"Mideni yaylı baston yutmuş gibi hissediyor musun?" diye sordum Woody'ye.

Sam'in sözleri bu yıldızsız gecenin altında daha endişe vericiydi. Acaba babam, Woody'nin sakladıklarını öğrendiğinde, yapmasını hayal bile edemeyeceğim şeyler yapmaktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendini alıkoyabilecek miydi? Annemin bir valizle evi terk edişinden başka neler bildiğinden emin değildim. Ama inanın bana bir şeyler biliyordu. İkizimdi o benim.

"Bezelyem? Neden babam bize o gece neler gördüğümüzü sorup duruyor sence?"

Kaybolan karısının dönmesini istemiyor gibi görünmesine rağmen sürekli o gecenin detayları üzerinde durması tişörtün arkasına koyulan bir cep gibi anlamsız geliyordu bana. Bugün mutfakta kollarını Abigail Hawkins'in beline dolamıştı. Babamı ağına düşürmüştü. Büyükbabam, annemin gitmesinden memnundu. Annemin nerede olduğuna dair verilecek bilgi karşılığında koyduğu yüklü ödülün tek sebebi, ihtiyarların birbirlerine Guster Carmody'nin ailesinin üstüne titreyen bir adam olduğunu anlatmalarını sağlamaktı.

Ahbapları, onun Lilyfiled'e pazar günleri öğle yemeğine geldiğinde anneme şunu getir, bunu götür diye emirler yağdırdığını bilmiyordu. Onu aşağılayıp emirler yağdırıyordu. Sadece onunla değil, büyükannemle bile hizmetçisiymiş gibi konuşuyordu. Masada erkeklerin sohbetine müdahale edecek olurlarsa, "Ya... yaa.... ya... içinizde birinizin de mi çalışan bir beyni olmaz?" deyip kesip atardı.

Mutfağı temizledikten sonra yürüyüşe çıkarlardı. Annem, büyükanneme, "Gus sana sahip değil, Ruth Love. Onun toprak parçası değilsin. Mülkiyet yasalarda dokuzuncu, onuncu sırada yer alabilir ama aşkla boy ölçüşemez. Gör... anlamıyor musun bunu?" derdi. Annem söylediklerini düşünmesi için yalvarırdı ama büyükannem gülümseyerek başını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sallardı. Sanırım eski kurtlara yeni numaralar öğretmek kolay olmuyordu çünkü onun bir kez olsun büyükbabama çenesini kapatıp yerine oturmasını söylediğini işitmemiştim.

Woody'ye, "Düşünüyorum da. Son zamanlarda büyükannemle aranız limoni olsa da, bu hafta sonu geldiğinde annem onu karşılamanı isterdi. Bebekleriyle oyna, albümlerden fotoğraflar göstermesine izin ver, olur mu? Burnunun altına Vick's sürerim böylece Bengay kokusunu almazsın," dedim.

Kardeşimi dirseğimle sertçe dürttüm.

"Uyuyor musun, uyanık mısın?"

Ağır nefes alıp verişinden uyuduğuna karar verdim ama yine bir kurnazlık yapıyor olabilirdi. Kolunu kaldırıp bıraktığımda, göbeğine yatan Ivory'nin sırtına düştü kolu. İkisini de uyandırmamaya çalışarak yanlarından kalktım. Sam'in Ivory'nin yüzündeki uçuş gözlüklerini Woody'ye taktım. Şimşeklerin onu uyandırmasına engel olurdu bu gözlük. Geçen ay E. J.'ye burada daha fazla vakit geçirdiğimizi söylediğimde kalenin üstüne tente germişti. Böylelikle yağmur yağdığında, burada kuru bir şekilde kalabilecektik. E. J.'nin elinden her iş geliyordu. O gün sert davrandım. Ertesi gün ona fazladan kahvaltı götürecektim.

Son bir kez uyuduğundan emin olmak için kardeşimin yanağını kaşıyordum. Babamın ilkyardım kutusundan aldığım ilacı kalan son bisküvinin içine katıp kardeşime verdim. Babamın, annemin çayına kattığı sakinleştirici hapın aynısıydı. Onun anneme yaptığının aksine ben bunu gerçekten kardeşimin iyiliği için yapıyordum. Yapacak önemli bir işim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı ve onunla ilgilenirken kardeşimin Üç S'ye amele kampına ya da Tanrı bilir nereye kaçtığını düşünerek endişelenmek istemiyordum.

Dilini çıkarıp parmaklarını açtım. Tahmin ettiğim gibi annemin eşarplarından biri koluna sarılıydı. Parmaklarını öpücüklere boğdum ve Ivory'nin burnuna dokunup, "Ona sahip çık," dedim. İkisi de gül sabunu kokuyordu.

Fenerimi şortumun içine soktuktan sonra ipi parmaklarımın arasına doladım. Adımlarıma dikkat ederek merdivenleri indim. Bir süre önce babam gittiği yerden geri dönmüştü. Lincoln Continental arabasının sesini duymuştum. Sanırım Blackie Amcam buralarda bir yerlerdeydi. Hep buralardaydı zaten. Evi derenin aşağısında ama Lou ile fingirdemeye başladığından beri Woody ve benim canımızı sıkacak şekilde Lilyfield'de daha fazla vakit geçiriyordu. Temkinli olmam için bir başka iyi sebepti bu.

Bir köpek iyidir ama bir anne gibi huzur vermez ve Woody'nin şefkate fazlasıyla ihtiyacı vardı. Eminim annemin ayrılık yıldönümü onu gelgitler gibi sarsacaktı. Bunu şimdiden görebiliyordum. Bir şeylere dayanması gerekiyordu. Kasabaya gidip kardeşime yedek bir *boomba* getirmek için Ne Ekersen Onu Biçersin'e gizlice girecektim.

Senin olan bir şeyi geri almak hırsızlık değildi.

Öyle değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

C&O treni Lilyfield'in yakınından geçtiği için Lexington'dan Lyncburg'un dağlık alanlarına doğru yol alırken çıkarttığı hoşça kal düdüklerini ve raylardaki gıcırtıları duyabiliyordum.

Raylar yağ ve katranla kapkara bir görünüme sahip olsa da trenin sakinleştirici bir sesi olduğuna inanıyordum. Fakat bu geceki *çuf... çuf... çuf...* sesleri korkumu dindirecek gibi değildi. Diğer korkularımın yanına, gündüz içinde gezinmekten büyük keyif aldığım koruluğun güneşin batışıyla korkunç bir hal alması da eklendi. Hayvanlar birbirlerini parçalıyor, yarasalar yüzünüze doğru saldırıyordu. Bir keresinde kurt gördüm. En azından ben kurt olduğunu düşünüyordum ama E. J. olmadığını söyledi. Başka bir gece, arkamdan gelen ayak sesleri duydum ve bir adam ben dönünce gölgelerin içine saklandı. Görünüşünden bir amele olduğunu anlamıştım. Fermuarı açıktı ve gözyaşları içinde kaybolmuştu. Kam-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pına dönmesi için tren yolunu takip edip su kulesine nasıl varacağını anlattıktan sonra bana sarıldı. Sarılmasına izin verdim çünkü beni uzun zamandır kimse kucaklamamıştı. Curry Weaver'a bu karşılaşmadan bahsettiğimde, kendi de, "demiryolu adamı" olmasına rağmen bana dikkatli olmamı tembihledi. "Kaderin yüzüne gülmediği birini görmenin yürek burkucu olduğunu biliyorum," dedi amele kampına doğru kollarını açarak, "Ama kaybedecek bir şeyin olmadığını hissetmek tehlikeli bir duygudur. Bunu aklından çıkarma."

Curry'nin durumunu ve daha ne kadar kalmayı planladığını bilmek isterdim. Woody, ona ve mızıkasına bayılıyordu. Ben de onunla köprü ayağında oturmayı seviyordum. Onun sorularına yanıt vermek önemli biriymişim gibi hissetmemi sağlıyordu. Yolculuk edenlerle arkadaşlık kurmanın zor tarafı, onları tanımak, sevmek ve gidişlerini seyretmektir.

Bir trene atlayıp bütün dertlerini geride bırakmak güzel bir duygu olmalıydı. Bir süredir, annemin yaptığı gibi Woody ile Lilyfield'den uzaklaşmamız gerektiğini düşünüyordum. Belki bizim ayrılığımız babama ikimizi ne kadar çok sevdiğini hatırlatırdı. Anneme karşı beslediğim sevginin derecesini o ayrılana kadar bilmiyordum. Güç bela elimizde bavullarla istasyona gittiğimiz görüldüğü anda Lilyfield'i arayıp babamı durumdan haberdar edeceklerdi. Kasabadaki çoğu kişi güneşin sırf onun karga sesini duymak için doğduğunu düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beezy'nin yanına gidebilirdik ama onu sevdiğimizi bildiğinden babamın bizi aramak için ilk bakacağı yer orası olurdu. Bay Cole da bizi kulübesinden başka bir yere yerleştiremezdi. Hem Lou da orada yaşıyordu. Ondan yeterince çekmiştik zaten. Sam? En çok onun yanına kaçmak isterdim ama bizi orada bulurlarsa başı büyük belaya girerdi. Ayrıca odası yanık buji kokusundan geçilmiyordu.

Geriye Vera Ledbetter kalıyordu. Babam ona baskı yapsa da, nerede olduğumuzu söylemezdi. Babamdan korkmuyordu. Montgomery Sokağı'nda tek katlı ahşap bir evi olan bu kadın annemin yasaklı arkadaşlarından biriydi. Papağanıyla birlikte yalnız yaşıyordu. Ona eşlik eden birilerinin olmasından memnun olacağına emindim. Ayrıca Slidell'in Eczanesi'nde aşçılık yapıyordu. Böylece üzerimize bol gelen elbiselerimizden anlaşıldığı gibi zayıflamaktan da kurtulurduk. Mükemmel olurdu. Kasabadan döner dönmez bu saklanma fikrini Woody'ye açacaktım. Vera o konuşan kuşa sahip olduğu için hayvansever kardeşim bu fikre bayılacaktı eminim.

Korudan, dereye uzanan çayıra çıkarak Jackson'ların kulübe ışıklarının hışırdayan yaprakların arasından süzüldüğünü görüyordum. Lou'ya asla söylemeyecek olsam da, Woody ile birlikte orada geçirdiğimiz geceleri, Lou'nun henüz bize iyi davranırken anlattığı bataklık hikâyelerini ve Bay Cole'un hazırladığı mısır ekmeği kızartmalarını özlüyordum. En son ne zaman mısır ekmeği kızartması yedim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hatırlamıyordum. Oraya gitmeyi çok arzuluyordum ama yapamazdım. Yerine getirmem gereken bir kardeşlik görevi vardı. Belki kasabadan dönüşte uğrarım. Lou'nun keyfi yerindeyse ondan, timsah Rex'in hikâyesini anlatmasını, Bay Cole'un da bizi doyurmasını isteyebilirim. Annemin saatini de geri alırım. Bay Cole, onu ikna edecektir.

Bu planla heyecanlanarak deredeki kayalara doğru daha hızlı yürümeye başladım ama önümde bir yerlerden gelen, "Nereye gidiyorsun?" sesini duydum.

Lou Jackson'un benimle konuştuğunu sanarak ona cevap vermeye hazırlanırken amcamın, "Bitti," dediğini duydum. Feneri kapattım.

Carmody biraderler aynı gür sese sahiplerdi ama konuşanın amcam olduğunu şeytani kahkahasından anlamıştım. Lou'ya kaçamaklarının sona erdiğini bildiriyordu. Lou'yu uyardığım gibi onu buruşturup çöp kutusuna atıyordu. Tıpkı cazibesine kapılan diğer kadınlara, amele kampında yaşayan hafifmeşrep Dagmar Epps'e yaptığı gibi. Bütün bir yıl boyunca iş görüyorlar sonra bir kenara atılıyorlardı.

"Ama... ben... ben...," diye sızlanıyordu Lou.

"Olamaz. İstemiyor... Bak senin için güzel. Bak."

Saklandığım ağacın arkasından onları gözetliyordum. Dört beş metre uzağımda olmalarına rağmen şimşek yeniden çakana kadar onları göremedim. Lou, bahçe kulübesiyle Blackie'nin arasında sıkışmıştı. Amcam, babam kadar yakışıklıydı ama saçları daha canlıydı. Kadınsı kolundan göğsüne uzanan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve güçlükle seçilen iki at nalının olduğu bir dövmesi vardı.

Lou'nun bluzunun düğmeleri çözülmüş, sutyeni boynuna kadar çekilmişti. Blackie onun kavruk göğüslerine bakarak gülüyordu.

"Söylemiştim sana. Parti bitti diyorsam bitmiştir ama sanırım son bir kutlama yapmaktan bir zarar gelmez."

Karanlığından içinden Lou'nun alçak ve uzun iniltileri geldi. Şimşek bir kez daha çaktığında Blackie'nin elini eteğinin içine soktuğunu gördüm. Elini testere gibi ileri geri oynatıyordu. Amcam boğuluyormuş gibi çığlık atmasına sebep olacak bir hareket yapana kadar o da ileri geri kalkıp duruyordu.

Blackie'nin zipposunun alevleri kolundaki saati aydınlatıncaya dek ona hissettiğim öfkeye rağmen Lou'ya acımıştım. Gümüşün parıltısı amcamın da dikkatini çekmişti.

"Nereden buldun bunu?"

Kolundan saati çekerek onun uzanamayacağı bir mesafede tuttu. Lou almak için atıldığında onu itti.

"Bunu daha önce görmemiştim kolunda. Çaldın mı bunu güzelim? Cevap ver."

Lou yanıt vermeyince kolunu şiddetli bir şekilde sıktı.

"Bu, Shen'in," diye çığlık attı Lou.

"Ne dedin?"

Blackie'nin onu duyduğunu biliyorum çünkü ağaçların tepesindeki uğultuya ve yaklaşmakta olan gök gürültülerine rağmen amcamın küçümseyici sesini duyabiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lou, "Geri ver. Shen'in o," diye ağlıyordu.

"O fare böyle güzel saati nereden bulmuş?"

"Ben... bilmiyorum," dedi Louise.

Onu görebilseydim yalan söylerken yaptığı gibi sağ kaşını kaldırdığını da görebilecektim. Aramız iyiyken annemin saatini eski kuyunun yakınlarından bulduğumu söylemiştim ona. Blackie, "Değerli bir saate benziyor. Bir çocuğa göre değil. Bu saatin pek sevgili Evelyn'e ait olmadığından emin misin?" dedi. Sesindeki kıskançlığı duyabiliyordum. Annemi seviyordu ama bir akraba olarak değil. Annemin poposunu eller, parmaklarını üzerinde gezdirirdi ve babamın görüp görmediğini umursamazdı.

Lou'yu bırakıp gömleğini pantolonunun içine soktu.

"Saati alıyorum. Walter'a geri vereceğim."

Amcam sözünün eri bir adam olsaydı bu bir felaket olurdu. Onu çok iyi tanıyordum. Saati saklayacak ve sıradaki kıza verecekti.

"Yargıç Hazretleri saati kızların annesine hediye etmedi. Bu yüzden ona geri vermen gereksiz."

Lou şimdi hıçkırarak ağlıyordu.

"Lütfen... hick... bana... hick... Geri ver onu."

Saati anneme verenin babam olmadığını nasıl bilebilirdi? Ben ona söylememiştim. Woody zaten söyleyemezdi. Sam mi? Beezy mi?

"Saati Evie'ye Walt'ın vermediğini söyleyerek ne kastediyorsun?" diye sordu yeniden onunla ilgilenmeye başlayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Blackie.

"Kim verdi? Dostu mu? Kendini mi pazarlıyordu?"

"Blackie, lütfen," dedi Lou.

Sesi çıldırmış gibi değil, Greyhoundl otobüsünden inen o kızın sesi gibi çıkmıştı.

"Evie'nin gizli bir aşkı mı vardı?"

Amcam deliye dönmüştü.

"Var mıydı?"

Daha kötüye gitmeden şeyler yaşanmadan önce bu yaşananları durdurmak istiyordum ama araya girersem amcam beni eve sürükleyecek ve babama, "Bak, burnunu sokmaması gereken işlere kalkışırken kimi buldum?" diye bağıracaktı. Tanrı'ya şükür, Bay Cole kulübesinin kapısını açıp başını dışarı uzattı.

"Louise, tatlım? Fırtına yaklaşıyor. İşini bir an önce bitirsen iyi edersin."

Çakan şimşek bir ünlem gibi cümlesini tamamladı.

"Lou? Orada mısın?"

"Çabuk gelin, Bay Cole," diye bağırmak istiyor ama bunun işleri daha kötü bir hale sokacağını biliyordum.

Ben onları ailemin parçası olarak görsem de Jackson'lar yalnızca hizmetçilerimizdi. Carmody'lere karşı gelirlerse, büyükbabam onları Lilyfield'den kovduktan sonra kasabada hiçbir yerde iş bulamamalarını sağlardı.

Bay Cole yeniden kulübeye girdikten sonra Blackie Amcam mide bulandırıcı bir sesle, "Misafirperverliğin için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

teşekkür ederim. Kendine dikkat et, tamam mı?" dedi ve koruya doğru kasıla kasıla yürüdü.

Bundan nefret ediyordum.

Güçlünün, zayıfı istismar etmesi midemi bulandırıyordu ama ne yapabilirdim? Kimse, tanıdığım en zalim adam olan büyükbabam bile amcam böyle çirkefleştiğinde onun karşısına çıkmak istemezdi.

Lou'yu fırtınanın içinde çekerek kulübeye taşıyacaktım. Bay Cole kuru elbiseler getirip içine birkaç damla konyak dökeceği sütü ısıtacak, ben de uykuya daldığında saçından bir tutam kesip Bayan Hormel'e götürecektim. Lou'nun sırtından kamburu çıkartması için ona para verecektim. Bu zalimce gelebilir ama onun için en iyisiydi. Blackie yeniden onun penceresinin önünde belirdiğinde Lou, onunla birlikte olmak isteyecekti çünkü amcama tutulmuştu. Kalbi bir kez daha kırılacaktı. Tabii amcamın saati almasına izin verdiği için ona kızgındım ama geri almak kolay olacaktı. Blackie bu gece muhtemelen ön verandadaki sandalyede sızar, ben de saati cebinden alırdım. Yarın sabah uyandığında onu Lou'nun kolundan aldığını bile hatırlamayacaktı. Öyle sarhoştu.

Fenerin ışığını yeniden yakıp bahçe kulübesine doğru ilerlemeye başladım ama daha birkaç adım atmıştım ki arkamdan bir el ağzımı kapatıp ağacın arkasına çekti beni. Bana sarılan amelenin görüntüsü geçti gözlerimin önünden. Belki de Blackie'ydi. Louise'e sergilediği kaba davranışlarını izlediğimi görmüş olabilirdi. Çöküp beni *Yakaladım! Yaka-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ladım! Yakaladım! diye iğnelemesini bekledim. Dövüşemeyecek kadar dehşete düşmüştüm. Küçük, pürüzsüz ellerini hissettiğim de dehşetim katlandı. Parfümünün kokusunu aldım.

Kollarını vücuduma dolayan koruda gezen bir amele ya da mide bulandırıcı amcam değildi.

Babamdı.

İğrenç kelimeler sarf etmiyor, nefretle bir yerlerimi kıvırmıyordu. Beni yere yatırıp üstüme çıkarak bağırmıyordu. Rüyalarımda duyduğum, en halim selim sesiyle,"Shenandoah? Sen misin?" dediğinde bile hakaret etmiyordu.

Ona dönüp ayrık dişlerimi göstermediğim için beni kardeşim sanıyordu.

"Jane Woodrow. Kalede seni arıyordum."

Tanrı'ya şükürler olsun ki, Woody'ye o uyku ilaçlarını vermiştim.

Ona ihtiyacım olduğu için ikizim olmadığını, benim Shen olduğumu söyleyemediğim için utanç duyuyordum ama elimde değildi. Beni bırakmasını istemiyordum. Belki özür dilemeye, eskiden olduğu gibi biricik kızlarının onun affetmesini istemeye gelmişti. Babamın içine eriyip karıştığını hissediyordum.

Babam, "Geçen bu sürede... ben... o gece kaleden dışarıyı seyredenin sen mi Shenandoah mı olduğunu çözemedim ama Doktor Keller bu gece, seyredenin sen olduğundan emin olduğunu söyledi. Babam... büyükbaban da ona katılıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seni uzaklara göndermemi istiyor," dedi.

Yargıç Hazretleri'nin sesi ürkmüş bir çocuğun sesi gibi çıkıyordu.

"Bunun tüm sorunları çözeceğini düşünüyordum ama her şey daha kötüye gitti. Sendin değil mi? O gece ne olduğunu gördün değil mi?"

Onun çaresiz korkusu karşısında başımı sallamaktan başka ne yapacağımı bilemedim. "Tanrı'nın işi. Bizi güvende tutmak için senin sesini aldı. Konuşabilsen... gördüklerini söylesen. Ailemizin çabaladığı her şeyi mahvetmiş olursun. Anlıyor musun, hayatım?"

Beni daha hızlı sarsarak, "Sen... Shenandoah'a söylemedin, değil mi?" dedi.

Başımı salladığımda kaslarımın titrediğini hissettim.

"Böyle bittiği için üzgün olduğumu bilmeni isterim. Annen... O... anne yanlış anladı." Beni döndürüp başımı göğsüne bastırdı. Kalp atışlarını duyabiliyordum.

"Annenin hayatı sona ermiş olabilir ama bizimki bitmedi.

"Artık hayat eskisi gibi olmayacak. Göreceksin. Birlikte yeniden gökyüzündeki yıldızları seyredeceğiz, size pazar gününün karikatürlerini okuyacağım. Sen ve kardeşin ne zaman isterseniz sahile gideceğiz. Çok severdin, anne..."

Titreyerek soluklandı.

"Tek istediğim gördüklerin hakkında tek bir kelime bile etmeyeceğine bana söz vermen. Baban için bunu yapabilir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

misin? İkizin için?"

Bana söylediklerinin ne anlama geldiğini anladığımda bağırıp kaçmak ve beni bulamayacakları bir yere saklanmak istedim ama benden istediği gibi başımı bir kez daha salladım. Başımı salladığımda nihayet başlayan soğuk yağmuru değil, dudaklarını başıma yaslamış olan babamın sıcak gözyaşlarını hissettim. Sonra uzun zamandır ödüllendirilmeyi beklediğim sözler döküldü ağzından.

"Seni seviyorum benim küçük İkizler Takımyıldızım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirminci Bölüm

Dünyanın yörüngesi şaştı.

Sağanak yağmur altında kaleye giderken titremekten ağaca çıkan parçalanmış basamakları güçlükle tırmandım. Kapıyı şiddetle itip kardeşimin yanına kıvrıldım. Kardeşime dokunabilmek için ellerimle zemini yoklarken Ivory'ye değdim.

"Woody!"

Şimşek bir kez daha çakana kadar kardeşimin uyumadığını anlayamadım. Kahve tenekesinden bozma Aziz Jude sunağının önünde dizlerinin üstüne oturarak başını göğsüne gömmüş sessizce dudaklarını kıpırdatıyordu.

Tenteye vuran yağmur damlaları babamın sözlerini kafamdan silecek kadar güçlü değildi. Woody, annemi nasıl bulup kurtaracağım hakkında beni dinliyordu hep. Ona, "Şunu yapacağız. Bu kişiye sorular soracağız. Endişelenme, onu bulacağım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dediğim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanları şimdi hatırlayınca ihanete uğramış gibi hissediyordum.

Sırılsıklam olmuş tişörtümü çıkarıp olabildiğince uzağa fırlattım. "Cup" sesi çıkartarak dua eden kardeşimin sırtına düştü.

"Dizlerin kanayacak. Yara bantları nerede bilmiyorum. Bilsem de... kalk. Kalk!"

Ivory havlamaya başladığında ona bir tekme savurdum.

"Babam beni koruda yakaladı. Sen olduğumu sandı. O gece annemin başına gelenleri gördüğünü söyledi... Bana... Böyle sonlandığı için üzgün olduğunu söyledi. Annemin... Hayatı sona erdiği için üzüldüğünü söyledi."

Saçından çekip kalenin diğer ucuna sürükledim.

"Doğru mu? Konuş benimle! Ne gördün?"

Woody boş gözlerle ağzını sımsıkı kapatarak bana baktığında gözündeki gözlükleri çıkartarak parmaklarımla ağzını araladım ve boğazına doğru, "Senden nefret ediyorum, seni ahmak dilsiz. Duydun mu? Senden nefret ediyorum! Annemden nefret ediyorum! Sen... onu... yalancı, iğrenç...

"Kardeşim geri çekilerek bana tokat attı.

Beni kolları arasına alıncaya kadar yalnızca fırtınanın sesini, Ivory'nin inlemelerini ve kendi ağlama sesimi duydum. Yere yuvarlandık. Sanki hâlâ annemin karnında güven içindeyiz gibi birbirimize sarıldık. Beynimi uğuldatan korkularımı dile getiremediğim için ağlıyordum.

"O... o kaçmadı. Geri dönmeyecek. Tüm aramalarıma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rağmen. Senin dualarına rağmen. Annemiz öldü."

"*Hushacat*," diye fısıldadı kardeşim gök gürültüsünün altında.

"*Hushacat*."

Belki de karanlıkta ıslık çalan rüzgârın sesiydi.

Bütün umudumu yitirdiğimde bile içimde bir kıvılcım vardı. Bir köşeye tünemiş, kırık kanatla uçmaya çalışan bir kuş gibi çırpınan bir şeyler vardı yüreğimde. Geleceğinden şüphelensem de, içimdeki umut tersini düşünmeme yardımcı oldu. Sonra döneceğine inanmaya başladım ama ardından... Bilmiyorum. Kalbimin düzenli çarpışlarına alışkınım ama bu sefer kalp atışlarım da tekledi. Küt küt atıyor, kafa üstü bir duvara toslayana kadar çaresizce onu yiyip bitirenin ne olduğunu arıyordu.

Woody ve ben sanki iki gün ya da daha fazla süredir birbirimize yapışık bir halde yerde yatıyorduk. Gözyaşlarımız kuruyana kadar ağladık. Bunca zaman... Denedim... Her bir detayına kadar yeniden bir araya gelişimizi hayal ettim. Dudaklarım kuruyana kadar annemi yumuşacık yanaklarından öpeceğimi, kulak memelerini parmaklarımın arasına alacağımı, kadife balo elbisesine bürüneceğimi düşledim. Ona, "Oh, What a Beautiful Morning"i söylemesi için yalvaracaktım.

Öldüğünü ve geri dönmeyeceğini kabullenmek çok zor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Sanki bahçesi güneşin bir daha doğmadığını hissetmiş gibiydi.

Acımızla baş başa kaldığımız gecelerden birinde Yargıç Hazretleri kalenin olduğu ağacın altına geldi.

"Sizi yıldızlar ve gökyüzü kadar seviyorum," demedi. Tüm söylediği:

"Sözünü unutma Jane Woodrow. Kızlar artık Lilyfield ayrılabilirsiniz," dedi.

O zaman Woody ile beni neden tecrit altında tuttuğunu anladım. İkizlerinin karısı gibi ortadan kaybolmalarından endişe etmiyordu. Annemiz kaybolduğu gece gördüklerimizi kasabadakilere anlatmamızı istemiyordu. *Woody'nin* gördüklerini.

Gecenin gündüze karıştığı günlerden birinde kardeşime, "Lütfen, lütfen söyle. Bilmemeye dayanamıyorum. Bavullu resmin annemin ayrılmak üzere olduğunu gösteriyor ama... Ya sonra ne oldu? Mars gibi kuyuya mı düştü? Kalp krizi mi geçirdi? O festival ışıkları altında yüzü solgun gözüküyordu," diye yalvardım.

Ama tüm yalvarmalarım, sırrını benimle paylaşması için ikna çabalarım sonuçsuz kaldı. Kararlı bir suskunluğa gömülmüştü.

Planladığımız gibi annemi aramak için sözleştiğimiz sabah Woody ile ben gözükmeyince E. J. meraktan çatlamış olmalıydı çünkü kaleye kadar gelmişti.

"Hop... hey... bana da yer var mı?" diye bağırmamıştı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her zaman yaptığı gibi.

Dalların altında durup, "Love me Tender,Love Me True" şarkısını tiz sesiyle söyleyerek basamakları çıkmıştı. Kapıyı taze toplanmış böğürtlenlerle dolu sepeti uzatabileceği kadar aralamıştı.

Lou da gelmişti. Hep yaptığı gibi verandadan ciyaklamamış, ağacında altından usulca, "Kulübede size tava böreği ve jambon yaptım. Fazladan şurup da var. Bir şeyler yemelisiniz," diye seslenmişti.

Babamın, bana annemin öldüğünü söyleyip, yağmurun altında korunun içinde kaybolmasından sonra hâlâ bahçe kulübesine sinmiş bir halde benim Blackie ile onları gözetlediğim gibi, onunda bizi gözetlediğini fark ettiğimi hatırlayıncaya dek, neden bize iyi davrandığını anlamadım. Beni kaleye kadar takip edip Woody'ye çıkışımı dinleyerek duyduklarını Bay Cole'a söylemiş olması lazım çünkü Bay Cole da gelmişti.

Bekçimiz, "İyi misiniz?" diye sormuştu. Neden bilmiyorum ama "Bomba gibiyiz," diye bağırmıştım. Kendimi daha cesaretli hissetmiştim.

Bay Cole durumu Beezy'ye de anlatmış olmalı ki, bir süre sonra aşağıdan kurbağa tonundaki sesiyle Lou'yu azarladığını duydum. Lou'nun azarlayan kurbağa sesini işitmiştim aşağıdan.

"Sakın yukarı çıkma. Senin zırvalarına ihtiyaçları yok. Rahat bırak kızları. Yas tutuyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Woody ile bana seslendiğinde sesi yumuşamıştı.

"Metin olun kızlar. Bucket Express'in içinde etli sebzeli börek yolluyorum. Shen kendini hazır hissettiğinde dinliyor olacağım seni."

Dinleyeceğini biliyordum. Ölüm konusunda bilirkişiydi. Yalnızca kocasını öldürdüğü için değil, aynı zamanda Stonewall Jackson Mezarlığı'nın karşısında oturuyordu. Annem orada gömülü olmalıydı. Hayır. Öyle olsa Bootie Young onun mezarını kazdığını söyler ve derin üzüntülerini ifade ederdi. Nereye gömüldüğünü bulduğumda, mezar taşına beyaz şakayıklar koymayacağım çünkü Beezy'nin bahçesinden ona çiçekleri getirdiğimde:

"Çiçeklerin büyümesini sağlamak önemli, Shen. İnsanların da. Anladın mı?" demişti annem. Şimdi anlıyorum ki, babamın ayakları altında nasıl ezdiğini ima ediyordu. Annemin bu dünyayı terk eden ruhuna, "Sana karşı davranışlarım için üzgünüm. Woody artık konuşmuyor ama o da en iyi dileklerini sunuyor. Endişelenme. Ona iyi bakıyorum. New York'a gittiğimizde herkes bizden bahsedecek," diyeceğim.

Ağlamayı bıraktığımda annemin en sevdiği yazar Emily Dickinson'dan alıntı yapacağım. Ölümün bir yere uğrayıp arabasıyla yanında birini götürdüğü şiiri okuyacağım. Ama arabada sadece annem ve ölümsüzlük yoktu. O gece babam da açıklığın olduğu yerdeydi. Ağaçların orada el sallayan birinin gölgesi daha vardı. Bunu uydurmadım. Hayal görmediğimi biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Davranışlarına bakılacak olursa annemi aradığım sırada herkes onun öldüğünü ya biliyor ya da öldüğünden şüpheleniyordu. Beni cezalandırıyorlardı sanki. Belki de bana anlatmaya çalışıyorlardı ama ben kendi planlarıma anlayamayacak kadar gömülmüştüm. Beezy beni, annemi aramaktan vazgeçirmeye çalışırdı hep. Tek başıma üstesinden gelemeyeceğim bir iş olduğunu söyler ya da bir dedikoduyla aklımı çelmeye bakardı. Bazen de Bay Cole'un, Woody ve bana merhametle baktığını görürdüm. Sam, benim için dedektiflik yapmaya sıcak bakmazdı. Dostunu arama işinin faydasız olduğunu biliyordu. E. J. bile. Şimdi düşünüyorum da, ne zaman annemi arama meselesini ortaya atsam yüzündeki sevimli gülümseme silinirdi.

En son ben öğrendim.

Hayır. Doğru değil. Annemin hayatının sona erdiğini baştan beri biliyordum.

Woody bana söylemişti.

Annemin Chantilly marka fondötenini yüzüne sürüp baştan ayağa beyaz çarşafa sarınarak ölü numarası yapmıştı. O korkunç karanlık çizimler. Kardeşimin ümitsizliğine yol açanın daha önce bana da olduğu gibi annemin ortadan kaybolması olduğunu düşünmüştüm. O şekilde davranmasının tek sebebi bana annemin öldüğünü anlatmaya çalışmasıydı. Woody'nin kaçışları bile mantıklı gelmeye başlıyordu bana şimdi. Bana işkence etmek için Üç S'ye, amele kampına kaçıp çardağa tırmanmıyordu. İkizim de benim yaptığım gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerçekten kaçmaya çalışıyordu.

Woody'nin beni kavradığı kollarından kurtulacak gücü bulduğumda güneş dağların arkasında batmakta ve gökyüzünü portakallı, ahududulu şerbet rengine boyamaktaydı. E. J.'nin getirdiği böğürtlenler ile Beezy'nin etli sebzeli böreğini yemiştik ama yine acıkmıştım. İkizim de acıkmış olmalıydı. Tükürdüğü ilaçlı bisküvi tatlısı kahve tenekesinden bozma Aziz Jude sunağının üstündeki bir mumun yanında duruyordu. Kardeşim bunca zamandır sandığım gibi her gece annemin dönmesi için dua etmiyordu. Annemin asla gelmeyeceğini biliyordu. Kardeşim, Aziz Jude'a benim için yalvarıyordu. Ümitsiz vaka bendim.

"Burada kal, olur mu? Gidip yiyecek bir şeyler getireceğim."

Woody hâlâ kalenin zemininde kıvrılmış yatıyordu. Ivroy'yi başına yastık yapmıştı. Gözyaşlarının izini takip ederek parmaklarımı yanağında gezdirdim.

"Çav," dedim İtalyanca konuşup ona annemi hatırlatacağımı ve gülümsemesine yardımcı olacağımı düşünerek. Bu kadarını kurtarabiliyordum.

İnsanlar cenaze zamanları yemek getirir, güzel anıları yâd ederlerdi. Hayatlarının geri kalanında bir zamanlar sevdikleri ve şimdi yanlarından ayrılan insanların yardımı olmaksızın devam ettirebileceklermiş gibi davranırlar ama yüreklerinin derinliklerinde bunun çaresiz bir dilekten fazlası olmadığını bilirlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

Deredeki kayaları geçerek E. J.'lere gidiyordum.

Dere hızlı akıyordu. Suya dalmak ve şelaleden düşene dek doğmakta olan yıldızları seyretmek çekici geliyordu. Annem böyle mi yaptı acaba? Mutsuz evliliğinden bıktığı için kendini dereye mi atmıştı? Belki bu yüzden babam onun ölümünü geçiştirmeye çalışıyordu. Karısının onunla bir gün daha geçirmeye katlanamayıp intihar ettiğini kasabalının öğrenmesini istemiyordu. Bu durum utanmasına yol açar ve Yargıç Hazretleri insanların ona acımasından nefret ettiği gibi utanmaktan da hoşlanmazdı.

Annemin kilise korosundan arkadaşı Bayan Clayton'ın, kocası onu artık sevmediğini söyledikten sonra, gelinliğini giyerek ahır kirişine astığı iple intihar ettiği anlatılırdı kasabada. Ama Bayan Clayton'ın çocukları yoktu ve annemin bakması gereken iki çocuğu vardı. Hayır. Böyle bir şey yapmazdı o. Bir anlık zayıflıkla yaptıysa bile onu anlardım. Öl-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düğünde kimse kalbini yarıp içine bakamazdı.

Bu durum, annemin sıklıkla okuduğu Bay William Worthsword'ün sıklıkla okuduğu şiirini sesli bir şekilde okuma isteği uyandırdı bende.

"Otların görkemli, güzel, çiçeklerin mağrur olduğu günler geride kaldı. Yas tutmak yok çünkü biz, anılarımızla güçlüyüz artık..."

"Yas tutmak yok" kısmını yerine getiremeyeceğimi biliyorum ama "Anılarımda güçlü kalmaya," çalışacaktım. Kalede geçirdiğim o perişan gecelerde, annemin ölümünün nasıl gerçekleştiğini keşfedeceğime söz verdim kendime. Ölüm şeklini öğrenmek annemin hatıralarına saygı duymamın ve onu onurlandırmamın tek yoluydu.

Her zamanki gibi cevapları aramaya başladığım ve sonlandırdığım yer ailem olacaktı.

Babam, annemin başına gelenleri bildiğine göre büyükbabam ve Blackie de biliyor olmalıydı. Yargıç Hazretleri onların kuklasıydı. Peki büyükannem? Muhtemelen onların konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Büyükannemin itaatkâr yapısı, duvarlara bardak dayayarak ya da telefon hatlarına bağlantılar çekerek konuşulanları gizlice dinlemesine engel olmuyordu. Fakat büyükannem annemin ölümünden haberdarsa neden Woody ve bana söylememişti?

Muhtemelen büyükbabam onu dinlerken yakalamış ve konuşmasını yasaklamıştı. Kurucular Haftası için buraya geldiklerinde annemin yaptığı gibi büyükannem onun elinden kurtaracaktım. Woody ve bana yatak odamızda eşlik etmesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sağlayarak biricik annemizin bu dünyadan göç edişi hakkında sorular soracaktım ona. Sahip olduğu bilginin altında daha fazla ezilmek istemediği için her şeyi anlatacağından emindim. Birlikte ağladıktan sonra gelini ve değerli dostu için İncil'den bir bölüm okuyacaktı. Muhtemelen altlarından ırmaklar akan bölümü okuyacaktı.

Ah, anne.

Seninle olmak istiyorum.

Derenin bu acımı alıp götürmesi öyle kolay olurdu ki.

En iyisi E. J.'lerin evine doğru yola koyulmam olacak.

Cırcırböcekleri tiz sesleriyle havayı doldururken kurbağalar kalın sesleriyle onlara eşlik ediyordu. Aşk yaşıyorlardı. Aşk kervanına katılmayacağıma karar verdim. Farkına varmadan aşkın kollarına düşersin ve bir de bakmışsın ki evlisin. Hem evlilik paslanırdı. Fırçalamak, parlatmak bir işe yaramazdı, evlilik ilk parlaklığına asla dönmezdi. Sadece annemle babamın ya da büyükbabamla büyükannemin mutluluklarının yok olduğunu düşünerek ninemin saadetlerinin yok olduğunu düşünerek söylemiyorum. Kapı kapı izbandut koca arayan yarı çıplak Mary Jane Upton'ı ya da Filly'nin güzellik salonunda sürekli kocalarının şapırdatarak yemek yemelerinden avlanma ve balık tutma mevsimi gelene kadar tembellik etmelerinden şikâyet eden kadınları düşünün.

Evlilik felâketinde istisna bir çift vardı; Doory ve Frank Tittle. Bu pasaklı, fakir çift iş aşka gelince Midas'ın doku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşunu yakalamıştı.

Tittle'ların kirli yolundan yukarı çıkarken ses çıkarmamaya çalışıyordum fakat kapı komşuları Calhoun'lar evlerinin önünde av köpekleri besliyordu. Kokumu almış olmalılardı. Bayan Tittle'ın kucağında emzirdiği bebeğiyle derme çatma evinin dökük verandasına çıkmasına neden olacak şekilde havlamaya başladılar uzun uzun. Çenesine kadar inen dümdüz, siyah saçlarıyla sıradan bir kadındı Bayan Tittle, üzerindeki kusursuz beyaz elbise annemindi giymiş, ayakları çıplaktı. Ağlamamak için dilimi ısırmak zorunda kalıyordum. Annem babama, aldığı süslü püslü elbiseleri istemediğini söyleyemezdi. Babam ne zaman ona,

"Yeni elbiseni neden giymiyorsun? Hani büyük fiyonklu olanı?" diye sorsa, annem, "Üzgünüm, hayatım. Fermuarı çekemedim. Biraz kilo almış olmalıyım," derdi. Sonra o fırfırlı elbiseleri toplar, buraya getirirdi.

"Shenny? Sen misin?" diye seslendi karanlığın içine Bayan Tittle.

Gölgelerin içinden çıkarak, "Evet, efendim. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Bay Tittle daha iyi hissediyor mu kendini?" dedim.

Kuru öksürüğü ızgaralı pencerenin arkasından duyuluyordu. E. J. babası dinlenmeye çalıştığında ciğerlerindeki bütün siyah tozun ayağa kalktığını söylemişti.

E. J.'nin annesi, "Bay Tittle iyi..." dedi.

Kocasının iyi ve sağlıklı olduğunu ifade ederek.

"Ne hoş bir gece, değil mi?" deme zahmetinden kurtardım onu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Tittle kaşlarını çatarak burada ne işim olduğunu sormadı. Oğlu için geldiğimi biliyordu. Tonton bebek zırlamaya başlayınca onu hafifçe salladı. Sadece annelerin bildiği o şarkıyı söylemeye başladı.

"İyi geceler o halde," dedim güçlükle.

O eve girdikten sonra tek yapmak istediğim peşinden koşup kollarının arasına girmek ve beni de bebeği gibi sallamasını sağlamaktı. Annemin bıraktığı boşluk kalbimde ağır bir yük haline gelmişti... Bu durum bütün işleri ince eleyip sık dokuyarak yapmamı gerektiriyordu bu durum.

E. J.'yi arkada, tavşan tuzakları kurarken halde buldum. Gecenin bu saati hep bunu yapardı.

"Selam," diye seslendim.

Ayağa kalkarken başını üstündeki kırmızı fenere vurdu.

"Selam."

Buraya ondan yardım istemek için gelişim ne ilk ne de son olacaktı.

Feneri düzelttim.

"Ayakkabılarını giyin."

"Ne oldu? Woody'yle mi ilgili?" diye sordu yanındaki kütüğün üstünde duran bez ayakkabılarına uzanırken.

"Yine mi kaçtı?"

"Hayır, hayır. İyi."

Güvende olduğunu garantilemek için istavroz çıkarttım.

E. J. eliyle göstererek, "Güzel yüzük. Nereden aldın?" dedi.

Zamanı geldiğinde Woody'ye vermek için güzel bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nişan yüzüğü olduğunu düşündüğüne bahse girerdim.

Yanına oturdum ve sedef yüzüğü suratına doğrulttum.

"Clive öldüğünde benim olabileceğini söylemişti."

Yüzük gerçekten göz kamaştırıcıydı. Güzel de kokuyordu. Okyanus gibi.

"Ivory'yi almaya gittiğimde aldım."

E. J. gülerek başını salladı. Havlamamın ısırığımdan kötü olduğunu biliyordu. O köpeğin Woody'nin yanında olması onu sakinleştirmenin en iyi yoluydu.

Kilise kermesinde satın aldığı yüksek kesimli bez ayakkabılarını bağlayışını seyrettim. Ayakkabılar maviydi ve ayağına iki numara büyük geliyordu.

"Kaleye getirdiğin yemişler için teşekkürler. Şarkı olmasa da olurdu. Woody'nin o şarkıyı neden bu kadar sevdiğini hiç anlayamıyorum."

Sırıttı.

"Annemiz öldü," dedim.

"Evet," dedi bana bakmadan. Öyle olmasından şüpheleniyordum."

"Cidden mi? Neden?" diye sordum sabırsızca.

Tittle'ların evi bizim eve yakındı ve E. J. yiyecek bir şeyler bulmak için sürekli koruda ve derede dolaşırdı. Annemin başına gelenleri görmüş fakat bana söyleyemeyecek kadar endişelenmiş olabilir miydi?

"Uzun bir süre dönmeyince aklına esip çocuklarını bırakacak birine benzemiyordu," dedi. Annem, E. J.'ye her zaman iyi davranırdı. Lillfield'de ona tuhaf işler yaptırarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazlasıyla para verirdi. Tabak tabak bisküvi tatlısı verir, onların çok lezzetli olduğunu düşünen iki kız kardeşine de götürmesini isterdi. Tittle'lar yemek konusunda çok seçici değillerdi.

"Annem de öyle düşünüyor. Yapabilseydi Bayan Evie' nin çoktan eve gelmiş olacağını söyledi. Bu da yapamıyor demek. Yani... biliyorsun."

Bir taş alıp bütün gücümle dereye fırlattım.

"Öyle düşündüğünü söylemeliydin bana."

E. J. de bir taş aldı ama atmadı. Parmakları arasında dolaştırıyordu.

"Düşündüm... hâlâ yaşadığından çok emindin. Benden daha zekisin."

Geçen yıl okulunu para kazanmak için bırakmıştı, utanıyordu. Ailesi için çalışması gerektiği için geçen yıl okulunu bırakmak zorunda olmasından utanıyordu E. J.

"Nasıl öğrendin?"

Lilyfield'e baktım. Babam bundan sonra her şeyin değişeceğini söylese de, Woody'yi kalede bir başına düşünmek tüylerimi ürpertmişti.

"Yargıç Hazretleri söyledi."

"Uzun zaman mı olmuş öleli yoksa... baban, annene..."

"Annem..."

Bunları açıklamak zorunda kalmak, dudaklarımı kurutuyordu ama ona anlatmalıydım. E. J. sonuna kadar bizim yanımızda durdu.

"Bir yıl olmuş öleli. Geçen yıl, festival gecesi ölmüş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl?" dedi E. J., taş kesilmişti.

Bu kısmı söyleyip söylememem gerektiğinden emin değildim ama söyleyecektim.

"Yargıç Hazretleri nasıl olduğunu söylemedi ama Woody olanları görmüş. Bunca zamandır annemin öldüğünü biliyormuş."

"Konuştu mu?" Kütükten atladı.

"Sana bir şeyler söyledi mi?"

"Saçmalama. Konuşsa söylerdim," dedim.

En az benim kadar E. J. de onun konuşmasını özlüyordu. Birlikte kuracakları gelecek hakkında konuşurlardı. Lee Şapeli'nde evlenmek istiyorlardı. Bir beyzbol takımı kuracak kadar çocuk yapacaklardı.

Bayan Tittle'ın bebeğe okuduğu ninni duyuluyordu. Neden geldiğimi anlattım. "Woody'nin yaptığı korkutucu çizimleri biliyorsun?"

"Korkutucu olduklarını sanmıyorum."

"Dehşet verici şekilde korkutucular ve bunu biliyorsun."

"Bilmi..."

"Şaka mı yapıyorsun" bakışı attıktan sonra sustu.

"Tamam," dedi.

"Ne olmuş onlara?"

"Bir tanesinde... gördün mü? Annem ve başka biri daha var resimde."

"Woody bu kişiyi çizmiş ama sonra ya silmiş ya da tamamlayamamıştı. Bugün o resmi bana gösterdiğinde tedirgin oldu. O gece gördükleriyle bir ilişkisi vardı ama ne olduğunu çözemedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

E. J. koruluğa dikti bakışlarını.

"Bazen avlanırken, bir avın peşinden gidersen ne kadar git onu yakalayamazsın. O zaman sabırlı olmalısın ve sana gelmesini beklemelisin."

"Daha iyisini biliyorsun," dedim.

Elbette bana hak vermedi. Sabretmek bana göre değildi.

"Annemizin başına ne geldiğini bulmam için yardım edecek misin? Nasıl öldüğünü, nereye gömüldüğünü, biliyorsun?"

E. J. suratını buruşturdu. Benim gibi düşünüyor olmalıydı. Uzun zamandır kayıp bir anneyi aramak başka, nasıl öldüğünü keşfetmeye çalışmak başkaydı. İkincisi çok daha hazin bir işti. Gevelediğini görünce, "Woody neler gördüğünü bize söyleyemez. Bu yüzden neler olduğunu kendimiz keşfedip bu yükü onunla paylaşmalıyız," dedim.

Bu planın E. J.'ye uyduğunu gördüm. Yargıç Hazretleri' nin ikna kabiliyeti bana da geçmişti. "Bu sırrı paylaşabileceği birileri olduğunda kendini daha iyi hissedecektir." Konuyu sonlandıran cümlemi söylemeden önce gözlerimi kapattım.

"Yeniden aşk ve evlilik üzerine konuşacağına iddiaya girerim."

"Yeni plan nedir?" dedi E. J.

Söylediklerinin başına ne belalar öreceğini düşünmeden konuşmuştu.

"Yeni plan mı?"

Üzerinde düşünmemiştim. Büyükannemle konuşmak ya da o gece açıklıkta neler olduğunu anlatması için Woody'yi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ikna etmek dışında ne yapacağımı bilmiyordum. "Şey, Ben... belki biz... ah, E. J... annem... o... eve dönmeyecek asla."

Kolları arasına alarak yere kapaklanmamı engelledi. Alacakaranlıkta omzunda ağlamama müsaade etti.

"Shen," dedi E. J. ağlayıp sızlanmamı kontrol altına aldığımda.

"Vera ile konuşmak istediğini biliyorum. Eczaneye gidebiliriz."

Tişörtümün altıyla yüzümü sildim.

"Vera'yı görmeye gitmek istemenin tek nedeni onun sana beleş çikolata verecek olması. Hiç utanma yok mu sende?"

Aklına gelen iyi fikre bu şekilde teşekkür ediyordum. Vera Ledbetter annemin iyi arkadaşlarındandı. Annemin ortadan kaybolmasıyla ilgili onu çoktan sorgulamıştım. O zaman söyleyeceği çok bir şey olmadığı gibi şimdi de, annemin ölümü hakkında beni aydınlatabilecek bilgilere sahip olduğunu sanmıyordum. Ama ne zaman yanına uğrasam bana Rolaids veriyordu. Onun enfes, yumurtalı sandviçleri Woody'ye iyi gelecekti. Yas günlerimizde birbirimize sarılırken Beezy'nin favori müzisyeni Bay Lionel Hampton'ın vibrafonunu çaldığı gibi ben de kardeşimin kaburga kemiklerine dokunup müzik yapabilirdim.

"Hızlı davranmalıyız. Woody'yi uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum," dedim alışkanlıkla saati kontrol etmek için bileğime bakarken.

Kılı iki çil geçiyordu saat. Halletmem gereken bir başka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mesele de oydu. Bu gece annemin saatini, amcamdan geri almalıydım.

"Ne Ekersen Onu Biçersin'e de uğramalıyız."

"Neden?"

"Annemin eşarplarından birini alacağım Woody'ye. Babam yırt... yani kazara kardeşimdekini kaybettim."

Kardeşime o eşarbı almak bir açıdan beni de ilgilendiriyordu. O eşarbı boynunda sarılı bulursa belki annemin öldüğü gece gördüklerini söylerdi. Bu gece midesi ağrıdığında ve ağlamaya başladığında eşarba sarılacaktı. Bu da bir çözüm olmazsa, ona karşı katı davranmaya başlardım. İstediğimi alana kadar bademli, kremalı kek yoktu ona.

Ayağa kalkıp üstümü silkeledim.

"Hazır mısın?"

E. J. yemek kutumu arandı.

"Kılık değiştirmek için gerekli elbiseleri getirdin mi?"

Kasabanın kalabalık tarafına gittiğimizde üstümüzü değiştirirdik. Ben, annemin Woody'yi beni ve kendisini Cadılar Bayramı'nda *Macbeth*'deki üç cadı gibi dolaşma fikrinden doğan ve elimde kalan uzun siyah peruğu takardım. E. J. de, kilisede Noel anma töreninde akil adamlardan birisini canlandırdığında kullandığı bıyığı takardı.

"Artık kılık değiştirmemize gerek yok. Babam, Woody ile benim serbestçe dolaşabileceğimizi söyledi."

E. J. gözünün ucuyla beni süzdü. Birden neden rahatlıkla ortalıkta gezinmemize izin verildiğini merak ediyor ama kasabadaki herkes gibi Carmadoylerin işine karışmaması ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rektiğini biliyordu. Elimi uzattım, o da elimi yakaladı. Dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde kasabaya doğru koşmaya başladık.

"Irkımız için iyi bir gece, değil mi?" dediğinde, Honeysuckle Tepesi'ne varmak üzereydik.

Tanrı o içten kalbini korusun. Keyifsizken ona yaptığım aynı şakayı şimdi beni neşelendirmek için o yapıyordu.

"Hangi yırkmış o, E. J.?" dedim.

Onun oynadığı budala rolünü ben oynuyordum şimdi.

"İnsan ırkı tabii ki, Shenny," dedi kendini gülmemek için zor tutarak.

Bir anda çıkan kahkaha karşısında şaşırdım. Artık annemi aramak zorunda olmamanın rahatlığından mı yoksa onun nasıl öldüğünü bulmama yardım edecek sarsılmaz bir dağ adamının yanımda olmasından mı bilmiyorum. Çok uzun bir zaman sonra ilk defa kahkahayla gülüyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

Honeysuckle Tepesi'ne vardığımızda hoparlörden çıkan gürültülü caz melodilerini duyabiliyorduk. Buffalo Parkı'nın büyük bir kısmı dolunaya benzeyen ışıklar tarafından aydınlatılıyordu. Arka kasası dümdüz kamyonetler oyun malzemeleriyle doluydu. Adamlar bir çadırı kurmaya çalışırken, "Kaldır," diye bağrışıyordu.

Albay Button'ın "Korkulu Anları" kasabaya varmıştı.

Yarıya kadar kaldırılmış kırmızı çadır Doğanın Tuhaflıkları şovu içindi ve şovun çoğu üyesi de gelmişti. Bütün dünyadaki en şişko Bayan, Oyuncak Bebek Susan. "Karavanının yanına kendi resmi yapıştırılmıştı. Gamzeleri kamyonetin tekerlekleri kadar genişti. Yumurta Kafa Adam, bir ağacın gölgeliğinde katlanabilir sandalyeye oturmuş dergi okuyarak dinleniyordu. Bu sahne bana komik geldi. Günde iki kere altına bez bağlanıp çivili yatağa uzanmanın dışında başka bir işle uğraşacağını düşünmemiştim. Siyam İkizleri Milly ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tilly, Minik Jimbo ve Bootie'nin bahsettiği söylediği şişe içindeki bebek de çok uzakta değillerdi.

"Bugün günlerden ne?" diye sordum E. J.'ye.

Bir oyun kulübesini kurmaya çalışan ameleleri izlemek için durmuştu.

"Lanet olsun!" dedi E. J. şapkasını yere fırlatarak.

"Ed James!"

Şok oldum. Nadiren lanet okurdu.

"Özür dilerim. Yalnızca... buraya biraz daha erken gelmeliydim."

Kuş yuvasına benzeyen saçları arasında parmaklarını gezdirdi.

"Babam iyi değ... ekstra paraya ihtiyacımız var," dedi.

Kamyonetlere gidip ameleleri seyrederek, "Endişelenme. Sabaha hiçbiri geri dönmeyecek. Nasıl olduklarını biliyorsun," dedim. Gösteri kasabaya geldiğinde iş bulabiliyorlardı çünkü gösterideki insanlar da onlar gibi kirli pasaklıydı. Ameleler ne çalışkandılar ne de güvenilir. Kazandıkları parayla bu gece Thunderbird marka şarap satın alıp sabaha sızmış, uyuyakalmış olacaklardı.

Yerli halktan birkaç oğlanın da çalıştığını gördüm. John-John Ellis ve Bootie Young buradalardı. Bootie beni görünce giriş ücretlerinin toplandığı para kutusunu bırakıp el salladı. Ben de ne kadar yakışıklı olduğunu düşünerek ona el salladım. Gerçekten süper ötesiydi. O da benden hoşlanıyordu. Bir kız bunu anlayabilirdi.

Ne yazık ki, gösteri ne kadar itici olursa olsun herkese

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıktı. Remmy Hawkins de buradaydı. Altına tişört giymeden üzerine iş tulumunu geçirmiş, havalı arabasının kaputuna yayılmıştı. Beyaz duvarların köşelerine yığılmış boş bira şişelerine bakarak bugünün büyük kısmını burada geçirdiğini söyleyebilirdim.

Bir grup iri kıyım adam atlıkarıncayı parça parça indiriyordu.

Anne.

Onu son kez, kırmızı iplik cepli olduğu beyaz bluzunu üzerindeyken Sam'le birlikte atlıkarıncada görmüştüm. Atlıkarıncadaki gülümseyen kuğuyu yeniden görmek... Midemin düğümlenmesine neden oldu. Dürbünümü kaldırarak o taraftaki ağaçlık alanı seyretmeye koyuldum.

"O... Curry Weaver mı?" diye sordum E. J.'ye tereddütle.

Parkın kuzey tarafında ağaçların olduğu tarafta tek başına duruyordu.

"Curry?" E. J. arkasını döndü.

"Koloni'den dönmüş mü?"

"Koloni'ye mi gönderilmişti?"

Genelde oraya gönderilen ameleler sıklıkla suç işleyenler olurdu. Curry kasabaya geleli birkaç hafta olmuştu. Nasıl bir belaya bulaşmış olabilirdi?

"Nereden biliyorsun?"

E. J. süklüm püklüm bir halde, "O günlerde, Woody'yle birlikte kaleye kapandığınızda kendimi yalnız hissettim. Kampa, Curry'nin yanına gittim. Belki biraz teknik öğrenirim dedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

E. J. düşündüğümün aksine öğretmen ya da yazar olamayacak ama asker kaçağı olması muhtemel bir ameleden yakın dövüş sanatları öğreniyordu. Vietnam'daki savaşın başlamasından bu yana kampa asker kaçakları karışıyordu. Ricky Oppermann eve kafatasının yarısı uçmuş bir halde dönene kadar asker kaçaklarının korkak olduklarını düşünüyordum ama fikrimi değiştirmiştim. Babası gibi dişçi olmayı planlasa da Ricky'yi severdim. Şimdi Ricky günlerini, evlerinin önünde oturarak önlüğüne salya akıtmakla geçiriyordu. Bu yüzden Curry, asker kaçağı diye onu daha az sevecek değildim.

"Ama kampta değildi. Bir trene atlayıp gitmesinden endişelenmiştim. Kamptakilere sordum. Dagmar Epps, şerifin onu Koloni'ye şutladığını söyledi."

"Dagmar söylediyse..." dedim.

Kasabanın delisine inanmaktı E. J.'nin yaptığı.

"Sandığın gibi özürlü değil," dedi E. J. savunmaya geçerek.

"Dagmar talihsizlikler yaşadı. Üstelik enfes tavşan yahnisi yapıyor. Curry'yi nerede gördün?"

"Orada."

Festival ışıklarının ancak ulaştığı yeri gösterdim, kardeşimin yanımda olmasını dileyerek. Curry'yi görme şansını kaçırdığı için üzülecekti. Onu temizlenmiş bir halde görmekten keyif alırdı. Tulumu yerine ütülenmiş mavi bir tişörtle haki pantolon giymişti. Cillop gibiydi. Temiz giyinerek festivalde iş bulacağını düşünmüştü muhtemelen. (lbay Colonel'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

in gösterilerinde çalıştırmak için insanlarda aradığı bütün özelliklerin iki kol ve en az bir bacak olduğunu bilemeyecek kadar kısa bir süredir kampta kalıyordu.)

"Şuna bak. Sam."

Kamyonetlerden birinin arkasından çıktı ve Curry'ye birkaç metre uzaklıkta durdu. "Oraya gidelim," dedim E. J.'ye.

"Curry'ye şık göründüğünü söylemeliyim. Sam'e de iki çift lafım var."

Önce annemin ölümü hakkında açıksözlü olmadığı için kınayacaktım onu sonra da boynuna sarılacaktım. Annemin nasıl öldüğünü bilmesi gerekiyordu. O bir dedektifti. Bunca zaman kim bilir nasıl acı çekmişti.

Sam dönüp Curry'yi fark ettiğinde, hâlâ onlara bakıyordum. Elini uzattı. Tokalaşıp iki eski dost gibi sohbete daldılar. Şerif Andy de konuşmalarına katılmak için yanlarına mı gidiyordu? Sam ve şerif arkadaştılar diyelim. Ya Curry? İkisini de tanıdığını bilmiyordum. E. J.'nin dediği gibi o amele Koloni'ye tıkıldıysa şerifi orada tanımış olmalıydı. O zaman niçin onunla iki kanka gibi konuşuyordu? Büyükannemin sinirleri bozulduktan sonra onu hastanede ziyarete gittim. Hastane, yattığına şükredeceğin bir yer değildi. Ne hakkında konuşuyorlardı? Curry ona ne anlatıyorsa Sam ve şerif inanamıyormuşçasına kafalarını sallıyorlardı. Sam kuvvetli kollarını oynatıyordu. İşçilerin kurmakta olduğu Yumruk Atma oyunu için ısınma hareketleri mi yapıyordu? Hayır. Tedirgin görünüyordu. Sam vagondan düşmüş olabilir miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi."

Dürbünümü indirdim. Remmy Hawkins önümüze çıkıp yolumuzu kapatmadan önce onların olduğu yöne doğru koşmaya başlamıştık.

"Vay, vay, vay. Bakın halının altından ne çıktı," dedi.

E. J.'nin benden hoşlandığını ima ediyordu. İğrenç bir sesle, "E. J. Thittle ile bal peteğim değil mi bunlar? Sensin değil mi, Shen?" dedi.

Woody ile beni ayırt edebiliyor olması beni deli ediyordu.

"Bal peteğim deme bana, seni..."

Remmy'ye embesilin teki olduğunu söylemek istiyordum ama oğlan ayakta duramayacak kadar sarhoştu. Hem kavga etmeyi de seviyordu. Bana zarar veremezdi peki ama E. J.? Remmy ona takılmayı da seviyordu. Onun fakirliği ve çelimsizliğiyle alay etmek, neredeyse bir hobi halini almıştı. E. J.'nin ayağına büyük gelen ayakkabılarına bakarak, "Palyaço Jinx'den yeni bir çift ayakkabı almaya mı geldin?" dedi.

Tükürdü. Tükürüğü E. J.'nin ayağına büyük olmasına rağmen tek ayakkabısı olan mavi, bez ayakkabının üstüne geldi. Onu koluyla iterek bana doğru yaklaştı.

"Bindiğin ata dikkat etmelisin. Yakında bana daha nazik davranmak zorunda kalacaksın."

"Nedenmiş? Ucubelerin gösterisine bedava bilet dağıtmaya mı başladın?"

Fırtına birkaç gün daha havayı serin tutardı ama Remmy'nin Üç S'ye damlayıp Sam'le alay edişinin ve havalı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arabasıyla ayrılırken, "İkizler, annenizden bir haber var mı?" diye bağırmasının kızgınlığı hâlâ geçmemişti bende. Ona uymamam gerektiğini bildiğim halde kendime hâkim olamadım.

"Önceki karşılaşmamızda yeterince açık olamadım. Çürümüş etten daha çok midemi bulandırdığını bilmeni isterim, Remington Aloysius Hawkins. Saçların da Clarabelle'in saçlarına benziyor."

Bunu söylemek için yıllardır bekliyordum. Remmy örgülerimden birini tuttuğu gibi beni havaya kaldırdı.

"Yargıç Hazretleri Abigail halama teklif ettiğinde saygılı davranmayı öğreneceksin," diye fısıldadı ıslak dudaklarının arasından.

Ondan kurtulup bacağına bir tekme atarak uzaklaştım.

"Babam tam olarak halana ne teklif edecekmiş?"

E. J.'ye göz kırptım. Onun gibi dalgacı birinin beni anlayacağını düşünerek:

"Dört H gösterisine katılmasını mı teklif edecekmiş?"

Remmy bacağını ovalıyordu ama benim tekme attığım yerle alakası yoktu.

"Evlilik teklifi," diye homurdandı.

"Ne dedin?" E. J.'ye attığım gülümseme hâlâ yüzümde duruyordu.

"Duydun," dedi.

"Bu cumartesi akşamı halama evlilik teklifi yapacak."

Başımı arkaya atıp Hayaletli Eve girmeniz için meydan okuyan kadının kahkahasıyla güldüm.

"Duydun mu, E. J.? Remmy, babamın Abigail Hawkins'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le evlenmeyi düşündüğünü söylüyor," dedim kibirli bir şekilde ama o öğleden sonra getirdiği kekleri hatırlayarak babamın ağına düşürmüş olabileceğini düşündüm.

Ayrıca dedemle belediye başkanı Jeb Hawkins yakın dosttular. Geçen gece koruda babam:

"Her şey değişecek. Göreceksin," demişti.

Kastettiği bu muydu? Abigail'le evlenme niyeti olduğunu mu söylüyordu?

Bu düşünceler yüzüme de yansımış olacak ki Remmy topukları üstünde sallanarak, "Evet. Şimdi anladın. Çelikten sinirlerin varmış gibi davranıyorsun ama beni kandıramazsın, Shenny Carmody. Kuzen olacağımız için sen de benim gibi heyecanlısın."

Bu çocukla akraba olma fikrini kaldıramazdım. Yumruklarımı sıkıp bir adım öne atıldım. Cüssesi umurumda değildi. Okkalı bir yumruk patlatacaktım. Çıldırdığımı gören E. J. önüme atladı ve ağaçlık alanın yanında Curry Weaver ve şerif ile hararetli bir sohbetin içinde olmayıp yanımda olsa Sam'in söyleyeceği gibi, "Ona kadar say," dedi.

"Ama o... ne dediğini duymadın mı?" dedim öfkeyle.

"İzin ver," dedi E. J. ondan duymaya alışık olmadığım bir tonda.

Hayat hiçbir zaman her şey gibi bir saniye sonra ne olacağını tahmin edemezsiniz ama size şunu garanti edebilirim ki, ufak tefek E. J.'nin soytarı Remmy Hawkins'in burnunun ortasına yumruğu geçirip onu yere yığacağını gerçekten düşünmemiştim. Curry'den aldığı derslerin faydasını görmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim, Beyefendi," dedim gülerek Remmy'ye bakarken.

Tittle'ların oğlu hakkında daha fazla yanılamazdı. Maden pisliği değildi oğlan. Şövalye Lancelot'tan daha yürekliydi.

"Büyük bir zevkle."

Rakun postu şapkasını mağrur bir edayla başına geçirdi. Midesi gurulduyordu.

"Vera dükkânı kapatmadan eczaneye yetişmeliyiz."

"Sam'le konuşmak için bana biraz izin ver," dedim ama onların toplandığı yere baktığımda kimseyi göremedim.

"Nereye gittiler?"

"Yarın görüşürsünüz," dedi E. J., Remmy'ye bakıp beni dürterek.

Remmy kendine gelmeye başlıyordu.

"Woody'ye yiyecek bir şeyler ve o eşarbı götürmek istiyorsan elimizi çabuk tutmalıyız."

Hawkins'in üstünden atlarken "kazara," midesine bastım. Bir inilti koyuverdi. E. J.'ye, "Remmy'nin her zamanki dalavereleriydi söyledikleri değil mi? Babam, Abigail'le takılıyor ama onunla evlenmeyi gerçekten düşünmüyordur."

"Tabii ki düşünmüyor," dedi E. J. ama festival yolundan ayrılırken gözlerini kaçırışından bana karşı dürüst davranmadığını anladım. Hayır. E. J. parıldayan dişlerinin arasından yalan söylüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Üçüncü Bölüm

Nostaljik sokak lambalarına hoş geldiniz pankartları asılmıştı.

Kasaba merkezi parti için süslenmişti. Yarın bu Arnavut kaldırımlı taş sokaklar, Robert E.'nin kırmızı kadife kumaşa çizdiği resimleri, yontulmuş gezgin heykelcikleri ve Virginia'nın Natural Bridge olarak bilinen taş köprüsünün reprodüksiyonlarını almak isteyen insanlarla dolup taşacaktı. Anacadde boyunca sıralanacak geçici tezgâhlarda her çeşit süs eşyası bulabileceklerdi. Dükkanlar da pencerelerine KENDİNİ EVDE HİSSET panoları asılarak süslenmişti. Kaldırımlar temizlenmiş, sokak yıkanmıştı. Tamam, Kurucular Haftası büyük bir etkinlikti ama şaka mıydı bu? Bütün bu hengâme beni korkutuyordu. Sanki iyi vakit geçirmiyoruz da, üzerimize çullanan bir başka fırtına ile başa çıkmaya çalışıyor gibiydik. Şimdi evde, kalemize tünemiş olmam lazımdı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve aklımı kurcalayan yalnızca kardeşim değildi. Remmy Hawkins ile olan atışmamızı biliyorsunuz.

Kendine geldiğinde ödeşmek için E. J. ve beni aramaya başlayacaktı. Remmy doğru mu söylüyordu yoksa her zamanki saçmalıklarından biri miydi? Babamın Abigail Hawkins ile evlenmesi fikri... Onun kızıl saçaklı saçlarının annemin kuş tüyü yastıklarına yayılması düşüncesi... Sabahları, büzüştürdüğü ağzıyla annemin kupasından çay içecekti. Gardenya kokusu elleriyle annemin eşyalarını atacak, babam muhtemelen bizi ona, "anne" dememiz için zorlayacaktı. İnsanlar her şeye alışılacağını söyler ama doğru değildi. Mudtown yolundan kestirme yaparak eczaneye gidiyorduk. Yaşlısıyla genciyle siyahlar kapılarının önünde biralarını yudumlayıp blues dinliyorlardı. Erkeklerin çoğunun üstü çıplaktı. Kadınlar eteklerini katlamış, ellerindeki yelpazelerle serinliyordu. Red Rover, Red Rover, Let Billy Come Over oyununu oynayan çocuklar, "İyi geceler," ya da "Nasılsınız?" diye bağıran insanlar vardı. Buradakiler, Beezy'yi ziyaretlerimizden dolayı bize alışmışlardı. İçeride harıl harıl örgü örüyor olmalıydı. Yarın millet onun kazaklarını, atkılarını ve şallarını satın alabilmek için sıraya dizilecekti.

Monroe Sokağı'na dönerken E. J. gözünü kırparak, "Beezy'yi faka bastırmaya ne dersin? Bir çeyreklik işimi görür," dedi.

Bunca zamandır ona yakalanmadan yanına yaklaşmayı başaramamıştık. Onu görmeyi istiyordum ama yolumuza devam etmeliydik. Woody'ye hemen döneceğim demiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama E. J. Remmy'yi yumruklayarak beni korumuştu. Ona borçluydum.

Her zaman yaptığımız gibi Beezy'nin arka bahçesinde çömelerek ilerlemeye başladık. Garajını geçtikten sonra şakayık çalılıklarına keskin bir dönüş yaparak bahçe çitlerine doğru parmaklarımızın ucuna basarak yürümeye devam ettik. Mis gibi kokan bamya yetiştiriyordu bahçesinde. E. J. önden gidiyordu. Çimenlerin üstünde sürünüyordu adeta. Kuş banyosuna vardığımızda E. J. eliyle ağzını fermuar çekermiş gibi kapatıp açık olan oturma odasının penceresini işaret etti. Gündüz sıcaklığı geceye de etki etmişti.

Beezy birisiyle konuşuyordu. Bir ziyaretçisi vardı. Bay Cole olabilir miydi? Beezy ve Bay Cole ile birlikte arka verandada geçirdiğimiz gecelerin özlemiyle gizlice geldiğimizi unutarak sıçrayıp, "Selam," diye bağıracaktım neredeyse. Bay Cole'la bazı takımyıldızlarını göstererek, aya gidecek olan adamlar hakkında laflardık. Annemin ölümü hakkında da konuşurduk. Güzel olurdu. Belki Beezy'nin fırınında hapishanede öğrendiği tavuklu börekten vardır. Kalanları da Woody'ye götürmek istiyordum.

"Böyle mi yapmak zorundasın?" Beezy'nin çatlak sesi altına çöreklendiğimiz pencereden dışarı yansıyordu. Korkmuş gibiydi. Tuhaf çünkü tanıdığım en cesur kadındı o.

"İnan bana, başka bir yolu olsaydı... Sam, telaşlanmanı istemediği için uğramamı söyledi."

E. J.'ye baktım. O da benim gibi afallamıştı. Bu kuzeyli sesi tanıyorduk. Curry Weaver.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı korusun, korkunç bir şey bu," dedi Beezy.

"Ekebileceğini..."

Durdu. Alıştığım titrek sesiyle, "Kuşlar kümelenmiş mi?" dediğini anlayana dek duyduğum sesler radyodan gelen diş macunu reklamı ve Red Rover oynayan çocukların sesiydi.

Esrarengiz bir durum olduğunu söyleyebilirdim. İkisinin ne hakkında konuştuğunu merak etmeme rağmen, Beezy'ye uzun bir ziyareti, planlamadığım için ne ben ne de E. J. cevap verdik.

Geldiğimiz gibi gizlice oradan sıvıştık, iki kudurmuş fil gibi.

Curry, kapı kapı dolaşan ameleler gibi bir şeyler dilenmiyordu. Beezy:

"Ekmek," anlamında bir şeyler söylemişti. Bahçeler hakkında mı konuşuyorlardı? Beezy'nin konuşmaktan keyif aldığı bir konuydu bahçe işleri ama sesi dehşete uğramış gibi çıkıyordu. Montgomery Sokağı'na döndüğümüzde E. J.'ye, "Curry'nin, Beezy'nin yanında ne işi vardı dersin? Hangi konu hakkında konuşuyorlardı?" diye sordum.

"Gazete mi sandın beni?" dedi. Benim laf ebeliğimi bana karşı kullanıyordu. Ellerini kot pantolonunun cebine soktu. Pantolonu büyük geldiği için düşecek gibi oldu. Çeyrekliğini alamadığı için huysuzluk ediyordu. "Gidip yeniden deneyemez miyiz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kesinlikle hayır. Woody'ye söz ver... vay canına!" dedim kasaba meydanına döndüğümüzde.

Güzellik Komitesi sahneyi bayraklarla donatıp bahçeleri kırmızı sardunyalarla doldurmuştu. Gerçek ebatlardaki "Yurdumuzun Ataları" heykeli bir güzel parlatılmıştı. Bu meydan, cumartesi sabahı "Prensesler Geçiti"nin yapılacağı yerdi.

"Yarışalım," dedi E. J. meydanın öteki tarafında adliyenin yanındaki Slidell'i göstererek.

"Yarışacak halde değilim," dedim E. J.'ye her zamanki gibi ama depar atmaya başladım. Kanatlı Merkür'den daha hızlı koşarak koşu yarışımızı en az beş yüz metre önde bitirirdim genelde ama bu sefer onun kazanmasına izin vermeye karar verdim. Dostumuz bu gece çok acıkmışa benziyordu.

Jefferson Sokağı boyunca birbirimizi ite kaka koştuk. Durabilmek için eczanenin kapısına ihtiyaç duyduk. "Bir adımla geçtim," dedi kahkahalarla iki büklüm olan E. J.

"Durun bakalım," diye bağırdı arkamızdan biri.

Lilyfield'den istediğim zaman çıkıp dolaşmaya henüz alışamadığım için dondum kaldım. Slidell'in penceresindeki yansımasından şerifin kaldırım kenarına park edilmiş arabasını görebiliyordum. Yanında bir yolcu vardı. Sam Moody arka koltukta oturuyordu. Camdan başını uzatarak, "İyi akşamlar, Shen, E. J." dedi.

Beyzbol şapkasına gizlediği yüzünü yakından görebilmek için arabaya doğru dönüp yaklaştım.

"Ne oluyor, Sam? Şerifle birlikte Kurucular Haftası'nın havasını mı solumaya çıktınız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sırıttı. Dişleri bembeyazdı. Şehit mezarlıkları gibi dümdüz dizilmişlerdi. Dişlerini babasından miras almış olmalıydı çünkü Beezy'ninkiler çürümüş ve takma dişlerdi. Sam,

"Meydanda ikinizi koşarken görünce şeriften yanınıza uğrayıp başkalarından duymadan önce benden duymanızı istedim." Tam ona Curry Weaver'ın annesinin yanında olduğunu söyleyecektim ki, "Neyi duymamızı?" diye sordu E. J.

"Şerif beni içeri alıyor," dedi Sam.

"Saçmalama!"

Ondan çok kendime üzülüyordum. Kaleye döndüğümde Woody'yi besleyip Üç S'ye gitmeyi ve Sam'in kulübesinin basamaklarında oturup annemin ölümü hakkında konuşmayı planlamıştım. Umutlarımızı kırmak istemediğinden annemin ölümünü bize anlatmamış olmalıydı. Şimdi gidiyor ve her şeyi mahvediyordu.

"Ne yaptın?" dedim.

"Vagondan mı düştün?"

Curry ile ikisinin festival alanındaki hallerini düşündüm. O amele, Sam'i kızdıracak bir şey mi söylemişti? Sam çenesine bir yumruk patlatmış o da şerifi mi çağırmıştı? Evet. Böyle olmuş olmalıydı. Bu yüzden Curry, Beezy'nin evine gitmişti. Sam'in tutuklanmasına neden olduğu için özür diliyordu. Ama dürbünümle onları seyrettiğimde aralarında bir şey yokmuş gibiydi. Kafam karıştı.

"Curry Waver ile kavga mı ettin?"

Sam bana inanamıyormuş gibi baktı.

"Neden öyle... yok... öyle değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl o zaman?" diye sordum gözlerim bulutlanmıştı.

"Shen, birileri şerife, annenin ortadan kaybolmasıyla ilgili bağım olduğunu ihbar etmiş," dedi.

"Ne? Neden?"

Yere düşmemek için arabanın yarı açılmış camına asıldım.

"Bu..."

"Büyük bir hata," dedi arabanın öteki tarafından E. J.

"Affedersiniz ama bu büyük bir hata Şerif Nash. Sam ve Bayan Evelyn çok iyi arkadaştılar. Her salı günlerini..."

"E. J.!" diye çığlığı bastım.

Ona arabanın üstünden elimle boğaz kesme işareti yaptım.

Pişmanlıkla bana baktı.

"Yani... birbirlerini biraz tanırlardı ama..."

"Sakin ol, evlat," dedi Sam gülümseyerek.

"Kayışları yakacaksın."

Sam ile annemin dostluğunu ne kadar gizli tutmaya çalışsak da, görünüşe göre birileri öğrenmişti. Çenesini tutamayan E. J. de bunu teyit etmiş oldu.

"Şerif," dedim en etkileyici Carmody gülümsememi suratıma yerleştirerek.

"Sam'in annemin ortadan kaybolmasıyla bir bağı olduğunu size kimin söylediğini bilmiyorum ama yanılıyorlar."

Andy Nash kimin söylediğini söylemedi. Arabanın ön camından bakarak, "Evinize dönseniz iyi olur, Bayan Shen," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Slidell'in vitrin camının ardından olanları izleyen Vera başını dükkân kapısından uzatarak, "Her şey yolunda mı?" dedi. Gözlerine dik dik bakarak, "Yolunda mı Sam?" diye sordum.

"Wrigley'yi beslemek için benzinliğe gidersen sevinirim ve endişelenme."

Sonra şerife, "Gidelim Andy," dedi.

Araba yola koyulurken tepiniyordum ama Sam'in annemin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşündüğümden değil. Öyle olmadığını biliyordum. O gece açıklıkta babamla birlikte biri daha vardı ama o Sam değildi. Woody,"Annem gitti," diye inlerken, ona annemi aramaya gidiyorum deyip aramaya çıkana kadar kulübesine dönmesinin imkânı yoktu. Sam'in elinde tüfekle kan ter içinde kapıyı açması umurumda bile değildi.

E. J. şerifin arabasının adliyenin arkasından kaybolusunu seyretti. Nezarethane orada, bodrum katındaydı. Bir kamyonun gelip ona çarpmasını diliyormuş gibi duruyordu.

Salı günleri annemle Sam'in gerçekleştirdiği kitap okuma seansları hakkında Woody ya da ben konuşmamıştık. Bu buluşmalardan haberdar olan diğer iki kişi annemin yasaklı arkadaşı Vera ile Beezy'ydi. İkisi de şerifi sevmez o yüzden kesinlikle konuşmazlardı. E. J. ağzından kaçırmış olmalıydı.

"Yüzündeki suçlayıcı ifadeyi görebiliyorum."

Ellerini fena bir şey batmış gibi sallayarak yanıma geldi hızla.

"O sırrı kimseye söylemedim!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siz ikiniz sesinizi kesip içeri girin bakalım."

Vera'yı unutmuştum. Beyaz ayakkabıları ve şeftali rengi önlüğüyle kapıda duruyordu hâlâ.

"İki tane meyankökü şurubu hazırladım bile," deyip kızgın bir şekilde dükkâna girdi. Meyankökü şurubunu duyduğunda Vera'yı ikiletmeyen E. J. bu kez yerinden kımıldamadı.

Üstüne gitmenin bir anlamı yoktu.

"Sam'i duydun. Birisi şerife annemle olan dostluğunu anlatmış. Söylediklerin bir şeyleri değiştirmeyecek. En azından annemin öldüğünü söylemedin," dedim.

E. J.'nin ağladığını daha önce hiç görmemiştim. O kuduz köpek ısırıp yaralarına dikiş atılması gerektiği zaman bile. Tıpkı benim gibi bu durumun ne kadar kötüye gideceğini düşünüyor olmalıydı. Walter T. Carmody'nin beyaz eşinin kayboluşuyla ilgili melez Sam Moody'nin çoktan sorguya alındığının garantisini verebilirdim size.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu E. J. kederle.

"Kimseye söylemediğim konusunda? İşkence edip alabilirler o bilgiyi benden ancak."

"Aklıma acayip fikirler sokma."

Konuştuğu için kızgındım ama üzüntüsünü de anlıyordum. Sam'i arabanın arkasında görünce panikledi. Normalde ağzı sıkıdır. Eğilip alırken ben görmeden gözyaşlarını silmesi için başındaki şapkayı düşürdüm. Eczanenin kapısını açarken, "Duydun mu?" diye sordum.

E. J. kafasını "hayır" anlamında salladı.

"İki ineğin çıkardığı böğürtüyü duymadığını mı söylü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorsun bana?"

"Shen..."

"Kes sesini de gir içeri şapşal," dedim kıçına şaplak atarak.

"Elbette sana inanıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Dördüncü Bölüm

Slidell'de saat ona yaklaşıyordu.

Kahverengi tezgah dükkânın sağ yanındaki duvar boyunca, kırmızı plaka taburelerle birlikte uzanıyordu. Ocağın üzerindeki lamba hariç bütün ışıklar kapalıydı fakat yine de, tıka basa sabun, sıcak su torbası, boya kalemleri ve kağıtlarla birlikte ihtiyaç duyulan her şeyin olduğu koridorları seçebiliyordum. Dükkânın arkasında Bay Slidell plaka tabureye oturmuş, teker teker ilaçları dolduruyordu. Dırdırcının tekiydi. Vera, bana, karısıyla uzun zamandır evli olduğu için sürekli başının etini yediğini söylemişti. Anlayabiliyordum. Sara Jane Slidell, Destekçi Hanımlar'ın saymanıdır. "Kuzeyli kadın," diye hitap ettiği anneme tepeden bakardı. Bayan Slidell'in kaba davranışları annemi rahatsız edermiş gibi görünmezdi ama ben huzursuz oluyordum. Bir gece onun ödüllü gül bahçesine otkıran zehri dökmüş olabilirdim. Yaptım de-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

miyorum. Yapmış olabilirdim. İki kez.

E. J. ile ben ne yapacağımızı bilmeden ön kapının yanında oyalanıyorduk. Dükkân boşken buraya hiç gelmemiştik. Eczane özellikle de, yemek masası tıklım tıklım olurdu. Babam, Aziz Pat'ın çanları on ikiyi vurduğunda annemin nerede olduğunu kontrol etmek için hemen hemen her gün eve gelir ardından burada kahvaltılarını geleneksel olarak Ginny'nin Lokantası'nda yaptıktan sonra akşam Slidell'de buluşan Erkekler Kulübü'nün diğer üyelerine katılırdı. Vera, babamı buradan tanıyordu. Ona içinde turşu ve patates kızartmasının olmadığı ton balıklı sandviç hazırlardı hep.

Katlanmış mavi bezle sildiği tezgâhtan bize baktı.

"Ne bekliyorsunuz? Resmi davet mi?"

Vera yirmi sekiz yaşındaydı ancak, kızılımsı sarışın teni, burnunun üstündeki peri dokunuşları ve gökyüzü rengi gözleriyle daha genç gösteriyordu. Şimdilerde maharetli bir aşçıydı ama Beezy onun eskiden dünyanın en büyük deniz üssünün bulunduğu Norfolk'da denizci oğlanları eğlendirdiğini söylemişti. Dışarıdan bakınca Vera sert bir mizaca sahipti. Çetin ceviz dediklerinden, bilirsiniz. Ama yüreğinin derinlerinde, hazırladığı dondurmalı çikolatalı tatlılar kadar yumuşaktı. Woody ve annem gibi hayvanseverdi. Evinde demir kafesin içinde yaşayan Sunny Boy adlı bir papağanı vardı.

"Ahoy, denizci rap rap," derdi. Burada yazamayacağım başka şeyler de söylüyordu. Vera, Woody ve bana, Norfolk' tan Lexington'a "yeni bir başlangıç" yapmak için geldiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylemişti. Şimdi Slidell'de çalışıyor ve kilise korosuna eşlik ediyordu. Annemle orada arkadaş olmuşlardı. "Amazing Grace" oyununda karşılaşmışlardı. Destekçi Hanımlar onu sevmese de kocaları ona bayılıyordu ona. Tezgâhın öteki tarafında anahtarlarını düşürüp, onları almak için eğildiklerinde eteğinin altında bakarlardı. Dedemin dediği gibi Vera, "Taş gibi kadındı."

Başındaki saç filesinden kâkülleri fırlamış, parmaklarındaki kırmızı ojelerin üst kısımları silinmişti.

"Ne oldu dışarıda? Şerif ve Sam'le?" diye sordu önümüze iki tane meyankökü şurubu iterken.

"Biri şerife annemle Sam'in dostluğundan bahsetmiş," derken E. J.'ye bakamadım. Vera'nın dostunun ölümünden haberi var mı bilmiyordum. Beezy ile araları iyi olduğundan bilir diye düşünüyordum fakat o bir şey söylemediği müddetçe annemin öldüğünü söylemeyecektim. Kabalık olurdu.

"Annemin ortadan kaybolmasıyla ilgili Sam'i sorguya aldı."

"Aman Tanrım," dedi Vera dişlerini takırdatarak.

Kaşları arasındaki bölge V şeklini almıştı.

"Bu çok şeyi değiştirir."

Şuruptan höpürdeterek bir yudum aldıktan sonra, "Sanmam. Yalnızca rutin olmalı," dedim.

Fakat birden kötü bir fikir beynime üşüştü. Ya şerif de annemin öldüğünü biliyorsa? Biliyorsa, babamla birlikte adliye salonlarında harcadığım onca vakte dayanarak ilk ihti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mal olarak cinayeti değerlendireceğini biliyordum. Memurların elinde değildi. Adamlar şüpheyle doğmuşlar bu yüzden polis oluyorlardı şair değil. Evet, şerifin aklına cinayet fikri saplanıp kalacaktı. Babam televizyonu pencereden fırlatmadan önce en sevdiğim dizi Mannix'di. O dizide insanlar kaybolduğunda, geçen süre uzadıkça hayatta olma ihtimalleri azalıyordu. Joe Mannix sonunda sevdiklerini hep ya arka sokaklardan birinde vurulmuş ya parkta otururken bıçaklanmış ya da Yolanda Merriweather'ın kocası Jimmy tarafından öldürülüşü gibi uykularında boğularak öldürülmüş olarak buluyordu.

Evli bir kadın öldürüldüğünde katilin hep kocası olduğu düşünülürdü ama babam annemi öldürmemişti. İnatçı karısına karşı hissettiği öfke büyük olsa da hiçbir şartta yasaları çiğnemeyeceğine eline İncil'i alarak yemin etmişti. Rockbridge County'deki en yetkili yargıçtı. Anneme saldırıp yerde tekmelemişti ama onun canını alamazdı.

Ben annemin öldürüldüğünü düşünüyorsam şerif de öyle düşünecekti. Babamı değil, Sam'i katil olarak tutuklayacaktı. Ne Andy Nash'in ne de kasabadaki herhangi birinin babamın böyle bir suç işleyebileceği akıllarının ucundan bile geçmezdi.

Vera önlüğünün ceplerinde bir süre arandıktan sonra birkaç paket sigara çıkarttı. Bir tanesini sallayıp sigara aldı. Yakmak için iki kere uğraştı. Ağzına bulaşan tütün lekesini sildikten sonra, "Hemen içip şerifin dediği gibi evlerinize

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönseniz iyi edersiniz, Shenny. Sahi Jane Woodrow nerede? İkinizi ayrı gördüğümü hiç hatırlamıyorum," dedi.

"Kalede. Benimle gelemeyecek kadar açtı."

Göz kamaştırıcı kırmızı renkli Coca-Cola saati sayesinde dokuzu çeyrek geçtiğini öğrendim. Kardeşimi bir buçuk saattir tek başına bırakmıştım. Vera haklı, onsuz bir yere nadiren giderdim. Tuhaf bir duygu ama çok kötü de değildi. Woody'yi çok seviyordum ama günün her dakikasını onunla geçirmek, çimento arabalarının arkasında dönen kabinin içinde yaşamak gibiydi.

"Şu meşhur yumurtalı sandviçlerinden bana iki tane yapabilir misin?"

E. J. kaburgalarıma sert bir darbe indirdi.

"Üç tane olsun. Fazladan mayonez de koyarsın."

Vera, sigarasını altın metal kül tablasına koydu.

"Üç sandviç, birine fazladan mayonez. Hemen geliyor."

Sandviç ekmeklerini almak için eğiliyor ama omuzları titriyordu. Woody de bazen böyle oluyordu. İçindeki bir şeyi saklamaya çalışıyor ama o çıkmak için uğraşıyordu. Kendinle kavga etmek gibi bir şeydi bu.

"Vera?"

Tezgâhın arkasında müşterilerini kontrol etmek için kullandığı aynadan bana bakıyordu. Gözlerini kaçırıyordu benden. Tezgâha uzanıp sırtını okşamak istiyordum. Pazılarına "Anchors Away" dövmesi yaptırmış bir kadını ağlarken görmek dayanılmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bize bir şey mi söylemek istiyorsun?"

Burnunu çekerek sandviçleri kese kâğıdına koyup önüne bıraktı.

"Annen hakkında, Shen," dedi hazırladığı içkilerden daha ağır bir sesle.

"Söylemeyi..."

Ellerini nereye koyacağını bilmiyordu. Bir boynuna götürüyordu, bir saçlarına. En sonunda birbirlerine kenetledi.

"Annen sana hiç bahsetti... planladığını... lanet olsun."

Belki de şerife Sam ile annemden bahseden Vera'ydı ve şimdi bu yükten kurtulmaya çalışıyordu.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi.

"Evie, annen... babanı terk edecekti."

E. J. vanilyalı kremayı ağzına götürdü.

"Nerede?" diye sordu.

Ben söylediğinin ne demek olduğunu biliyordum ama annesi ile babasının mutlu bir evliliği olduğu için E. J., Vera'nın söylediklerini anlamamıştı.

"Annem... terk ettiğinde Woody ile beni de yanında götürmeyi düşünüp düşünmediğini biliyor musun?" diye sordum, güç bela duyulur bir sesle.

Ölmüş olsa bile, annemin bizim de onunla gitmemizi isteyip istemediğini bilmek benim için çok önemliydi.

"Annen aylardır ayrılışının planlarını yapıyordu," dedi Vera beni duymamış gibi.

"En küçük ayrıntısına kadar her şeyi hazırlamıştı. De-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

redeki kayalardan atlayarak geçecek, E. J. senin annen de ona Calhoun'ların arabasını ayarlayacak ve Evie'ye bir otobüs bileti verecekti."

Mendil olarak kullanmak için çöp kutusunun üstündeki bezi almaya çalıştı ama zorlanıyordu. Sonunda vazgeçti ve akan burnunu silmek için önlüğünün kolunu kullandı. "Yüzlerce kez düşündüm ama yanlış gidenin ne olduğunu çözemedim."

Nasıl hissettiğini biliyordum.

"Ondan haber almayı bekliyorduk," dedi.

Benim gibiydi. Babamın koruda, "Olayların gelişme şeklinden duyduğu üzüntüyü," öğrenene kadar hissettiğim gibi.

O zamanlar, babasının kızı olduğum için babamı terk edemeyecek olsam da, annemin onunla gitmek isteyip istemeyeceğimi sorması çok şeyi değiştirirdi. Bu sefer daha yüksek sesle sordum Vera'ya:

"Annem Woody ve benden onunla birlikte gitmemizi isteyecek miydi?"

"Tabii ki hayatım," dedi Vera sigarasını bırakıp elimi okşarken.

"Notunu almadın mı?"

"Ne notu?"

"Annenin, ayrıldıktan sonra bir not bırakmış olması gerekiyor. Güzel bir not. İkinizin, hele senin babanızı ne kadar çok sevdiğinizi biliyordu. Ama onun açıklamalarını okuduktan sonra Evie emindi..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hoş bir anıyı hatırlamış gibi gülümsedi.

"Vakti geldiğinde sizi ona götürmeyi teklif ettim ama bunu Sam'in yapmasını istedi. Ailenin bir üyesinin sizi ona götürmesinin daha uygun olduğunu düşünmüştü."

E. J. tezgâha kustu adeta.

"*Sam? Ailemizin bir üyesi?* Neden böyle bir şey söyledi ki? Neyi var... zavallı kadın."

Bu kadar uzun süre büfede çalışınca, Vera muhtemelen sıcaktan defalarca havale geçirmişti. Bootie Young bir defasında annesinin güneş altındaki mandırada uzun süre çalışan babasını boğa sağarken bulduğunu söylemişti.

"Vera," dedim hasta ya da sakat biriyle konuşuyormuş gibi, "Biraz dinlenip rahatlamaya ihtiyacın var."

Ani bir hareket yapmamaya gayret göstererek plaka tabureden kalktım. Jetonlu telefondan Doktor Keller'i arayıp hemen buraya gelmesini isteyecektim.

"Sam'in arkadaşımız olduğunu, akrabamız olmadığını biliyorsun değil mi? Karıştırdın sanırım."

Ellerini havaya kaldırarak, "Donanmada dedikleri gibi, füze yola çıktı. Füze ateşlenmemiş gibi davranmaya gerek yok."

Vera tezgâhı dolanarak geldi ve beni yerime oturttu.

"Bunu anlattığımda oturmak isteyeceksin. Ben de oturmalıyım. Kay kenara, E. J."

İkimizin arasına oturdu.

"Uzun zaman önce, Beezy küçük bir kızken büyükba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

banın evini temizliyordu, Shenny."

Sam'in ailenin bir parçası olmasıyla Beezy'nin nasıl bir ilgisi olabilirdi? Vera'nın kafası her geçen saniye daha da karışıyordu. Gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Doktorun numarası Hopkins 4563 mü 4653 müydü?

"O zamanlar henüz Carl ile evlenmemişti, kimse ona Beezy Bell demiyordu," diye devam etti Vera.

"Fakir ama güzel Bayan Elizabeth Hortense Moody'ydi. Gus Carmody de zengin ve yakışıklı bir delikanlıydı."

Bunların bizim hikâyemizle nasıl bir bağı olduğunu bilmiyorum ama doğruyu söylüyordu. O dazlak ihtiyar her zaman bir domuz kadar çirkin değildi. ESKİ GÜZEL GÜNLER albümüne büyükbabamın sıkıştırdığı bir sürü fotoğrafı vardı. Bunu kabul etmek bana acı verse de Vera haklıydı. Büyükbabam çok çekici bir delikanlıymış.

"Müşterilerin Gus'ın cazibesini anlattıklarını duydum," dedi.

"Yanlış duymuşsun," dedim huysuzca.

"Büyükbabam cenaze töreni kadar çekicidir olsa olsa."

"Dediğin şimdi geçerli hayatım ama o zaman? Büyükbabanın tatlı diliyle yılanı bile deliğinden çıkartabileceğini anlatıyorlardı."

Vera'nın arkasından eğilerek E. J.'yi onun gittikçe bozulan sağlık durumu hakkında uyarmaya çalıştım ama o Vera'nın sözlerinin sihrine kapılmıştı. Bir dağ adamı olarak masalları dinlemeye bayılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonra ne oldu?" diye sordu plak taburesinin ucuna yaklaşan E. J.

"Değişir."

Kâkülleri fır fır dönen Vera bir ona bir bana baktı.

"Çocuklarla aram pek yoktur. Siz ikiniz bebeklerin nasıl doğduğunu biliyor musunuz?"

"Evet," dedik aynı anda.

E. J. bir keçiyi doğurtmuş ben de onu seyretmiştim.

Vera fikrini değiştirmek üzereymiş gibi durakladı. Sonra, "Beezy gençken, Gus Carmody'ye kara sevdayla tutuldu," dedi.

"Ne?" diye böğürdüm.

Son söylediği, kadının kafayı yediğini gösteriyordu artık. Ömrüm boyunca böyle saçma bir şey duymadım.

Vera beni duymazdan gelerek, "Kanları kaynadı ve... bilirsiniz, o işi yaptılar."

"Ne işini?" diye sordu E. J.

"Mercimeği fırına verdiler işte," dedi Vera sanki günün çorbasını sunuyordu.

E. J. de benim gibi şaşıp kalmıştı.

"İşi pişirdiler yani?"

Vera bizden beklediği tepkiyi alamayınca şaşırdı. Kızgın bir şekilde eczanenin bütün koridorlarını inleten bir sesle, "Beezy ve Gus cinsel ilişkiye girdiler," dedi.

E. J. meyankökü şurubunu burnundan püskürtürken ben de oturduğum tabureden sıçradım. "İğrenç... ah... hem... İştah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaçırıcı... Vera! Senin derdin ne? Beezy, büyükbabamla yatmaz. Onun arkadaşısın ve büyükbabamdan ne kadar nefret ettiğini bilirsin. Kafayı sıyırmışsın. Doktor Keller'i arıyorum hemen."

Vera beni yeniden sandalyeme oturttu.

"Beezy'nin büyükbabandan şimdi nefret ettiğini söylüyorsun. Eskiden öyle değildi. Dinle beni."

İkna edici bir şekilde üzgün göründüğü için dişlerimi sıkarak, "Devam et," dedim.

"Ondan istediğini elde edince Gus, Beezy'ye sırtını döndü. Durumunu bildiği halde onu evden kovdu."

Vera'nın bahsettiği durum büyükbabamın ona yaptığı şey yüzünden kendisini üzgün ve aptal hissetmesiydi. Büyükbabam beni de birçok kez o duruma düşürdü ama bu Vera'nın Sam ile ilgili imalarını açıklamıyordu da.

"Dediklerin doğru olsa bunların Sam'in akrabamız olmasıyla nasıl bir bağı var?"

Vera taburesini bana doğru çevirerek eğildi.

"Babanla Sam'in benzerliğini fark etmiş olman gerekir, Shenny. Kancalı burunları, karamel renk gözleri. İkisinin de kanuni yaptırımı olan meslekler seçmesine ne demeli?"

Korkarım Vera, benim gözlem gücüme fazla güveniyordu.

"Sana anlatmaya çalıştığım... söylemek istediğim..."

Söylemek isteyeceklerini bir kez daha düşünmek için durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne, Vera?" diye sordum kızışmış beyninden geçenleri öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Tanrı aşkına çıkar ağzındaki baklayı."

"Bir saniye."

Vera ceplerinden üç kutu Rolaids çıkartıp tezgâhın önüne koydu.

"Sam Moody, dedenle Beezy'nin yasak aşklarından doğma piçleri. Sam... senin amcan, Shenny."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

Vera, dükkânı kapatmasını beklersek bizi eve bırakabileceğini söyledi. Teklifi için teşekkür edip başka bir yere uğrayacağımızı söyledim. E. J. ile birlikte Vera yeniden Sam'in nasıl amcam olduğunu ayrıntılarıyla anlatmaya başlamadan önce Slidell'den ayrıldık.

Üvey amca.

Şimdi Beezy'nin büyükbabamadan benim kadar nefret etmesinin nedenini anlıyordum. "Aşkı karşılık bulamamış kadından tehlikelisi yoktur,"anlamında yapılan konuşmalardan birinde bahsettikleri kadının Beezy olduğunu anladım.

Bu parçaları nasıl bir araya getirememiştim ben? Elimde ipucu yok değildi. Bir gün kiliseden eve Mudtown yolu üzerinden dönerken Beezy'nin evinin önünde yavaşlamıştık. Woody'yle ellerimizi arabanın camından uzatıp, "Günaydın," diye bağırmıştık.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Büyükbabam, vicdanını rahatlatma ihtiyacı duymadığı için kiliseye naidren giden Blackie Amcama döndü. Bu yolculuğu da amcam bizimle birlikte kiliseye geldiği için hatırlıyordum. "Görüyor musun, evlat?" dedi büyükbabam.

"Güzelliğinden eser kalmamış. Eskiden taş gibiydi. Bacakları sütundu. *Ham, ham, ham.* Daha sonra Woody'yle büyükbabamın bir siyahi için övgü dolu sözler sarf etmesinin ikimize de tuhaf geldiğini konuşmuştuk. Ayinden yeni geldiği için Beezy'ye sevgi gösterdiğine karar vermişti kardeşim. Tespiti doğru gözükmüştü.

Başka bir ipucu da, Woody ve benim, Sam'e duyduğumuz yakınlık ve Beezy'nin bize ailesinin bir parçasıymışız gibi davranmasıydı. Beezy'nin bu tutumunun biz ufak tefekken Lillyfield'de bize dadılık yapmasından kaynaklandığını düşünüyordum ama fazlası varmış. Woody ve ben bir nevi torunları oluyorduk onun.

Beezy'ye büyükbabamla yaşadıkları ilişkiyi bize anlatmadığı için kızgınlık duymuyordum. O boğucu gecelerde kapının önünde otururken bütün sırlar açığa çıktığında bunu bizden saklamasının nedenini biliyordum. Bizim ona acıyacağımızı düşünüyordu. Doğrusu, acıyordum. Büyükbabamla mercimeği fırına vermesi zevksiz olduğunu gösteriyordu biraz. Muhtemelen büyükbabam onu kandırmıştı. Blackie'nin Louise Jackson'a yaptığını o da Beezy'ye yapmıştı. Bu adamlar, özellikle yıllanmış tecrübesiyle büyükbabam, kadınlardan istediklerini elde etmek için ne söylemeleri gerektiğini biliyorlardı. Büyükannem, kasabamıza Sodom ve Go-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

morre diyordu. Ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Büyükbabamla Beezy arasındaki bu çok eski cilveleşmeden haberi var mı acaba? Yoksa Carmody erkeklerinin kanında dolaşan düzenbazlıkla büyükbabam bu ilişkiyi bir sır olarak saklamayı başarabildi mi?

E. J. ile Elmo'nun Barı'nın önünden geçerken içeride, kahkaha atan adamların sesi müzik kutusundan çıkan sese, bilardo toplarının çıkardığı *çat* sesleri kızarmakta olan hamburger etlerin sesine karışmaktaydı.

Açlıktan boğazım yırtılmış gibi hissediyordum. Woody'nin de böyle hissettiğinden emindim.

O olmadan yiyemeyeceğim için E. J.'nin yumurtalı sandviçini uzattım diğer ikisini torbadan çıkartmadım.

"Bu işi çabuk halletmeliyiz," dedim Anacadde'ye dönerken.

"İyi misin? Vera'nın büyükbaban, Beezy ve Sam'in ilişkisini anlattıktan sonra?"

"Sanırım iyiyim."

Sam'e bu sırrı bizimle paylaşmadığı için darılmış ve şaşırmıştım. Ama iyi niyetli bir dargınlık ve şaşkınlıktı. Woody'ye anlattığımda bana sıkı sıkı sarılacaktı. Belki yeniden konuşmaya bile başlayabilirdi. Bu haber karşısında çok heyecanlanabilirdi. E. J.'nin de yeni keşfettiğimiz akrabalık ilişkisine sevindiğine bahse girerim. Woody'yle evlendiğinde Sam onun da amcası olacaktı. Fakat şimdi pek mutlu görünmüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şey düşünmüyorum."

Açıklama yapamayacak kadar bitkindim.

"Ne kurcalıyor aklını?"

"Annen."

"Benim de."

Woody ve bana bıraktığı notu okuyabilmiş olmayı dilerdim. Vera çok tatlı bir not olduğunu söyledi. İşler yoluna girdiğinde onu aramaya koyulacaktım. Saṃ'e göz kulak olmamı istediği not olmalıydı bu.

E. J., "Şerif, Sam'in annenle olduğunu düşünüyorsa?" diye sordu. Anacaddedeki dükkânların arka sokağına dönerken.

E. J.'nin bunu anlaması, beni ağustosta kar görmekten daha çok şaşırtmıştı. Bazen dostumuzu hafife alıyordum sanırım.

"Annemin vefatında Sam'in bir kabahati olduğunu kim söylediyse yasalar önünde ikinci elden edinilmiş bilgi, dedikodu suçunu işlemiştir," diye açıkladım.

"Nash bir dedikoduya dayanarak kimseyi tutuklayamaz. O zaman bütün kasaba hapishaneye doluşur. Suçu ispat eden delile ihtiyacı var."

Dar arka sokağa döndüğümde E. J. peşimden geliyordu.

"Ne gibi delil?"

Mannix dizisinde ve babamın davalarında takip ettiğim bazı davaları düşündüm.

"Mesela anneme ait olan bir eşyanın Üç S'de bulunma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sı. Suçu ispatlayan bir şey."

Bu düşünce tüylerimi ürpertti. Ya annem eşyalarından birini Sam'in evinde bıraktıysa? Belki E. J. ile oraya çabucak gidip evi aramalıydık. Hayır, bu saçmalıktı. Annem, babamın söylediği gibi aptal değildi. Kayığa dönmeden önce yanında getirdiği her şeyi aldığından emin olmak için iki kere kontrol ederdi ortalığı.

Durdum.

"Geldik," dedim E. J.'ye.

Ayın alt yarısı bir gülümsemeyle parıldıyordu ancak "Ne Ekersen Onu Biçersin"in arka tarafındaki çöplüğün içinden geçmemize yardımcı olacak kadar ışıldamıyordu. Fenerimi açmak zorunda kaldım. Uyuz bir kedi mindersiz kanepede keyif çatıyordu. Milletin otoyol kenarlarından toplayıp getirdiği tabela yığınına yaslanmış iç içe geçirilmiş sandalyeler vardı. Ayinde bana göz kırptığında dükkânın arka camını açık bıraktığını ve ne zaman istersem annemin eşyalarını görmeye gidebileceğimi anlamıştım. Bayan Artesia'nın yağlı cüssesinin altında cömert bir kalp atıyordu. Artesia Johnson şişman bir kadındı. Kilolarının sebebinin salgı bezleri olduğunu söyleyecektir size ama onunla piknik sofrasına oturduğunuzda nedenin boğazı olduğunu göreceksiniz.

"Ellerini aç," dedim E. J.'ye.

Bez ayakkabılarımı çıkartıp ayaklarımı ellerine koydum. Bir sıçrayışta arka pencerenin yarısını geçip biraz çabayla içeri girdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dükkân geceleri, gündüz olduğundan daha tekinsiz bir haldeydi. Daha tedirgin oluyordum geceleri. Yüzleri olmayan, sinirimi bozan mankenlerin bir tanesi kırmızı, beyaz ve mavi güzel bir ceket giyinmişti. Annemin eşarbı dışında Woody'ye bu ceketi de alacaktım sanırım. Yeni bir akrabamız olduğunu öğrendiğinde çok heyecanlanacaktı. Kutlamak için beni saçma sapan bir şarkıyı söylemeye mecbur bırakacak ya da muhtemelen vatansever bir türkü söylememi isteyecekti.

Dükkânın etrafına gelişigüzel saçılmış iç içe geçirilmiş boş kutular vardı. Yumurta çırpma teli tiftik yünden kazaklarla karışmış, boncuklu çantalar eksik tuşlu olan daktiloların üstüne yığılmıştı. Bayan Artesia antika mücevherleri ve diğer değerli eşyaları vitrine koymuştu. Clive Minnow'un metal dedektörüyle bulduğu Konfederasyon düğmesi de vardı. Kalede Woody'yle annemin ölümüne yas tuttuğumuz için cenazesini kaçırmıştım. Bu düğmeyi de ödünç alacaktım. Bayan Artesia bu küçük eşyayı özlemeyecekti. Sular durulunca mezarlığa gidip bu düğmeyi Clive'in toprağına bırakacaktım. Bundan hoşlanacağından eminim.

Eşarplar, mücevherlerin bulunduğu vitrinin hemen yanında asılı askıdaydı. Soldan üçüncü, annemin eşarbıydı. Hepsini bir kerede eve götürmedim çünkü bir yığın eşarbı görmek gücümü tüketebilirdi. Bazılarını burada bırakarak her zaman olduğu gibi kendimi kandırıp, annem, Woody ve ben bir gün geride kalanları almaya gelebiliriz diye hayal edi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordum. Eşarbı askıdan çekip burnuma yaklaştırdım ama annemin kokusu çoktan silinip gitmişti. Pembe tül şimdi makarna ve köfte kokuyordu. Bayan Artesia'nın en sevdiği mönü. Woody sorun çıkartmayacaktı. Anneme ait bir eşyaya sahip olduğu için memnun kalacaktı. Hem de İtalyan işiydi.

"Shen!" diye seslendi arka pencereden E. J. ağzı doluymuş gibiydi.

"Shen!" Sandviçini yemeye başlamış olmalıydı.

"Çık çabuk! Biri geliyor!"

Gelen muhtemelen kasayı kapattıktan sonra üstüne ördek lambasını yerleştirmeyi unutan Bayan Johnson'du. Sorun değil. Beni malları arasında dolaşırken bulması umurumda değildi. Ona anlayışı ve sabrı için teşekkür etme şansı bulurdum hem. Önce bir tıngırtı sonra bir takırtı oldu arka kapıda. Sanki biri, anahtarı deliğe sokamıyordu ama sonra kapının açılma sesi ve sert bir şekilde kapatılma sesi geldi.

"Selam, Bayan Artesia," diye bağırdım onu korkutmamak için.

"Korkmayın. Benim, Shenny Carmody. Kardeşim için bir şey alıyordum. Size sonra ödeme yapacağım."

Yaptığımı bağışlarcasına arka koridordaki karanlığın içinden çıkan Artesia Johnson değildi. Fenerimin ışığında duran başka biriydi.

Curry Weaver.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Altıncı Bölüm

Curry, festival alanında şerif ve Sam ile hararetli bir tartışmanın içine girdiği sırada üzerinde olan kolalı mavi gömleği ve kahverengi geniş pantolonuyla karşımda duruyordu. Koloni'den yeni çıkmış biri için sağlıklı bir görünüşü vardı. Genelde bu ameleler hastaneden çıktıklarında, "Venüs'ün Laneti'ne" uğramış gibi olurlardı. Curry'nin saçları sola doğru taranmış ve parlak briyantine bulanmıştı. Sakatları ve bıyıkları çıkmıştı.

"Selam," dedim sanki günlük işlerimizin peşinden koştururken yolda karşılaşmışız gibi. "İyi görünüyorsun."

"Merhaba, Shenny," dedi Curry.

Onun arkasından E. J. girdi içeriye.

Ağzının kenarlarında yumurta sandviçinin kırıntıları duruyordu. Curry'yi görünce aklım başımdan gitmişti ama şim-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di yeniden sağlıklı düşünmeye başlıyordum. Önce Buffalo Park'ta sonra Beezy'nin evinde ve şimdi de burada. Ne oluyoruz? Anladım. E. J. ve beni Beezy'nin evinden uzaklaşırken görmüştü. İkisini gözetlediğimiz için bizi azarlamaya gelmişti buraya.

"Bak," dedim.

"Gizlice sizi dinlediğimiz için özür dileriz. Beezy'ye gerçekleştirdiğin ziyareti bölmek gibi bir niyetimiz yoktu. Yarın ona..."

"Burada olma sebebim o değil," dedi.

"Peki." E. J.'ye baktım. Onun da kafası karışmıştı.

"O zaman neden *buradasın*?"

"Sam'in sorgusunun bittiğini bilmek istersiniz diye düşündüm," dedi.

Ona doğru bir adım yaklaştım. E. J., Curry'nin yanında olduğundan daha küçük görünüyordu çünkü Curry'nin elbiseleri o kadar genişti ki, her nereden alışveriş yapıyorsa, o dükkânın battal boy bölümünde alışveriş yapmış gibiydi. Amelelerin sıklıkla alışveriş yaptığını düşünmüyordum. Elbiselerinin çoğunu çöplüklerden topluyorlardı sanırım ama Curry'nin kıyafetleri çok şıktı.

"Bunu söylemek için geldiğine sevindim ama annemle Sam'e neden değer veriyorsun?" dedim. "Kabalık etmek istemiyorum ama kasabamızda olup bitenler seni neden ilgilendiriyor? Sen geçip gideceksin. Sen... bir amelesin."

Son kelimeler ağzımdan çıkarken, Curry'nin diğerleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi kelimeleri yuvarlamadan konuştuğunu ve dişlerinin çürük olmadığını hatırladım.

"Değil mi?"

"Tam olarak değil."

Curry arka cebine uzanarak siyah deri cüzdanını çıkarttı. Açtığında içindeki rozet parıldadı. Kabartılmış gümüş rozetin üstünde DECATUR yazılıydı.

İsa, Meryem ve Yusuf aşkına! Ne bir yazar ne de asker kaçağıydı. Kendini tren yollarına vurmuş bir adam da değildi. Adı Curry Weaver bile değildi. Anthony Joseph Sardino. Bir polis. Dedektif. Kardeşi, Sam'in ölen ortağı Johnny gibi.

"Üzgünüm. Daha önce söyleyemezdim size bunu çünkü gizli çalışmam gerekiyor," dedi Curry.

"Nasıl?" diye sordu E. J.

"Gizli çalışmaktan," anladığının başının üstüne yorgan geçirip çalışmak olduğunu sandığından emindim.

"Yani, önemli deliller toplamak için Curry bir amele *gibi* davranmıştı."

Mannix ve Peggy Lipton'ın oynadığı *The Mod Squad* adlı dizide görmüştüm. O çocuklar hep gizli çalışırlardı. Dedektif Sardino'ya, "Neden kılık değiştirdiniz?" diye sordum.

"Sam aranıyor."

Boğazıma kadar gelen meyankökü şurubunu kusmamak için geri yutarak:

"Ne... niçin?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birinci dereceden adam öldürmekten."

Korktuğum başıma gelmişti. Decatur polis teşkilatı nihayet Sam'in ortağını öldüren adamı, ölesiye döverek öldürdüğünü gösteren deliller bulmuştu demek. O aşağılığı katlettiği için Sam'imizi tutuklamaya gelmişti Curry.

Bu polisin Sam'in, kardeşini öldüren adamı döverek öldürmesini umursadığını sanmıyordum. Hayır. Bundan memnun olmalıydı. Teğmen Sardino, Sam'in bir ortağa yakışır şekilde kardeşinin ölümünü engelleyemediği için onu suçluyor olmalıydı. Ödeşmeye gelmişti. Sam'in koluna kelepçeleri takıp yargılanması için Decatur'a götürecekti onu. Sam tıpkı annesinin kocasını öldürdükten sonra yaşadığı gibi suçlu bulunup hapse atılacaktı. Buzlu harflerle ön cama yapıştırılmış NE EKERSEN ONU BİÇERSİN tabelasını görünce aklımdan bunları geçirmiştim.

"Bilmiyorsan söyleyeyim, Sam kardeşini o aşağılık adamdan koruyamadığı için hâlâ hüzünleniyor, "dedim.

Adı Curry mi Anthony mi her neyse bu adama bunları söyleyecek kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Böylesi insanlara güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Bir sürü soru sordu bana ve ben de geri zekâlı gibi yanıtladım hepsini. Yalnız olduğunu ya da babası Rockbridge County' nin en güçlü adamlarından olan bir kızdan yardım dilendiğini sanmıştım. Hatta yazdığı *Hobo Like Me* kitabında benden bahsedeceğini bile sandım. Ama tüm yaptığı, diğerlerini kullandığı gibi beni de Sam'in soruşturmasına dair daha fazla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilgi edinmek için kandırmaktı. Vera, onun adliyenin dışındaki telefon kulübesinden görüşmeler yaptığını söylemişti. Dagmar Epps'in ona önemli bilgiler verdiğine de kalıbımı basardım. Kamp ateşinin etrafında pek içli dışlıydılar.

Ya Woody? Kaleye gidip ona, çok sevdiği adamın mızıka çalan bir amele değil rozetli bir polis olduğunu ve yeni amcası Sam Moody'yi ondan kopartmak üzere olduğunu söylemek zorundaydım. Sevdiği başka bir insanı daha kaybetmeye dayanamazdı.

"Lütfen," diye yalvardım Curry'ye. "Lütfen Sam'i götürme. Biliyorsun zaten annemizi kaybettik."

Annemin öldüğünü ona söylememiştim ama bu söylediğim işe yaramazsa onu da söyleyecektim.

"Geçmişi geride bırakamaz mısın?"

Katolik olduğunu biliyordum. O da Papa gibi İtalyan'dı.

"İsa'nın düşmanlarını affetmek konusunda söylediklerini hatırlamıyor musun?"

Ben gözyaşlarına boğulunca Teğmen Sardino yanında duran masanın üstündeki tabak bezini çekerek yalvaran ellerime koydu hafifçe. Parmaklarını saçlarım arasında gezdiriyordu. "Yanlış anladın, Shenny," dedi. Sadece kıyafetleriyle değil karakteriyle de amelelerden farklıydı Curry. Hâlâ nazikti ama bu sefer yatıştırıcı bir kibarlığı vardı.

"Sam'i Buddy DeGrassi cinayetinden tutuklamak için burada değilim."

"Değil misin?" dedim burnumu sümkürürken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buddy? Sam'in ortağını gözünü kırpmadan öldüren biri için yeterince kötü bir isim değildi.

"Emin misin?"

Curry'nin gözleri ışıldadı.

"Evet. Eminim."

Bu da gizli polis yalanlarından biri miydi?

"O zaman..."

"Durun bakalım," diyerek araya girdi E. J. bir dağ adamının inatçılığını sergileyerek. "Sam'i tutuklamak için burada değilsen, neden tutukladılar onu Curry? Yani birinci dereceden adam öldürmekle neden suçlanıyor?"

Biliyordum. Çözdüm. Bakışlarındaki acımadan Curry'nin de bildiğimi anladığını sezdim. Alçak sesle, "Shenny'nin annesini öldürmekten" dedi.

E. J. bana dönüp, "Ama bana şerifin suçu ispat eden delile ihtiyacı olduğunu söylemiştin," diye bağırdı.

Titreyerek, "Öyle değil mi?" diye sordum Curry'e.

"Sam'in evinde suç ispat edilecek bir eşya bulundu," dedi Curry.

"Annene ait bir eşya."

"Şerifin ne bulduğu umurumda değil."

Bu... bu yalnızca annemle Sam'in dost olduğunu kanıtlardı, onun annemi öldürdüğünü değil.

"E. J., hemen Sam'i kurtarmalıyız," dedim başımdan dumanlar çıkartarak kapıya atılırken.

"Gel, Shenny. Şerif Nash bulmadı delili," dedi Curry.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir çocuk onu Sam'in bahçesindeki taşın altına gömülü halde buldu onu. Balık tutmak için solucan ararken başka bir şey buldu."

"Nasıl başka bir şey?" diye sorduk aynı anda E. J. ve ben.

"Bir kadın bluzu."

Babamın mahkemesindeki bir savunma avukatı gibi duraksamadan, "Bu bluzu bulan çocuk kimmiş?" diye sordum.

"Festival alanında konuştuğunuzu gördüğüm çocuk," dedi dikkatli bakışlarım altında kıpırdamadan duran Curry.

"Remington Hawkins."

"Bu gerçek bir delil olamaz!" dedim tepinerek.

"O... Remmy... Sam'den nefret eder, değil mi E. J.?"

"Kesinlikle!"

Curry daha anlayışlı bir sesle, "Bluzun üstünde kan lekesi var, Shenny. Hem çocuk belediye başkanının torunu. Bu onun inanılırlığını arttırıyor." Oturmaya ihtiyaç duyarak katlanabilir masalardan birine çıktım. Rahatlamaya çalışmak için de yakası kemirilmiş kazaklardan birini elime aldım.

"Bunun annemle ne ilgisi var? Çocuklar derenin o tarafında eğlenmekten hoşlanıyor. Muhtemelen bir kız birayı fazla kaçırdı ve yere düşüp yaralandı. Sonra kanlı bluzu çıkartıp orada bıraktı," dedim akıl yürütmekten keyif alarak. Bluz, babamın ikinci dereceden delil dediği türden sayılıyordu.

Curry önce ayaklarına sonra yeniden bize baktı. Bize

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylemek üzere olduğu şeyi iyice tartıp biçtiğini görebiliyordum.

"Shen, Ben... büyükbaban ve baban bluzun annene ait olduğunu teyit ettiler."

Bayan Artesia'nın bluzları astığı tarafa baktım. Bu dükkânı annemin o festival gecesi giydiği bluzu bulmak için onlarca kez baştan aşağı taramıştım.

"Kırmızı iplik cepli beyaz olan mı?"

Curry'nin, "Evet," demesine gerek kalmadı. Cevap gözlerindeydi.

"Annen günlüğünde bazı güçlü duygulara yer vermiş."

"Günlüğü mü?"

Elimin boş sığınakta nasıl çırpındığını hatırladım. Annemin yerini değiştirdiğini ya da Woody'ye verdiğini düşünmüştüm. Biz uyurken Remmy evimize mi girmişti? Yatak odasının zeminindeki tahtaları sökerek günlüğü çalmış mıydı?

"Remmy annemin günlüğünü de mi bulmuş?"

Curry isteksizce, "Hawkinsler'in oğlu değildi," dedi.

"Kim o zaman?"

Gözlerini kaçırıyor, bir şeyler satın almaya gelmiş gibi dükkâna göz gezdiriyordu.

"Curry," dedim. "Annemin günlüğünü kim buldu?"

Endişeli bir şekilde beni süzdükten sonra duyulur duyulmaz bir sesle, "Baban," dedi.

"Annemin günlüğünü buldu ve şerife verdi?" diye sor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum inanamayarak.

"Emin misin?"

Günlük yeni mi eline geçmişti yoksa annem kaybolduğundan beri elinde miydi? Geceleri yatağında günlüğü mü okuyordu? Sabahın erken saatlerinde ağlamasının nedeni bu muydu? Annemin Sam için neler yazdığını bilmiyorum ama kendisine iyi davranan bir dost bulmanın coşkusuyla kullanılan kelimelerin büyülü olduğunu tahmin edebiliyordum. Yabancı dil konusunda ve şiirde onunla aynı zevki paylaşan, Kuzey'de yaşamış bir adamdı.

Curry, "Günlüğün bazı sayfaları yırtılmış ama kalan sayfalar annenle Sam'in kimilerine göre uygunsuz bir ilişki yaşadığını gösterecek yazılar içeriyor," dedi.

Babamın çalışma odasının duvarında asılı olan diplomalar onun hukuk fakültesini birincilikle bitirdiğini gösterdi. Zekilerin en zekisiydi. Annemin günlüğünü kendisini aklayıp, Sam'i kötü bir duruma düşürecek bir hale sokmadan şerife vermiş olamazdı.

Daha kötüsü olamazdı."Baban ayrıca bir saat getirdi delil olarak," dedi Curry.

"Sam'in annene verdiği."

"Ama nasıl olur?"

Blackie. O fırtınalı gecede saati Lou'nun elinden aldıktan sonra, onu karısına vermediği söylenen kardeşine göstermişti. Saati anneme verenin kim olduğunu öğrenmek için Elmer Haskall'ın mücevher dükkânına gitmiş olmalılardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Haskall yarım gözlüklerini takıp:

"Sam Moody'nin bir süre önce satın aldığı saate benziyor. Emin olmak için arkasına bakayım," demişti sanırım. Arkasına kazılmış olan "Speranza" kelimesini gördüğünde, "Evet, bu Sam'e sattığım saat," demişti.

"Çok değerli bir dostu için aldığını söylemişti."

Dehşete kapıldım. İstediğinde saati Sam'e vermeliydim. Neden bencil davrandım? Bu güçlü delilin onu suçlu gösterdiğini ben bile kabul ediyordum. Ama onun anneme benim gibi şefkatle bakışını görseydiniz, onu öldürmek isteyen bir adama ait bakışlar olmadığını anlardınız. O bakışı bilirim. Babamın yüzünde de görmüştüm.

"Şerif, Sam'in annemi öldürmek için nasıl bir sebebe ihtiyaç duyduğunu düşünüyor? Yani... neden onun anneme zarar vereceğini düşünüyor?"

"Baban, Şerif Nash'e annenin ölümünün "aşk cinayeti" olduğuna inandığını söylemiş. "Evie'nin... annenin o ayyaş Sam'i kendine getirmek için onun evinde vakit geçirdiğini biliyordu. Sam'in annenin yardımseverliğini yanlış yorumladığında ısrar ediyor. Duygularına karşılık bulamayınca sarhoşluk öfkesiyle onu öldürdüğünü iddia ediyor."

"Doğru değil," diye bağırdı E. J.

"Sam iki yıldır ağzına doğru düzgün içki sürmedi."

Ben de öfkeyle, "Babam birlikte vakit geçirdiklerini bilmiyordu. Annemin bir Hıristiyana yakışır şekilde merhametli davrandığını göstermeye çalışarak övünüyordu. Annemin Üç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

S'ye gitmesine kesinlikle izin vermezdi. Babam sana kampta onun mükemmel bir baba olduğunu söylemiştim ama düşündüğün gibi biri değil. İnsanların bildiği... anlamıyorsun."

"Sandığından daha iyi anlıyorum," dedi Curry tuhaf, küçük bir gülümsemeyle.

Benimle dalga mı geçiyordu?

"Neyi anlayıp neyi anlamadığını bilmediğimden eminim ama sana şunu söyleyebilirim; Sam annemi sevdi fakat aşk cinayeti işlemesine neden olacak şekilde değil," dedim. Aklımın bir köşesine yeniden şüphe yerleşmiş olsa da.

Arkadaşça olarak başlayan o salı günlerinden birinde birbirlerine karşı daha güçlü hisler beslediklerini fark edebilirlerdi. Gösterişsiz E. J.'ye baktım. Bir sabah kalkıp Bootie Young'a karşı hissettiğim duyguları onun için de besleyebilir miydim? Aşk Tanrısı vurdumduymazca mı davranıyordu? Gelişigüzel oklarını fırlatıp kimin incineceğini düşünmüyor muydu? Belki annemle Sam'in arasında yaşanan da buydu. Kelimelere olan aşkları birbirlerine duydukları sevgiye dönüşmüştü. Beyaz bir kadınla, açık renkli ya da koyu renkli bir siyahın aşk yaşadığını görmemiştim. İkisinin arkadaş olması bile yeterince sıra dışıydı. Hayır. Bu doğru değildi. Benim yeni öğrendiğim durumu, Sam'in babamın üvey kardeşi olmasını annem baştan beri biliyor olmalıydı. Aile. Kalbine saplanan okların sayısına bakmaksızın annem ona âşık olmamak için elinde geleni yapardı.

"Sam ve annem akrabalar. Biliyor muydun Curry?" diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sordum saygısının bir kısmını geri kazanmak için.

Bu konuşmada ilk defa ben ona bilmediği bir şeyi söylemiş olabilirdim.

"Biliyorum Shen."

"Bilmiyorsun."

Bu berbat dükkâna gelmemiş olsaydım keşke. Yumurtalı sandviçleri aldığım gibi eve, Woody'nin yanına gitmeliydim.

"Ya şerif?" diye sordu E. J.

Beyninin sulandığını sanıyordum ama olayları sırayla takip edebiliyordu.

"Yargıç Hazretleri'nin söylediğine inanıyor mu?"

"Elbette, inanıyor. Sam'in onu sevdiğini biliyorum. Sen de onunla bayağı ahbap oldun çıktın," dedim Curry'nin şaşkın yüzüne doğru.

"Ama siz ikiniz şerifin hangi ata oynadığını göremiyorsunuz. Babam ona, "Andy İçin Oy Verin" kampanyasında yüklü bir çek yazdı."

Bunlar söylendikten sonra üçümüz bir süre öylece bekledik. Sonra Curry sessizliği bozdu.

"Sam'in annene zarar vermediğini biliyoruz, Shen ama kabul etmelisin ki, deliller aleyhine."

Birden harika bir duygu kapladı içimi. Bütün öğleden sonra kardeşimi kovaladıktan sonra bastıran bir duyguydu bu. Babamın ya da şerifin ne dediği önemli değildi. Woody anneme ne olduğunu biliyordu. Babam bildiğini söylemişti bana. Annemin biri tarafından öldürüldüğünü mü yoksa feci

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kazaya kurban mı gittiğini biliyordu emin değilim ama annemin ölümüne sebep olanın Sam olmadığını bildiğinden emindim. Kardeşim tam bir insan sarrafı ama ben bu konuda iyi değildim. Sam, annemize bir kötülükte bulunsaydı, Woody onu, Sam'e yaklaştırmamam için her yolu denerdi. Sam tekin biri olmasaydı, üzerinde DUR yazan kırmızı bir işaretin olduğu "Üç S" resmi ya da kafatasları ve kemiklerin olduğu başka bir resim yapardı. Onun çizimlerine yeterince değer vermediğimi biliyorum ama böyle bir resim gözümden kaçmazdı.

Yeniden dirilmiş gibi hissederek, "Annemin kaybolduğu gece Woody bir şeyler gördü. Ona ne olduğunu bildiğini sanıyorum. Kardeşim olayın şahidi," dedim Curry'ye.

Curry başını salladı.

"Ben de öyle olduğunu tahmin ediyordum."

"Öyle mi?"

Yeniden ondan şüphelenmeye başlıyordum. Tüm bunları sıkıyor olabilirdi. Neden yapacağını bilmiyordum ama yalan söylüyor olabilirdi. Yetişkinler her zaman masum çocukları kandırırlardı.

"Neden bize polis olduğunu söylemedin?" diye sordum.

"İşler öyle yürümüyor, Shen. Buraya senin soruşturmaya geldiğimi söyleseydim ve siz bunu ağzınızdan kaçırsaydınız?"

E. J.'nin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. Slidell'in önünde şerife anlattıklarını hatırlıyordu. Curry'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dikkat çekmek istediği noktayı anlamıştım. Gerçekten. Sır olan bir şeyi bilsem ben de söylemezdim.

Curry'ye soracak birçok sorum vardı ama şöminenin üstündeki saatlerden biri çalmaya başlayınca, "Geç oluyor. Yarın büyük bir gün olacak. Sizi Lilyfield'e bırakayım," dedi Curry.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Yedinci Bölüm

Arabanın kliması olmadığından pencereler açıktı.

Curry, Beezy'nin eski, kahverengi Pontiac'ındaydı. Benim Hull'un Arabalı Sineması'na sürdüğüm araba. Bu arabaya son bindiğimde pedallara yetişebilmek için koltuğu çekmiştik. Müzikaller dışında Beezy, yaratıkların olduğu filmlere de bayılırdı. En son "Invasion of The Body Snatchers" adlı filme gitmiştik fakat ben izleyememiştim çünkü Woody'ye bakıp filmde yaşananların onun başına geldiğini düşünüyordum. Şimdi o taklitçilere benziyordu. Dayanamıyordum bu haline. Beezy'ye eğilip, "Belki Woody'nin sorunu da bu. Uzaylılar bir gece kaleye gelip beynini değiştirmişlerdir," demiştim.

Ama Beezy karanlıkta elime uzanıp, "Saçmalama. Woody aynı Woody. Sadece kendinde değil. Uzay gemileri... uzaylılar... öyle şeyler yalnızca filmlerde olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clive Minnow tam tersine inanıyordu. Stonewall Jackson Mezarlığı'nı geçerken cenazesini kaçırdığım için pişmanlık duydum. Clive'in cüzzama ya da sıtmaya yakalanmaktan korktuğunu, metal dedektörüyle bir şey bulup ağaçların arasında zevkten dört köşe dans ederkenki heyecanını, UFO fotoğrafları çekerken takındığı öfkeli halini ve dama oynarken kaybettiğinde hüzünlenişini hatırladığımda, annemi özlediğim kadar olmasa da onu da özlüyordum. O adam tuhaf biri olabilirdi ama onu her zaman olduğu yerde, hep yaptığı işlerin başında bulabileceğimden emindim. İnsanlarda bugünlerde pek bulunmayan bir özellikti.

E. J.'yle arabanın ön koltuğunda oturuyorduk. E. J. arabaya binme şansı çok olmadığından başını bir köpek gibi camdan dışarı sarkıtıyordu. Annemin makarna, köfte kokulu eşarbını boynuma doladım. Hiç durmadan yol almaya devam etseydik keşke. Annem, babam ve Sam arasındaki ilişkiyi daha fazla düşünmek istemiyordum. Yeniden çocuk olmak istiyordum. Sahilde geçirdiği uzun bir günün ardından evine dönen, güneş yanığı kokan, annesi kucaklayıp arabadan çıkardıktan sonra yatağına yatırdığında huysuzluk etmeyen bir çocuk olmak istiyordum.

"Curry ismini nasıl seçtin?" diye sordu E. J.

"Biraz farklı bir isim."

Teğmen Sardino gülümsedi. Sinyal verip Kilmer Sokağı'na döndü.

"Curry karımın en sevdiği yemek. Karım Kızılderili."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

E. J. kafasını kaldırdı.

"Şaka yapıyorsun!"

E. J. Kızılderililerle ilgili şeyleri çok severdi, Clive Minnow korulukta ne zaman ok başı bulsa bana verirdi çünkü o yalnızca metallerle ilgilenirdi. Ben de geniş bir koleksiyonu olan E. J.'ye verirdim. Curry, kurutulmuş et gibi bir yiyecek olmalıydı.

Curry Weaver'ın bir polis olması gerçeği benim için bir şey ifade etmiyordu. Buraların havasını solumamıştı o. Eğer Carmody ailesi annemin ölümünde Sam'in suçlanmasına dahil olduysa Curry aksini düşünse de kiminle uğraştığını bilmiyordu.

"Bir planım var," dedi.

Benimle dalga geçiyordu. Kampta da annemi bulma konusunu açtıktan sonra söylemiştim bunu ona.

"Bir noktada senden ve kardeşinden Sam'in yararına yardım isteyebilirim. Babanın söylediklerinin zıttı olmasına rağmen bunu yapar mısın?"

Ona verebileceğim en doğru cevabı verdim.

"Bilmiyorum."

Annem, Sam'e yardım etmemizi isterdi. Gerçeği söylememizi.

"Dürüstlük en iyi politikadır," derdi.

Ama ona karşı çıktığımda babamın bana nasıl öfkeleneceğini düşünüyordum. Woody ile yaşamak için ya yeni bir yer bulmamız gerekecekti yaşamak için ya da kulübeye razı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olacaktık. Belki Üç S'ye giderdik. Sam iyi halden serbest bırakılana kadar benzinliğin işlerini görürdük. Arabaların ön camını siler benzin doldururduk. E. J. de havalandırma kayışının nasıl değiştirileceğini biliyordu. Kasada da dururdu. Babam sakinleşirse belki bazı akşamlar Lilyfield'e gidip beraber akşam yemeği yerdik. Ama büyükbabamın geldiği pazar günleri gitmezdik.

Bu konu üzerinde yoğunlaştıkça onun ne kadar yanında dursam da, ifademin bir şey değiştirmeyeceğini düşünüyordum. Eğer Yargıç Hazretleri, Sam'in annemi öldürdüğüne inanıyor ve şerif de onu destekliyorsa yeni amcamız biz ya da kim ne derse desin uzun bir yolculuğa çıkacaktı. Yine de, sonuçları kötü olsa bile doğru olanı yapmaktı önemli olan. Annem böyle öğretmişti.

Fikrimi değiştirerek, "Bir şartla Sam'i savunurum," dedim.

"Nedir?"

"Yalnızca ben ifade vereceğim onun için. Woody'nin bu işe karışmasını istemiyorum. Çok hassas bir dönemden geçiyor ve kötü bir şey olursa bir daha asla konuşmayabilir."

"Günaydın, bezelyem. Tava böreği ve jambon kokusu mu alıyorum?" demeyeli üç yüz altmış üç gün olmuştu.

"Tahtakurularının beni yemesine izin verme," diyerek esneyip gerinmeyeli üç yüz altmış üç gece geçti.

Curry, "Bunun mümkün olabileceğinden emin değilim, Shen. Woody, Sam'e yardımı dokunacak önemli şeyler bili-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yor olabilir."

Annemin başına gelenlere şahit olduğunu biliyordum kardeşimin ama Curry'nin nasıl bildiğini anlamadım.

"Neden öyle düşünüyorsun? Bize söylemediğin bir şey mi var?"

Sanki ağzımdan tek kelime çıkmamış gibi kolunu cama yaslayarak araba kullanmaya devam etti Curry. Sam ile arkadaşlıklarının nedenini anlayabiliyordum. İkisi de soruları geçiştiriyordu.

Üç S'nin önünden geçerken Sam'in içine düştüğü komployu düşününce gözlerim yandı. Ofisindeki ışık gidip geliyordu. Ampullerin değiştirilmesi gerekiyordu ama sadece Sam yukarı uzanabilecek kadar uzun boyluydu. Wrigley sahibinin gelmesini bekliyormuş gibi verandaya uzanmıştı. Yarın sabah ilk iş buraya gelip Sam'in benden istediği gibi onu besleyecektim. Hapishaneye hatta belki elektrikli sandalyeye gönderilmek üzere olan bir akrabam için yapabileceğim en küçük iyilikti bu.

Curry, Lee Yolu'na saptı. Lilyfield'in girişine geldiğimizde arabanın farlarını söndürüp yavaşladı. Sesi kısılmış radyonun sarı ışığı yüzüne vuruyordu. Siyah olmayan ve bu kadar koyu tenli birini daha önce hiç görmemiştim. Düşünüyorum da bir İtalyan da görmemiştim. Cildinin rengi Sam'inkinden daha koyuydu. Ona karşı hissettiğim huzursuzluğa rağmen babama yaptığım gibi elimi sakallarına değdirmek istiyordum. Avucumu çenesinde gezdirip adını Oğlak takım-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yıldızından alan bir isimle, Capricornis diyerek ona seslenmek istiyordum.

"Babamla büyükbabamın annemi gerçekten Sam'in öldürdüğüne inandıklarını düşünüyor musun? Yoksa başka oyunlar mı dönüyor?" diye sordum.

Bakışlarını yeniden boşluğa çevirmeden önce bana takdir dolu bir bakış attı. İçimi kemirip duran şeyin ne olduğunu nihayet anladım. Annem bana, zamanlamanın önemini anlatırdı hep. Tesadüflere yer yoktu hayatta. Her şeyin bir nedeni vardı.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?"

Curry oturduğum koltuğun başına kolunu attığında tıraş losyonunun kokusunu aldım. Babamın parfümü English Leather gibi kokmuyordu. Baharatlı bir kokuydu.

"Bana söylemek üzeresin sanırım," dedi.

"Sam'in ailem tarafından bir tuzağa düşürüldüğünü sanıyorum."

Bunu da bir televizyon dizisinde izlemiştim. Adam, bütün parasını alabilmek için karısını öldürmüştü. Arabasının frenlerini boşaltarak ölümüne kaza süsü vermek istemiş ve bütün suçu tamircilerine yıkmaya çalışmıştı. Ama babamla büyükbabamın paraya ihtiyacı yoktu ki. Carmody ailesi para içinde yüzdüğü için dizinin bu kısmı bizim hikâyeye uymuyordu.

"Tuzağa düşürüldü diyerek neyi kastediyorsun?" diye sordu E. J.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Curry, "Shenny, büyükbabasıyla babasının üzerlerindeki şüpheyi Sam'e yönlendirmeye çalıştıklarını söylüyor. Değil mi Shenny?"

"Ben... ben bil..."

Böyle düşünmemiştim ama Curry söyleyince mantıklı gelmeye başladı.

"Babamla büyükbabamın Sam'e komplo kurduklarını mı düşünüyorsun?"

"Bunu neden yapsınlar?" diye sordu Curry senin bilmediklerini biliyorum edasıyla.

Sam'in de sahip olduğu gibi gizemli bir tarafı vardı Curry'nin. Polis akademisinde öğretiyorlar bunu sanırım.

"Neden onu oyuna getirmek isteyeceklerini bilmiyorum. Babamın Abigail Hawkins'e evlenme teklif edeceği zamanla annemin öldüğünün duyurulacağı zamanın denk gelmesi çok tesadüf olmasa gerek. Biliyor muydun babamın evlenme teklifi yapacağını?"

"Remmy Hawkins'e göre," dedi E. J.

"Yargıç Hazretleri Cumartesi akşamı ona evlenme teklifinde bulunacakmış."

"Evet," dedim.

"Yani... belki babam o at suratlı kadınla evlendiğinde insanların asıl karısının birdenbire ortaya çıktığında onun ne yapacağını düşünmesini istemediği için Sam'i suçluyordur. Bir yıl geçmiş üstünden ve babam annemin öldüğünü söyleyebilir ama Sam'i suçlayarak bu işi tamamen sonlandırabilirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu büyükbabam için bile çok acımasızca bir senaryoydu. Onun adı hiç geçmedi ama o ihtiyar şeytanın böyle alçakça bir plan hazırlayıp babamı razı edebileceğini biliyordum. Kaşınan gözlerimi sıktım.

"Neye inanacağımı bilmiyorum artık. Çok kötü bir durum ve her şey birbirine girmiş. Bildiklerini bana söyleyemez misin? Lütfen?"

"Anlatabilmek isterdim ama..."

Curry elini koltuktan kaldırıp başımı okşadı. Ellerini saçlarımın arasında gezdirdi. Polisten çok bir baba gibiydi. Curry'nin bebekleri var mıdır diye merak ediyordum. "Yarın sabah," dedi. "Saat dokuzda burada ol. Bütün sorularını cevaplayacağım."

"Ama..."

"Beni dikkatli dinle."

Curry'nin elleri saçlarımdan omuzlarıma kaydı.

"Woody'yi yanına alıp güvenilir bir yere gitmeni istiyorum hemen. Geceyi Beezy'de geçir ya da..."

"Bize gelebilirsiniz," dedi E. J. hevesle.

Woody'ye sarılıp uyumak istiyordu.

"Daha yakın bizim ev."

"Ama neden kalede uyuyamıyoruz?" diye sordum.

Kardeşim de ben de kendimizi orada iyi hissediyorduk.

"İstediklerimi yapmalısın Shenny," dedi Curry en ciddi ses tonuyla.

"Bu çok önemli. Bana güveniyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Woody ve benim için endişelenmesi güzeldi.

"Peki, tamam," dedim.

"Söz mü?"

Kalbimin üstünde X işareti yaptım ve E. J.'yi dirseğimle dürttüm. E. J. arabadan indi ama ben peşinden gitmedim. İyi ya da kötü bilmiyorum kesemdeki bütün taşları Curry'nin avucuna boşaltmaya karar vermiştim. Ona doğru eğilerek,

"Doğru şeyi yaptığımdan emin değilim ama iyi niyetli olduğunu biliyorum."

Curry başıma hafifçe vurdu.

"Woody'ye selamımı ilet. Dikkatli olun."

Sonra alçak sesle. "Hepimiz için," dedi.

Lee Yolu'ndan ayrılırken Beezy'nin zangırdayan eski Pontiac'ının egzozundan bir patlama sesi çıktı.

E. J.'yle yolun kenarında durmuş arabanın gözden kaybolmasını seyrettik.

"Vay canına," dedi.

"Sence doğruyu mu söylüyor?"

"Nereden bileyim?"

Acıktığım için gereğinden fazla huysuzluk ediyordum. Eczane torbasındaki akşam yemeğimizi çıkarttım. Arabada üstüne oturmuş olmalıyım çünkü Vera'nın bize hazırladığı sandviçler tıpkı içinde bulunduğum ruh hali gibi ezilmişti.

"Ondan şüpheleniyorum," dedi E. J.

"Bunu zaten düşünmüşsündür ama Sam birkaç saat önce tutuklanmışken Curry nasıl oluyor da Sam'in yardıma ihtiyaç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duyduğunu düşünerek iki hafta önce buraya geliyor?"

Dostumuzu gerçekten hafife alıyormuşum. Bunun hiç aklıma gelmediğini bilmesini istemediğimden, aklıma ilk gelenleri söyledim.

"Belki festivaldeki Hindu gibi doğaüstü güçleri vardır."

Bir kez daha Curry'ye olan güvenimi yitirmiştim. Yanlış giden bir şeyler vardı. E. J. üstüne bol gelen pantolonunu çekiştirerek, "Gitmeliyim. Evde olacağın saatte dönmediğinde annelerin nasıl sinirlendiğini bilirsin."

Derenin öbür tarafında Calhoun'ların av köpeklerinden biri neler hissettiğimi biliyormuş gibi havlamaya başladı.

"Shen..." dedi E. J. dilindeki uygunsuz kelimeleri tutmaya çalışarak.

"Unut gitsin."

Yoldan rahatlıkla görülebilen büyük meşe ağacına bakıyordum. E. J. de bakıyordu. Kalenin geniş tahtalarından mum ışığı süzülüyordu. Woody, Aziz Jude sunağında dua ediyor olmalıydı. Geleceğim dediğim vakitten çok sonra gelmiştim. Muhtemelen bir an önce dönmem için yalvarıyordu. E. J. beni güldürmeye çalışarak, "Hav!"diye bağırdı.

"O tepenin ardındaki camdan yansıyan ışık nedir?" dedi eliyle işaret ederek. Elizabeth devrindeki konuşmalara benzemiyordu konuşması. Hem tepe kelimesinde o kadar e harfi yoktu. "Onu bütün benliğimle sevdiğimi biliyorsun değil mi?" diye ekledi hüzünlü bir şekilde.

Tanık sandalyesinde Sam'in lehine ifade vermeme rağ-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

men yine de onu içeri tıkacaklardı çünkü Carmody'ler istediklerini almayı bilirdi. Davadan sonra ailem beni reddedecek ve Beezy babamla büyükbabamın oğluna karşı sergilediği zalimlik yüzünden çılgına döneceğinden yeni üvey torunlarına bakmayı istemeyecekti. Woody'yi terk edersem bir deri bir kemik kalacaktı. Onu E. J. ile paylaşmaya niyetim yoktu.

"Ayı kıskandıran güneş olduğunu anlatmaya başlarsan yine, bu feneri başına çalıp koruya kadar sürüklerim seni. Orada da kurtlara yem ederim," dedim.

Evine giden yoldaki patikaya doğru gerilerken, "Acele et. Curry'nin dediği gibi yanına al onu. Sizi kapının önünde beklerim. Siz gelene kadar bir kâse yemiş hazırlamış olurum."

Sonra ağaçların arasında kayboldu.

"Sana kaç kere buralarda kurt olmadığını söyledim?" dedi karanlığın içinden bir yerden.

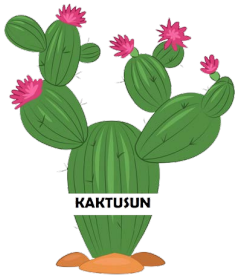
"Bundan o kadar emin olmazdım," dedim gecenin içine.

En azından bir tane iri, kötü huylu kurt biliyordum.

Ağaçların arasından, verendanın, büyükbabamın siyah pikabına vuran ışığını görebiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Sekizinci Bölüm

Abartmıyorum. Woody beni görünce mutluluktan deliye döndü.

Ivory de. Geç kalışımı telafi etmek için yumurtalı sandviçlerin ikisini de kardeşime verdim. Kırıntılarıyla Ivory'yi besledi. Kalenin zemininde onun yanına otururken kilerden çaldığım krakerlerden birinin ağzını açarak, "Ne öğrendiğime inanamayacaksın," dedim. Ona anlatacaklarımın üzerinde biraz düşündüm. Hepsini bir çırpıda anlatmamaya karar verdim. Önce iyi haberleri verecektim. Kardeşim ihyiyar değildi ama bazen öyle gibi davranıyordu. Tıpkı büyükannemin çatı katında sandıkta sakladığı eski moda elbiseler gibi. Onu idare etme şeklimde dikkatli davranmazsam o elbise gibi yıpranıp giderdi.

Parmaklarımı, parmaklarına kenetledim.

"Şimdi, sakin ol. Tamam mı? Seni uyarıyorum. Büyük, mutlu bir haber vereceğim." Yanından ayrıldıktan sonra ne-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ler olduğunu uzun uzun, detaylarıyla anlatmayı isterdim ama kısa kesip tatlı dilli olmam gerekiyordu. Ayrıntıları daha sonra anlatacaktım. Şu anda vakit aleyhimize işliyordu.

"Bağırmak, hoplamak yok."

Başımı eve doğru çevirdim.

"Onların bizi duymasını istemeyiz."

Woody ve Ivory de başlarını o tarafa çevirdi.

"Peki, o zaman," dedim derin bir nefes alarak.

"Bu gece eczanede Vera, Sam'in, bizim Sam'in sadece mükemmel bir dost olmadığını... onun... hazır mısın?"

Merak içinde başını salladı.

"Sam... bizim amcamız!"

Söylediğimi anlaması birkaç saniye sürdü ama anlayınca Bingo yapmış gibi sevindi! Bana inanacağını biliyordum. İkizimdi o benim. Woody ayağa fırlayıp neşeyle dans etmeye başladı. Kalenin içinde mutluluk içinde ellerini çırpıyordu.

"Harika, değil mi?"

Daha fazla el çırpma sesi.

"Tamam, tamam. Şimdi sakinleş," dedim.

"Kötü haberlerim de var. Hazır mısın?"

Başını sallamadı.

"Curry Weaver babamın, annemin günlüğünü ve Sam'in ona verdiği saati yanına alarak şerifin ofisine gittiğini söyledi. Şerif Nash'e onu, annemi öldürmekten içeri almasını söylemiş."

İyi haberi aldığında olduğu gibi kötü haberi sindirmesi de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç saniyesini aldı. Woody zemini tekmelemeye başladı. Saçlarını yoluyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Onu belinden tutmaya çalıştım ama bu, bir şimşeği yakalamaya benziyordu.

"Biliyorum, biliyorum bu korkunç bir haber," dedim ona.

"Ama endişelenme. Sam'e yardım edeceğiz, tamam mı?"

Üzüleceğini tahmin etmiştim ama bu kadarını beklemiyordum. Bu hale düştüğünde onunla anlaşmanın imkânı yoktu. Bana zemini göstererek, köşedeki çizim dosyasına uzandı. Gözleri kıvılcım kıvılcımdı.

Babam, büyükbabam ve Blackie şu anda evdeydi. Woody inlemeye başlamadan önce onu yatıştırmam gerekiyordu. Ne Ekersen Onu Biçersin'den getirdiğim eşarbı hatırlayarak, onu çantamdan çıkarttım ve boynuna astım. Tülü koklayınca çizim dosyasının sayfalarını çılgınca karıştırmaktan vazgeçti. Annemin kokusunu arıyordu.

"Koku için kusura bakma," dedim.

"Bayan Artesia'nın makarna ve köfte aşkını biliyorsun."

Woody dosyayı kucağıma bıraktı. Aradığını bulmuştu ama şu anda onun sanatını takdir edecek kadar zamanımız yoktu. E. J.'ye kardeşimi aldıktan sonra deredeki kayalıkları aşıp Tittle'ların evine geçmeye söz vermiştim fakat kardeşim resimlerine bakmadığım sürece ondan istediğimi yapmayacaktı. İnadı tuttuğunda fikrini değiştirmek imkânsızdı. Aynı anda hem bir kelebek hem de buldozer olabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu galeyana getirenin ne olduğunu daha açık bir şekilde görebilmek için fenerimi aydınlattım. Gözlerimin önünde duran resim beni uzun zamandır rahatsız eden bir çizimdi. Annemin, hayalet bir şekille birlikte olduğu resim. E. J. ile kasabaya indiğimizde bu resim üzerinde çalışmış olmalıydı Woody. Renkler parlak bir hal almış, balmumu kokusu yayılıyordu. Önceden belirsiz olan şeklin üzerinden dumana benzer dalgalar yayılıyordu. Bu şeklin bir kadına ait olduğunu artık seçebiliyordum. Bulaşık teline benzeyen gri saçları omzuna dökülmüştü. Elleri dua eder gibi birbirine kenetliydi.

Beğeni ve şaşkınlık dolu bir ıslık çaldım. Onun resmini daha önce hiç çizmemişti.

"Çok güzel. Annemin cennette ooooh, ahhhh diyerek, büyükannemin bu güzel resmini yaptığın için sevindiğine bahse girerim."

Bacağımdaki kraker kırıntılarını silkeleyip ayağa kalktım. Elimi uzattım.

"Kalan resimlere daha sonra bakarız, olur mu? Şimdi gitmemiz gerekiyor. Curry'ye söz..."

Zemini yeniden vahşice tekmelemeye başladı.

"Ne, Woody, ne?"

Öfkeyle yerdeki resmi gösterdi ve sonra kendini boğuyormuş gibi elleriyle boynunu tuttu. O zaman Woody'nin büyükannemden kaçma sebebinin onun pis kokusu ya da bizi ayin yapmaya zorlaması olmadığını anladım.

Nasıl bu kadar dikkatsiz ve ahmakça davranmıştım?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben ortalıkta yokken büyükannem yine sinir nöbetlerinden birine tutulmuş olmalıydı. Özellikle büyükbabam onu çıkardığı zamanlarda kontrolünü iyice kaybediyordu. Büyükbabam bir gece uyurken, onu çarmıha gerer gibi yatağa çivilemeye çalışmıştı. Çiviler, çekiç ve gerekli her şey elindeydi. Bu bazı insanlara delice gelebilir ama bence değildi. Büyükbabamın büyükanneme sinirlenmesi için birçok geçerli nedeni vardı. Hayır. Büyükannemin cıvataları yaktığının asıl göstergesiydi. Çarmıha gerilmiş İsa'nın bileklerinden akan kanı simgeleyecek şekilde bileklerine kırmızı ruj sürmesiydi.

"Büyükannem o nöbetlerinden birini geçirerek sana zarar mı verdi? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Kardeşim örgüleri sallanacak şekilde başını kuvvetlice salladı.

"Shenny? Woody?" Aşağıdan seslenen Louise'di. Kulübesinden buraya geldiğini duymamıştım.

"Orada olduğunuzu biliyorum. Işığı görebiliyorum."

"Yalnızca bataklıklardaki gecekondularda yaşayan cahil kızlar gizlice gelip bağırır böyle. Ne istiyorsun?" dedim gözlerimi ikizimden ayırmayarak. Yeniden resme dönmüştü. Bir büyükannemin bir annemin resmine odaklıyordu bakışlarını.

"Cole Amcam, sizin kulübeye gelmenizi istiyor," dedi Lou.

"Beezy orada. Şerif, Sam'i tutuklamış."

"Biliyoruz."

Bütün kasabanın çoktan bu olaydan haberi olmuştur. Zavallı Beezy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Woody elini kafama koyarak, resmi suratıma yapıştıracak şekilde kafamı öne itti. "Üzgünüm ama hâlâ bana söylemek istediğini anlamıyorum," dedim teskin edici bir sesle.

Öfkeyle çileden çıkan kardeşim kâğıdı bir köşeye fırlatıp bu sefer elleriyle boynuma asıldı. Bütün gücüyle sıktı O öğleden sonra yatak odamızda bu resme baktığımızda da aynı hareketi yapmıştı.

"Kes şunu!" dedim parmaklarını gevşetmeye çalışarak.

"Anlamak için elimden geleni yapıyorum."

Lou, kaba olmayan bir sesle yeniden bağırdı.

"Kulübede yiyecek bir şeyler var. Annenizin tarifiyle bisküvi tatlısı yaptım."

Curry'nin benden istediğini yapmam gerektiğini biliyordum ama midem zil çalıyordu. Tittle'larda yiyebileceğim bir şey yoktur, olsa da zaten az olan yiyeceklerini tüketemezdim. Woody ile Jackson'lara gidip karnımızı doyurur, Beezy'ye uzun vadede Sam'in iyi olacağını söyler sonra biraz daha yiyerek, E. J.'ye yapacağımı söylediğim gibi dereyi geçer ve onlara gideriz, diye düşündüm. Curry'nin bütün sorularımı yanıtlayacağını söylediği ertesi sabaha kadar da orada kalırdık.

Woody'ye yalvardım.

"Lütfen, lütfen şu resimleri bir tarafa koyalım ve Jackson'lara gidelim. Lou'nun sesindeki tatlılığı duymuyor musun? Sanırım Blackie onu terk ettiğinden beri o eski Louisianalı kız oldu yeniden. Bir şeyler atıştırırken çocuk yiyen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

timsah Rex'in hikâyesini anlatmasını sağlarız. Harika, değil mi?"

Kaşlarını çatarak somurttuğunda, "Unsinkable Molly Brown müzikalinin "I'll Never Say No To You" adlı şarkıyı söylemeye başladım.

Onu gerçekten bir şeye ikna etmeye çalıştığımda suçlu hissetmesini sağlamak işe yarayabiliyordu.

"Cole Amcam, büyükbabanın sarhoş olduğunu, amcanın da..." dedi Lou boğuluyormuş gibi. "Yargıç Hazretleri ve kardeşi de Kurucuları kutlamaya başlamışlar."

Erkenden kendilerini bir şeylerle meşgul etmeleri güzeldi. Belki Woody ile beni tamamen unutmuşlardı.

"Size muska yazdım," dedi Lou biraz utanarak.

Vodoo büyülerine inanan bir kadından alınabilecek en iyi hediye bir muskaydı. Bu muska tırnak, kül, tüy ve kurbağa bacağının doldurulduğu küçük bir kutuydu. Bu kutuların kötü ruhları def ettiğine inanıyorlardı.

"Şimdi kulübeye dönmem lazım. Beezy sizi görmekten memnun olur. Ben de."

Şu anda dünyada Lou'ya, "Hemen geliyoruz," demekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu ama Woody birden bire yere yığıldı. Yüzü parlıyor, ışık yayıyordu. Etrafta Clive Minnow'un da ölümüne neden olan bir nezle salgını vardı.

"Hasta mısın?"

Onun yanına diz çöküp alnını öptüm ama ateşi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yukarıda mısınız kızlar?"

Sesi duyduğunda Woody dikkat kesildi. Kalenin gözetleme deliğine doğru sürüklendim. Büyükannem arka sundurmada gece lambasının altında duruyordu. Krem rengi bir abiye giyinmiş, hiç kesmediği saçları beline kadar gelmişti.

"Sizin için limonlu pasta hazırladım," diye seslendi.

Frambuazlı pastadan sonra en çok sevdiğimiz pastanın o olduğunu biliyordu. Kardeşimle beni seviyor ve birlikte daha çok vakit geçirip bizi beslemek istiyordu.

Ya da büyükbabam bizi ayartması için yollamıştı onu.

Yapardı. Büyükannemizi ne kadar çok sevdiğimizi biliyordu. Onun ödüllü pastasının bir dilimini düşününce ağzım sulandı. Woody öfkeyle dudaklarını yalıyordu. Belki o da benim durumumda belki de değildi çünkü şimdi ağzıyla tuhaf hareketler yapmaya başlamıştı. Önce ağzını kıvırdı sonra açıp kapadı. Belki gerçekten midesi ağrıyordu.

"Kusacak mısın?" diye sordum.

"Seni şöyle köşeye alalım."

Ama ağzından gelen ses kusma sesi değildi.

"Cantaboo," ya benzeyen bir ses olduğuna yemin edebilirdim.

Kardeşim konuştu mu yoksa ben böyle olduğunu mu hayal ettim bilmiyorum.

"Kızlar?" diye seslendi bir kez daha büyükannem arka verandadan.

"Size en iyi bebeklerimi getirdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Woody'ye bakıp bir kez daha denedim.

Evet, "Cantaboo," demeye çalıştığından emindim.

Başka bir durumda olsaydık sevinçten gözyaşlarıma hâkim olamaz, yeniden konuştuğu için şükran duyardım ama başka bir durumda değildik. Ya şimdi ya hiç. Tel örgülü kapının açılıp kapandığını duydum.

"Cantaboo!"

Kardeşim "kaç" demeye çalışıyordu. Fakat kaleden inmek için tek bir yol vardı ve büyükbabam geliyordu...

Büyükannem ona, "Üzgünüm Gus. Dediğin gibi aşağı indirmeye çalıştım onları," dedi.

"Ortaya çıkın!" diye bağırdı büyükbabam.

Festivallerde ortada görünmeyince oyunlarını oynamanız için sizi ikna etmeye çalışan adamların ses tonunu kullanarak, "Oturma odasında ikinizi bekleyen hoş bir sürpriz var."

Hayır, yoktu. Gerçekleşmekte olan şey ne hoş ne de bir sürprizdi.

Hepsi benim hatamdı. Curry'nin söylediğini yapmalıydım. Kaleye çıkıp Woody'yi aldığım gibi E. J.'lere gitmeliydim.

Hatamı düzeltmeliydim. Benim ahmaklığım yüzünden kardeşimin acı çekmesine göz yumamazdım.

Feneri ona vererek, "Aşağı iniyorum. Beş dakika bekle ve Ivory ile birlikte Tittle'lara koşun. Deredeki kayalıklardan git. Yoldan gitme ki, büyükbabam seni takip edemesin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O kayaları Woody'den daha hızlı atlayabilecek kimse yoktu. Keşke ona Jackson'lara git diyebilseydim ama büyükbabam kardeşimi aramak için kulübeye giderse ona karşı gelebilecek kadar güçlü değillerdi. Hem bunu onlara yapamazdım. Görünmez güç Gus Carmody'nin merhametine kalmış durumdalardı. Tittle'lar fakir ama beyazlardı. Büyükbabam gecenin bir yarısı onların evini basmak için iki kere düşünmek zorunda kalırdı. Gelse bile E. J. o avcı kulaklarıyla gelişini duyar ve sevdiği kızı korurdu.

"Anlıyor musun, bezelyem?"

Woody başını "hayır" anlamında sallıyor ama anlıyordu.

Ellerini tuttum.

"Bu gece Curry Weaver'a rastladım ve bana ne dedi, biliyor musun? Anneme olanları gördüğün için bütün dünyada Sam'e yardım edecek tek kişinin sen olduğunu söyledi. Yani çok önemli bir insansın. Sana zarar gelmemesini sağlamalıyız. Sam'i yüzüstü bırakmak istemezsin değil mi? Yeni amcamın parmaklıklar ardına düşmesini istemezsin değil mi?"

"O ikiz kıçınızı derhal aşağı indirin!"

Büyükbabam birkaç adım uzaklıktaydı.

Woody başını, göğsüme yasladı. Ivory de pençesini kalçama koydu.

"Bir şey daha," dedim ikisini de okşarken.

"Yarın sabah dokuzda evin önündeki yolda Curry'yle buluşmalısın. Bize söyleyecekleri var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kardeşimin sıcak nefesi boynuma vuruyordu. Kaleden ayrıldığımda başıma gelecekleri biliyordu.

"Ah, hadi ama. Dünyanın sonu değil ya. Bir elim arkamda bağlı olsa bile kulübenin üstesinden gelirim ben. Lezzetli böğürtlen zulamız duruyor hâlâ. Hepsini yesem kızmazsın, değil mi?"

Ufak bir gülümse kopartmayı başardım kardeşimden.

"Kancıklar," diye bağırdı büyükbabam aşağıdan.

"Ruth Love size baksın diye göndermemi istiyorsunuz ama bundan memnun değilim."

"Görüşürüz," dedim Woody'ye.

"Doğru E. J.'lere git ve gözünü dört aç."

Sonra en matrak sesimle, "Geliyorum büyükbaba. Çok özür dilerim. Sızmış olmalıyım. Duymadım sizi."

Ben kalenin örtüsünü kaldırırken Woody, "*Hushacat*," diye fısıldıyordu kendi kendine.

"Amin," dedim her ne kadar işlerin şimdi gözüktüğünden daha iyi bir hal almayacağına inansam da.

Aziz Jude da benimle aynı fikirdeydi. Kardeşimin arkasında ümitsizlerin azizinin plastik heykelciğini görebiliyordum. Tozlu kahve kutusundan yapılmış sunağa yüzükoyun devrilmiş, o bile umudunu yitirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kolum kırılabilirdi.

Kaleden indiğimde büyükbabam kolumu çekiştirdi.

"Gülümse!" diye bağırdı. Böylece ikizlerden hangisi olduğumu bilebilecekti.

Mutfak loştu. Sadece ocağın üstündeki havalandırma ışığı ve tezgâhın üstündeki pirinç lamba yanıyordu. Yuvarlak mutfak masasının ortasında yarısı içilmiş Maker's şişesi duruyordu. Carmody erkekleri beni sorgulamaya başlamış, büyükannem sıvışmıştı.

Bir süre önce cesur Beezy ağlamaklı bir halde gelip kapıyı yumruklamıştı.

"Oğluma ne yapmaya çalıştığını biliyorum Gus. Bu işten yakanı sıyıramayacaksın. O kızları bana getir. Bebeklerimi göster bana."

Carmody erkekleri için arka bahçedeki ağaçlardan gelen baykuş sesinden daha önemli değildi Beezy'nin haykırışları.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyükbabam kahverengi kumaş pantolonunun üstüne beline kadar inen krem rengi, spor gömlek giyinmişti. Cebinin altına barbekü sosu ya da benim kanım bulaşmıştı. Güneş yanığı kafasını asker tıraşı yaptırmıştı. Çifte tüfeğinin üzerindeki elleri kıpkırmızı olmuş, öfkeden titriyordu. Ağzının köşesine Lucky Strike sigarasını yerleştirmiş, sigaranın dumanları tepemizde salınıyordu.

Güçlükle konuşabiliyordum çünkü dudaklarım şişmişti.

"Söyledim efendim size, ben... bilmiyorum. Keşke bilseydim."

Çıplak göğüslü Blackie bir kez daha elini kaldırdı ama büyükbabam, "Yüzünde daha fazla iz bırakmaya gerek yok. Kutlamaları düşünmeliyiz." Şişedeki içkiden birkaç damla doldurdu bardağına.

"Janie'nin nerede olduğu zaten ne fark eder? O gece kalede olanın o olduğunu biliyoruz. Konuşsa bile ona kim inanır? Tek yaptığı çırpınıp gözlerini kırpmak. Herkes kızın üşüttüğünü düşünür."

Viskiyi bir yudumda içip elinin tersiyle dudaklarını sildi.

"Onu sonra ararız. Bulduğumuzda, Shenny, ikizine çenesini kapalı tutmasının önemini anlatmamızda bize yardımcı olacak, değil mi tatlım?"

"Kesinlikle, büyükbaba," dedim.

Babama söz verenin Woody değil de ben olduğumu bir öğrenseler. O zaman bana ne yapacaklarını düşünemiyordum.

Blackie Amcam, "Gus haklı," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oğulları ona Gus diye hitap ederlerdi çünkü kendisine baba denmesinden hoşlanmıyordu. Bunun muhallebi çocuklarına göre olduğuna inanıyordu.

"Janie'yi sonra ararız. Kaç zamandır saklambaç oynamak istiyordum zaten," dedi bana muzipçe bir gülücük atarak.

"Akıl muhasebesine gitmişken, nerede bu kadın? Ruth Love derhal buraya gel." Dedem geriye yaslanıp böğürdü.

"Bana bir dilim pasta getir."

Limonlu pasta bir adım uzağındaki mutfak masasında, alçak sesle blues çalan radyonun altında duruyordu. Üçü öyle sarhoştu ki, davul sesinde bile sallanıyorlar ama bunu fark etmiyorlardı.

Büyükbabam geğirerek, "İşe koyulma sırası. Başla, Wally," dedi. Babama saygı duymuyor fakat hukuk fakültesini birincilikle bitiren bu adamın soru sormada bir nalbanttan ve toprak ağasından daha yetenekli olduğunu biliyordu. Babam, kırışık, beyaz gömleğinin kollarını katladı.

"Remmy Hawkins önceki gün kardeşinle sana Üç S'de denk geldiğini söylüyor. Doğru mu?"

"Ben, size söylemeyi düşünüyordum efendim. Woody... Yani Jane Woodrow... oraya kaçtı. Ben de peşinden gitmek zorunda kaldım. Sam Moody'yi sevmediğinizi biliyorum Yargıç Hazretleri. Ben de o adamdan iğreniyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi babam.

"Annenin salı günleri Moody'yi ziyaret ettiğini sizin de onunla birlikte kayığa binerek gittiğinizi biliyorum. Belki bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzden kardeşin Üç S'ye kaçmıştır. Sebebi bu olabilir mi Shenandoah?"

Karısının başka bir adamla nasıl huzur bulduğunu ve kızlarının kendisinden çok onunla vakit geçirmek isteme sebebini gerçekten anlamak istiyormuş gibi sordu.

"Doğru değil," dedim.

"Yanlış bilgi almışsınız, efendim."

"Hayır."

Büyükbabamla amcam masanın öteki tarafında bana bakarak sırıtıyordu. Babam, "Kol düğmemi düşürdüm. Annenin günlüğünü yatak odasının zemininde saklı buldum. Bir günlüğü olduğunu biliyor muydun?" Gözlerimi indirdim. Onun gözlerindeki acıya dayanamıyordum.

"Elbette, biliyordun," dedi büyük bir hayal kırıklığı yaşayan babam.

"Geçen gün onun için benim odamdaydın, değil mi? Günlüğü aramak için?"

"Hayır... ben..."

Babam yalanlarına daha fazla tahammül edemiyorum dercesine elini kaldırdı. Gözlerinden, dudaklarındaki hüzün okunuyordu. Gerçekten anlamıyordu. Annemin bütün elbiselerini satın aldı. Onu gözünün önünden bir an için ayırmadı. Sımsıkı sardı onu. Aşkın bu olduğunu sanıyordu. Bildiği tek aşk buydu çünkü. Carmody usulü aşk.

Onu böyle kederli görünce alnına düşen perçemi ait olduğu yere doğru taramak, gözyaşlarını silmek istiyordum. Mahkemede ifade verdiğimde babam adeta yıkılacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sam Moody annemi öldürmedi," diyecektim mahkemede.

"Öldüremezdi. O gece onun evindeydim ve o da annemin son kez sağ görüldüğü evimizin arkasındaki açıklıkta değil, evindeydi. Nedenini bilmiyorum ama babam yalan söyleyip Sam'i suçlu olmadığı halde öyleymiş gibi göstermeye çalışıyor."

Aile avukatımız Bobby Rudd araya girip itiraz edecek ama iş işten geçmiş olacaktı. Babama telafisi olmayacak bir zarar verecektim. Curry'ye söylediğimin aksine bacaklarımın titrediğini hissedebiliyordum. Bunun üstesinden gelemeyecektim sanırım. Sam'in işlemediği bir suçun günahını üstlenmesini istemediğim gibi babama da ihanet edemezdim. Bu küçük adam, yaptığı bu korkunç şeye rağmen, benim babamdı.

"Bana bak."

Büyükbabam sert bir şekilde başımın arkasına vurdu.

"Sam Moody anneni öldürmekten, birinci derece cinayet işlemekten içeri alındı."

Beni savunmasız yakalamaya çalışıyordu. Bunu yapmasına izin veriyordum. Bir hayret nidası kopartarak duymak istediği kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

"O zenci annemi mi öldürdü?"

Sam'in dişleri gibi güzel ve parlak dişlerini göstererek gülümsüyordu büyükbabam. O an için Beezy'nin yıllar önce kasabanın en zengin delikanlısına âşık oluşunu anlayabiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Shenandoah."

Babamın sesi az önceki kadar hüzünlü değildi. Suçlu bulunmuş bir mahkûmla nasıl konuşuyorsa benimle de öyle konuşuyordu.

"Kötü bir şey yaptın. Farkındasın değil mi?"

"Evet, Yargıç Hazretleri, farkındayım ve bağışlamanız için yalvarıyorum. Size annemin Sam Moody'yi Üç S'te ziyaret ettiğini söylemeliydim. Bunu şimdi anlıyorum."

"Hatalarını telafi etmelisin."

"Evet, efendim. Elimden geleni yapacağım."

"Bu konuda... Şerif seni sorguladığında, ona annenin ne kadar sevecen olduğunu söylemeni istiyorum."

Babam, onayını almak için büyükbabama baktı.

"Merhametli biri olduğu için, benzinliğe Moody'ye yardım etmeye gittiğini söyleyeceksin. Sonra... Annen onun sevgisine karşılık vermediğinde onu öldürmekle tehdit ettiğini anlatacaksın ve..."

"Boynuzlu seni," diye havladı büyükbabam.

Blackie sırıtarak, "Karın seni babanın piçiyle aldattı. Ödlek. Bücür," dedi.

Gece boyunca onlarca isim takacaklardı babama. Büyükbabam ve amcam babama karşı bir olmuşlardı.

Babam başını kolları arasına alıp haykırmaya başladığında gördükleri karşısında midesi bulanan büyükbabam, "Tanrı aşkına! Karının gerçek bir erkek aramaya çıkmasına şaşırmamak gerek," dedi.

"Shenny'ye güzel haberler vermeye devam et. Hadi,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi Blackie küçük kardeşine sinsice.

"Devam et, Wally."

"Yeniden evlenmek zorundayım," dedi babam.

"Abigail Hawkins'le."

Bu sorgulama seanslarında soru sormam yasak olsa da kendimi tutamadım.

"Onunla evlenmek zorunda mısın?"

Büyükbabam hırıltılı bir sesle, "Paşa paşa evlenecek. O Kuzeyli kaltakla evlenerek başımıza açtığı dertler yeter artık."Annemin adını andığında babamla birlikte ben de ağlamaya başladım. Dudağımın kanaması da şiddetlendi.

"Ayyy... dur sana yardım edeyim," dedi amcam.

Buzluğa gidip bir torba bezelye aldı. Aklımda yalnızca Woody vardı. Umarım koruda ne yapacağını bilmeden dolaşmak yerine derenin karşısına geçip E. J.'nin şefkatli kollarının arasındadır.

"Al."

Blackie oturdu ve soğuk torbayı sert bir şekilde bastırarak ağzıma koydu.

"Yarın gece festivale gideceğiz," dedi sigarasından derin bir nefes çekip mükemmel bir duman halkası üfleyen büyükbabam.

"Heyecandan öldüğüne eminim Shenny. O ucube gösterisini hep severdin."

Benden beklediği şekilde yanıt verdim.

"Kümesteki deli fişek horozdan bile daha heyecanlıyım, büyükbaba"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızım benim," dedi balgam çıkartarak.

"Şimdi yemek odasındaki dolaptan taze bir şişe viski getir bana. Kendine de bardak almayı unutma."

Büyükbabamla Blackie, Woody'nin ve benim sarhoş olmamızdan büyük eğlence çıkarıyorlardı kendilerine.

"Büyükbabanı duydun," dedi Blackie sandalyeme vurarak.

Söylediğini yapmaktan başka çarem yoktu.

Yemek odasını aydınlatan tek ışık Carmody ailesinin ölmüş üyelerinin fotoğraflarının asılı olduğu duvardaki ampulden geliyordu. Hiram Carmody. Elsie Carmody. Hepsi. Bu siyah beyaz fotoğraflarla duvarımızı işgal eden adamlar zalim bir erkek hiyerarşisinin kurulmasının, masum bir adamın cinayet komplosuna kurban gitmesinin, bir çocuğun viski içirilerek sarhoş edilmesinin, kadınların... Bunların hepsinin sorumlusu bu adamlardı. Ön kapıya doğru koşup kaçacaktım. E. J. ve Woody'nin yanına gidecektim. Giriş salonuna doğru bir adım attım.

"Yakaladım! Yakaladım! Yakaladım!" dedi arkamdan gizlice gelen amcam.

Sıçrayıp onu itmek için döndüğümde odanın köşesindeki bir şey gözüme takıldı. Saksıdaki bitkinin arkasına tünemiş büyükannem, krem rengi abiyesiyle yaprakların ardında bizi izliyordu. Babamların erkek erkeğe sohbetini dinliyordu. Blackie saklanan annesini göremesin diye çekmeceli şifoniyerin önüne dikildim. Şifoniyerin açık kapısı onu şimdi tamamen görünmez kılmıştı. Büyükannem yakalanırsa benim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar büyük bir belaya bulaşmış olacaktı.

"Bardağını unutma," dedi Blackie.

Bilmediğim, misk kokusuna benzer bir koku sürünmüştü.

"Ön kapıya doğru hareketlendin gibi geldi bana. Kaçmaya çalışmıyordun, değil mi? Eğlence yeni başladı."

Kolumu çimdikleyerek diğerlerinin yanına götürdü beni.

Babam ve büyükannem gömleklerini çıkartmıştı. Kaslarını yarıştırıyorlardı. Babamın hiç kası yoktu.

"Otur, Shenandoah," dedi dedem.

Oturduğumda bir gaz sesi çıktı. Mutfak sandalyesinin üstüne şamata minderi koymuştu. Blackie ile gülmekten yarılıyorlardı.

"Şu çok sevdiğin Rolaids'lere ihtiyacın var sanki" diyerek kahkaha attı amcam. "Affedersiniz, de Shen."

"Affedersiniz."

Boş, küçük viski bardağını önüme iteleyerek doldurdu.

"Kurucular Haftası'nın şerefine kaldıralım kadehlerimizi! Düğüne de."

Bir yudum alıp bırakmak istiyorum fakat Blackie bardağın altını tutarak yakıcı viskiyi boğazıma indirene kadar ittiriyordu. Babama bakıp gözlerimle, lütfen kurtar beni. Kollarına al beni ve güvenli bir yere götür dercesine yalvarıyordum.

Blackie bardağımı bir kez daha doldurdu.

"Hadi, iç. Çok geridesin," dedi kaburgalarımı dürterek.

Arka verandanın basamaklarından tıkırtı duyuldu. Bü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yükbabam Gus tüfeğine uzanarak: "Kim var orada?" diye bağırdı.

Beni geride bırakmaya gönlü el vermeyen Woody olabilirdi. Ağzımı açıp, "*Cantaboo! Cantaboo!* Kaç! Kaç!" diye bağırmaya hazır bekliyordum. Beni fena şekilde dövmelerinden korkmuyordum.

"Benim," dedi Lou Jackson gıcırtılı tel örgü kapıyı aralarken.

"Kulübeden sesiniz işitiliyordu. Bir şeyler hazırlamamı ister misiniz diye uğramak istedim."

Ayakları üstünde uçan? büyükannem arkamdan mutfağa girerek, "Gerek yok, Louise. Pasta getirdim," dedi.

Büyükbabam ve amcam birbirlerine baktıktan sonra gürültülü bir şekilde gülmeye başladılar. Gülmekten zor konuşan büyükbabam, "Şu özel pastalarından biri mi o Ruth Love? İhtiyar Clive onları görecek kadar yaşayamadı," dedi ve tuzluğu devirecek kadar kuvvetli bir şekilde elini masaya vurdu.

Bu kötü şans. Lou tuzluğa uzandı ama Blackie onun bileğini kavradı. Bileğinin iç tarafını öpüp yüzündeki tiksindirici ifadeyle kolunu yaladı.

Büyükbabam hırlayarak, "Kara et sevdası bu ailenin damarlarında akıyor. Hahahaha," dedi.

Büyükannem gülümseyerek, "Shenandoah ile görüşmeniz bittiyse onu yukarı çıkartmak istiyorum. Senin için de uygunsa Gus," dedi. Büyükbabam cevap vermedi. Pembe elbisesi içinde hoş gözüken Lou'ya sabitlemişti bakışlarını.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lou'nun şeker gibi vücudu terden yapış yapış olmuştu.

Lou etrafına bakınarak, "Woody nerede?" diye sordu.

İşlerin yeniden karışmasına izin veremezdim. Bir kez daha kulübeye de gidemezdim. İkizimin bana ihtiyacı vardı. Olabildiğince sesimin doğallığını korumaya çalışarak, "Her an evde olur. Güzellik uykusuna yatmıştı. Yarın sabah Prenseslerin Geçit Töreni var. Woody'nin yürüyüşü iple çektiğini biliyorum. E. J. Tittle da çok heyecanlı. Heyecandan kendi yerinde uyuyamıyordur," dedim. Bazı kelimelerin üstüne basarak Lou'ya Woody'nin nerede olduğunu ve gidip onu kontrol etmesini istediğimi belli etmeye çalıştım. Ona bir voodoo mesajı yolladım.

Büyükbabam homurdandı.

"Tittle'lar? Maden pislikleri." Hâlâ açgözlülükle Lou'ya bakıyordu. Amcam da aç bir köpek gibi bakıyordu ona.

Lou başını sallayarak, "Benden istediğiniz bir şey olmadığına göre, kulübeye dönsem iyi olur," dedi.

Kolunu Blackie'den çekip kurtararak tel örgülü kapıya doğru hareketlendi. Kapıyı aralarken durdu ve yalnızca bana hitap ederek cesurca, "İyi olup olmadığına bakmak için geldim," dedi.

Büyükannem, en nazik ses tonuyla, "Endişelerin için teşekkürler. Ama gördüğün gibi gayet iyiyiz," dedi ve kollarını omzuma attı.

Üzerine kilise kokusu ve Bengay kokusu sinmişti.

"Değil mi, Shenny?"

"Evet, büyükanne," diye yalan söyledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Temmuzda uçuşan sinekler kadar iyiyiz."

Lou omuzlarını silkerek bana umutsuz bir bakış attı. Sırtını arka kapıya dayayarak dedemi ve Blackie'yi kolayca görmeye çalışıyordu.

"Ufff. Taş gibi kız," dedi büyükbabam Blackie'ye.

"Bunu bırakmak istediğinden emin misin?"

Blackie, Lou'nun göğüsleri hakkında iğrenç bir şey söylediğinde büyükbabamın gözlerindeki arzu iyice arttı.

"Gümüş para büyüklüğünde meme ucu mu?" Sandalyesini geriye iterek, "Onun için seninle bilek güreşi tutacağım," dedi.

"Hadi, tatlım," dedi büyükannem.

"Odana çıkalım da beyleri kutlamalarıyla baş başa bırakalım."

Büyükbabamla amcamın kahkahalarından ve kibirli, kazak erkeği muhabbetlerinden korumaya çalışıyordu beni.

Aynısını babam için yapabilmek isterdim. Yenilmiş ve çaresiz görünüyordu. Küçükken beni yatağa yatırdığında hep söylediğim gibi, "Rüyalarımda görüşürüz," diyordum ama babam beni duymuyordu. Kafası meşe masaya düşmüş, dudaklarının kenarından salya akıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuzuncu Bölüm

Woody'nin ve benim yatağımızın kenarında dizlerimizin üstüne çöktük. Büyükannem bütün ışıkları kapattı ve her zaman cebinde taşıdığı İsa heykelciğini makyaj masamızın üzerindeki bembeyaz mumun etrafındaki diğer heykelciklerin ortasına yerleştirdi. Woody'ye Aziz Jude heykelciğini veren anneme, onu hediye eden büyükannemdi. Büyükannemin yeterince heykelciği vardı; Azizi Christopher ve Küçük Çiçek Azize Teresa gibi. Bu heykelciklere bebeklerim diyordu. Bütün bir öğleden sonrayı Woody ve bana bu aziz ya da azizelerin çektikleri acıları ve gerçekleştirdikleri mucizeleri anlatarak geçirebilirdi. Assisi'nin Aziz Francis oyununda hayvan heykelcikleri olur, büyükannem Azize Lucy'nin gözleri yuvasından çıkmış halini temsil etmek için gözlerine fındık yerleştirirdi. Aziz Joan hikâyesinin en heyecanlı kısmında ise bir yangın sahnesi olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyükannem en sevdiği ahşap tespihini parmakları arasında tutuyordu. Yastığımın üstünde duran Eski Güzel Günler fotoğraf albümünü, kendi tespihiyle uyumlu bir tespihi de bana getirmişti. Dua ettikten sonra heykelciklerle oynayıp, onunla beraber fotoğraflara bakmamı isteyecekti. Başlayacak ve durmayacaktı.

"Büyükbaban. Bak, şurada. Bu fotoğraf lisedeki bahar şenliklerimizden birinde çekilmişti," diyecekti.

"Yanında yüzen kızları görüyor musun? Onu ben kaptığım için çok şanslıyım."

Hep bunun aksini düşünmüştüm. Tam bir baş ağrısı olan büyükbabamın ince zevkleri olan bir kadınla evlenmiş olmasını kafam almıyordu. Kocasının kırk yıl önceki fotoğraflarını göstermeyi bitirdikten sonra, babamla Blackie'nin fotoğraflarını gösterecek, onların sevimliliğinden dem vurup ağlamaya başlayacaktı. Büyükannem, ayrılışından sonra annemi bütün fotoğraflardan makaslamıştı. Fotoğrafları keserken, "Edepsiz. Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur," derdi. Bu yüzden annem fotoğraf albümünde yer almıyordu.

"Hanım hanıma vakit geçirmek güzel olmaz mı?" diye sordu.

Şimdi benimle aynı boydaydı neredeyse. Uzun, esmer bir kadındı. Genellikle incilerle süslü, kombinezonlu şık elbiseler giyer, saçlarını mükemmel bir şekilde topuz yapardı ama bu gece her yöne koşup duran kır saçlı masal cadısına benziyordu. Cildi korkunç derecede beyazdı. Buraya çıktığı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mızda annemin fondötenini cildine sürüp, çantasından çıkarttığı kırmızı rujla da bileklerini çizmişti. Bu kötü hem de çok kötüydü. Yeni bir krizin yolda olduğunu gösteriyordu. Büyükbabam onu aşağıda üzmüştü.

Ona, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim.

Viski başımı döndürmüş ve içimi yakmıştı. Yaralı kolum zonkluyordu. Bengay'in güçlü, tiksindirici kokusu midemi altüst etmişti ama pes edemezdim. Woody'nin oraya vardığından emin olmak için Tittle'lara gitmeliydim. Diğer yandan, nasıl bir kız, büyükannesi ona ihtiyaç duyarken onu terk ederdi? Bu haliyle onu tek başına bırakırsam neler yapacağını söylememe gerek yoktu. Güven içinde aşağı inip, ön kapıya ulaştığımda büyükbabama seslenirdim.

"Karın bir sinir nöbeti geçiriyor."

Sonra da elimden geldiğince hızlı şekilde kaçardım. İyi bir plandı bu.

"Hemen geliyorum, büyükanne."

Kalkmayı denedim.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Henüz değil," dedi ve tişörtümden yakalayarak dizlerimin üstüne çekti. Düşündüğünüzden daha güçlüydü. Nedenini sorsanız, size içinde Kutsal Ruh'un gücünü taşıdığını söylerdi.

"Lütfen... ben..."

"Burada işin bitince istediğin kadar hava alabilirsin, tatlım. Devam et ve bir süre daha acı çek," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı bunu seviyor. Hatırladın mı? Çocuklarınıza çile çektirin'?"

"Evet, efendim," dedim.

Daha önce bu durumlarda büyükannemi sakinleştirmeyi başarmıştım, yine yapabilirdim. Bir açık yakalayana kadar bir süre babaannemin suyuna gitmeliydim.

"Tespih çekerken duayı sen etmek ister misin?" dedi ve benim tespihimi bana verirken kendininkini göğsüne yaklaştırdı.

Başımı eğdim.

"Tanrım beni işlediğim günahlarımdan dolayı affet..."

"Yanlış dua. O günah çıkartma duası," dedi. "Bu gece neyin var, Shenny?"

Doğru dua olmadığını biliyordum.

"Özür dilerim. Yalnızca..."

Onu sakinleştirmeye, yatıştırmaya çalışıyordum. Günah çıkartma hayatında yapmaktan en çok hazzettiği işti. Bütün bir öğleden sonrayı Aziz Pat'in Kedisi önündeki sırada geçirip, en sevdiği günah çıkartma odasına girmeyi bekleyebilirdi.

"Bunu sonra yapmamızın bir sakıncası var mı?"

"Sonra mı?" diye kıs kıs güldü.

"Terbiyeni takın, çocuk! Tanrı'yı bekletemeyiz."

Çenemi bir kez daha indirdim ama fırsat kolluyordum. Tüllü beyaz perdeler, çok hafif bir meltemle dalgalanıyor, gündüz sıcağından serinleyen pembe güllerin kokusu odayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolduruyordu. Çardak çitleri. Bu daha iyi bir fikirdi. Büyükannemi sakinleştirdikten sonra beni kolayca yakalayabilecekleri ön salondan sıvışmak yerine oraya gidip Woody'nin yaptığı gibi aşağı sarkardım.

"Seni duyamıyorum," dedi büyükannem.

"Yüksek sesle konuş."

"Ben Tanrı'ya inanıyorum."

"Daha yüksek," diye emretti. "Haçı öp."

Tespihin başındaki gümüş haçı dudağıma değdirdiğimde, Tanrı acı çeken bedenimi kanamaya devam eden dudaklarımın acısını dindirdi.

"Tek Rab Tanrı'ya iman ediyorum. Cennet ve cehennemin yaratıcısına. İsa'ya, O'nun tek Oğlu..."

Başını silkeliyordu.

"Neden durdun?"

"Ben... ben... Aman Tanrım, gerçekten harika bir şey oluyor. Mucizevi. Sanırım Tanrı dualarıma cevap veriyor," dedim ona en huşulu ses tonumu takınarak.

"O... evet, O'nu duyabiliyorum. Yüksek ve açık geliyor sesi."

"Ne diyor?" diye sordu aniden heyecanlanmış ama şüphesini koruyordu.

"Bu bir numara olabilir, Shenny. Seninle irtibat sağlayanın Tanrı olduğundan emin misin? Şeytan da olabilir. Tiz bir ses mi duyduğun yoksa büyükbabanınki gibi tok bir ses mi?"

Yeniden dinliyormuş gibi yaptım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, Tanrı bu. Büyükbabam gibi geliyor sesi. Tanrı, seni sevdiğini söylüyor. Sana düşkün olduğunu ve sonsuza dek sevilenlerden olduğunu söylüyor."

Bir deri bir kemik yanakları birden kızardı. Genellikle bu safhada ona, Tanrı'nın ilacını alıp uzanmasını istediğini söylüyordum ama şimdi zamana ihtiyacım vardı. Acele edemezdim. Edersem daha çok incinecekti. Belki pastalarından bahsederim. Bu konu her zaman onu rahatlatıyordu. Aşağıda büyükbabamın Clive'e hazırladığı "özel" pastalardan ve bunu hiçbir zaman göremediğinden bahsedildiğini hatırlıyordum. Perşembe öğlelerinde komşumuzu şaşırtmak için yeni bir tarif geliştirmiş olabilirdi büyükannem. Farklı meyve kombinasyonları yaparak deneysel pastalar hazırlıyordu. Evet, bu işimi görürdü.

"Pastalarına gelince..."

"Tanrı acıktığını mı söylüyor?" diye sordu ilgili bir garson gibi.

"Hayır, şu an tok ama sana, her zaman yaptığın gibi pastalarını Bay Minnow'a götürdüğün için seninle gurur duyduğunu söylememi istiyor."

"Ah, İnanamıyorum! Tanrı seninle kafa buluyor, Shenny. O pastaları oraya götürmemi isteyen oydu zaten."

Uzun ve gürültülü bir şekilde kıkırdadı.

"Tanrı taksiratını affetsin, Bay Clive öldü, biliyorsun," dedi suratı asılarak.

Onunla geçirdiği öğleden sonraları özleyecekti. Yıllar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde düzeyli bir dostluk kurmuşlardı. Büyükannem, Clive'e karşı sabırlıydı. Ona bir pasta götürür ve hepsini yiyene kadar yanından ayrılmazdı. Bazen kâğıt oyunu oynarlardı.

"Bay Minnow'a götürdüğün pastaları özel kılan neydi?"

Afacan bir çocuk gibi sırıttı.

"Gizli malzemeler vardı içinde."

"Neymiş onlar?"

"Sır olarak tutacağına söz veriyor musun?"

Birileri gizlice dinliyormuş gibi etrafı kolaçan etti. Sesini alçalttı.

"Aile sırrı."

"Söz veriyorum."

Muhtemelen muskat katmıştır. Ara sıra yemeklere katmayı seviyordu.

Rujuyla boyadığı ellerini birleştirerek, "Birkaç yeni malzemeyi katarak yeni bir tarif denemeye çalıştım ama olmadı. Ben de her zamanki gibi dua ettim. Tanrı hemen dualarımı yanıtladı. Hamura fare zehri katmamı ve onu iyice yoğurmamı istedi. Bir sihir etkisi yarattı bu."

Zavallı kadın. Sandığımdan daha kötü bir durumdaydı. Yine kafasında yarattığı hikâyelerin içinde yaşamaya başlamıştı. Koloni'deki doktorların sanrı dediğindendi.

Alt kattaki adamları duyabiliyordum. Didişiyorlardı. Birinin sandalyesi yere devrildi.

Başka bir yönteme başvurarak, "Şimdi dua etmeyi tamamlayıp mutfağa geçsek iyi olur. Duydun mu o sesi? Bü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yükbabam seni çağırıyor sanki?" dedim.

Büyükbabamın adını andığımda bembeyaz kesilirdi ama şimdi beni duymuyor gibiydi. Kendi dünyasına çekilmiş, gözleri parlıyor ve dudakları ıslak duruyordu. Yatağa hafifçe vurarak, "Belki uzanıp biraz dinlenmek istersin? İyi gelmez mi?" dedim.

"Komşunuz burnunu ve fotoğraf makinasını aile meselemize karıştırmamalıydı. O gece çektiği fotoğraflar için yüklü bir para ödemezsek gördüklerini şerife anlatacağını söyleyecek cesareti buldu Gus'a karşı. Gus ona ödeme yaptıktan sonra daha fazla para istedi," dedi. "Açgözlülük günahtır, biliyorsun."

"Fotoğraflar mı?"

Neler oluyor?

"Hangi fotoğraflar?"

"Tanrı o tür işlerle uğraşmaz, Shenny," dedi iffetli bir şekilde.

"Tesniyede şöyle yazar: "'Aranızdaki lanetlileri temizleyin.'"

"Ne demek istiyorsun?"

Kafam hepten karışmıştı. Normalde sanrıları bu kadar karışık olmazdı. Çoğunlukla ya Tanrı bir şeyi yerine getirmesini diler ya da azizlerden biri şunu bunu yapmasının talimatlarını verirdi. Defalarca İsa'nın Haç Taşıması'nı tekrarlaması ya da piyanoyu baltalaması beklenirdi.

"O işi başarmanın ne kadar güç olduğunu bilemezsin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her yeri aradım ama sonunda antika sandığın içinde buldum fotoğrafları. Gus bulamayacağımı sanıyordu ama başardığımda benimle gurur duydu. Yüzünden okuyabiliyordum."

Üst dudağı boncuk boncuk terlemişti. Gülüyordu ama hoş bir gülümseme değildi. "Clive'in evini darmadağın ettim."

Ivory'yi almak için Minnow'un evine gittiğimde Clive'in oturma odasına yığılan fotoğraflara basmak zorunda kalmıştım. Yastıklar parçalanmış, şömine rafının üstündeki her şey yere fırlatılmış ve banyo... O berbat koku. Yapmış olabilir mi...?

"Fotoğrafları görmek ister misin?" Arkasına uzanıp yastığımın tepesinde duran Eski Güzel Günler albümünü aldı.

Clive'e çok para harcamasından duyduğum endişeyi aktardığım günü hatırlıyordum. Bana, "Benim için endişelenme ufaklık. Kendime kalıcı bir gelir kaynağı sağladım," deyişini anımsıyorum. Yeni bir metal detektörü, on dokuz inç renkli televizyon, uzun lensleri olan güzel bir fotoğraf makinası ve baskı odası için yeni raflar almıştı. Mide ağrılarından şikâyet edip duruyordu. Hastalık hastası Clive'in her zamanki mızmızlanması olduğunu ya da nezle olduğunu düşünüyordum. Fakat mutfağının zemininde ölü fareler vardı ve farelerin nezle olduğunu sanmıyorum. Büyükannemin dediği gibi Clive, büyükbabamdan para mı kopartıyordu? Çektiği birkaç resim karşılığında sessiz kalmak için yüklü bir para? Son zamanlarda daha çok mu istiyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah... Tanrım," diye söylendim.

"Sorun yok, tatlım. Rahmet onun üzerine olsun."

"Ne, Clive sizi ne yaparken gördü? Çekmemesi gereken hangi anı fotoğrafladı?"

"Anneni ve beni."

Kayıtsız bir şekilde albümün sayfalarını çeviriyordu.

"O kadınla neyin ters gittiğini bilmiyorum," dedi.

Bir tarifi tutturamamış gibi konuşuyordu.

"Onu ev hanımlığı vazifeleri hakkında sürekli uyarmama rağmen, Evie beni dinlemedi. Nasıl olduğunu bilirsin, Shenny. Ondan çok şikâyet ederdim. Başına buyruk, tam bir Kuzeyli. Gerektiği gibi Walter'ın isteklerine boğun eğmedi. İşte geldiğimiz nokta."

Annemin yerde yattığı bir fotoğrafı tırnaklarıyla okşadı. Annemin başı açıklıktaki çimlerin üzerindeydi. Kırmızı iplik cepli beyaz bluzunun üzerine dolunay vuruyordu. Bal rengi saçlarından kan sızıyordu. Büyükannem onun yanı başında muzaffer bir edayla duruyordu.

Makyaj masasının üstündeki mum ışığı titriyor, odaya dönüyordu. Büyükannemin yüzündeki ifade ben... sanki yükselmiştim ve tepeden onu seyrediyordum.

"Ne... ne yaptın sen?"

Gurur ve takvayla coşan büyükannem, "Kitapta benden isteneni yaptım. Timothy bölümünde:

'Bir kadını eğitmek ya da onun bir erkek üstünde hâkim olması için çile çekmedim ben. Havva, Âdem'den sonra ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ratıldı' yazıyordu," dedi.

Eve, gördün mü? Annenin adı. Eğer bir 'l' harfi eklersen sona... Evel olur. Tanrı'nın bana ne demeye çalıştığını anlıyor musun?" Cevap vermeyince sesini yükseltti.

"Cevap ver bana!"

"Ben..."

"Annenin, Walter'dan ayrılmayı düşündüğünü biliyor muydun? Bana bir not verdi. Onu, sana ve Janie'ye vermemi istedi ama o çöplüğü size asla vermeyeceğim."

Annem, büyükannemi severdi. Ona güvenir, veda etmek isterdi.

O gece.

Woody inleyerek, "Annem... annem... gitti," diyerek uyandırmıştı beni. Ona aldırmamaya çalışmıştım ama beni rahat bırakmayınca, "Ayakta ne geziyorsun? Şekeri fazla mı kaçırdın? Kötü bir rüya görüyorsun. Yat ve uyu," diye homurdanmıştım. Ondan uzaklaşmıştım ama peşimden gelmişti.

"Babam... babam," diye böğürüyordu. Tam o anda babamın sesini ben de işitmiştim. Koruda düşe kalka bağırıyordu.

"Hayır. Anne... nasıl yaptın bunu?"

O zaman "Anne"den kastının bizim annemiz olduğunu, sarhoş bir halde öfkeden böyle konuştuğunu düşünmüştüm. Babamın arkasında biri daha vardı ama kim olduğunu çıkartamıyordum. Dürbünümü bulduğumda babamın hırıltıları ve kalenin basamaklarına çıkabilmek için çabalarken savurduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

küfürler kulağıma ulaşmıştı. Woody de duymuştu onu. Babam ağacın gövdesini sarsıp, "O... o... gitti. İnin aşağı," diye bağırırken Woody boynuma atlamıştı.

Ağaçların arasında seçmeye çalıştığım büyükannem Ruth Love'dı. Annemi öldürdü ve Clive bunu yaparken fotoğrafını çektiği için onu da öldürdü.

"Evie lanetli bir kadındı, evet öyleydi," dedi büyükannem.

"Sam Moody'yle de oynaşıyordu. "Onun Gus'ın gayrimeşru oğlu olduğunu biliyor musun? Biz gençken, Elizabeth Moody, Gus'ımı taze bedeniyle ayarttı. Evin içinde yarı çıplak dolaşırdı. Adam nasıl karşı koysun ona?"

Ama Beezy, Jackson'ların kulübesinde işlemediği bir suç yüzünden cezalandırılacak oğluna üzülüyordu. Büyükbabam, karısının ne yaptığını biliyor, Blackie ve babam da onun kötülüğünü, Sam'i oyuna getirerek örtbas etmeye çalışıyorlardı.

"Elizabeth Bell. Sıradaki o Tanrım değil mi?" diye sordu nazikçe, makyaj masasının üstünde İsa heykelciğine.

"Anne," diye fısıldadım defalarca.

"Anne."

"Görmek istiyorsan mektup buralarda bir yerde olmalı."

Albümün arka kapağına yapıştırılmış zarfın içindeki kart ve kâğıtları karıştırdı.

"Bunu öğrenmenin sende bir şok etkisi yarattığından eminim tatlım ama mektubu okuduğunda onsuz daha iyi bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatın olacağını göreceksin."

Büyükannem mektubu zarftan çıkarttı. Göğsünün üstünde duran altı zincirli gözlüğünü taktı.

"Evet, mektup bu. Oku, lütfen," dedi bana uzatarak.

"Yüksek sesle."

Annemin narin elyazısı. Boğuluyordum:

Tatlı bezelyelerim,

Siz bu mektubu büyükannenizden aldığınızda ben gitmiş olacağım. Babanızı ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum bu yüzden yalnızca neden ayrıldığımı anlayacağınızı umabilirim. Tokatlarına, hakaretlerine katlanabilirim ama siz canlarım benim, korkarım bana duyduğu öfke size de yayılacak. Onu durdurmak için aklıma gelen tek yol ayrılmak. Yeniden başlayacağız. Lütfen, lütfen anlamaya çalışın. Sizi terk etmiyorum. Yakınınızda olacağım. Hazır olduğunuzda Sam sizi bana getirecek. Bekliyor olacağım. Sizi seviyorum.

Sonsuza kadar, Anneniz.

Mektubu burnuma yaklaştırarak onun umudunu kokladım.

"Gerçekten üzücü," dedi büyükannem krem rengi abiyesinin ucuyla gözlerini kurulayarak.

"Bütün yanlışlarına rağmen Evie'yi bazen özlüyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok iyi bir..."

"Bu ne cüret!"

Annemin adını bir kez daha ağzına almadan önce ağzının ortasına bir tokat yapıştırdım. Yana savrulduğunda başını yatağın yanındaki masanın sivri ucuna çarptı ve yere yığıldı. O gece Clive'in açıklıkta çektiği fotoğraftaki annem olduğu gibi onun da başından kan sızıyordu. Hareket etmiyor, göğsü belli belirsiz inip kalkıyordu.

Onun yanına eğilip ağladım. "Tanrı ayrıca, 'Göze göz dişe diş,' demiş." Öfkeme hâkim olamıyordum. Tereddüt etmeden yataktaki yastığıma uzanarak yüzüne bastırdım. Bileklerim bembeyaz kesilene kadar bastırdım. Bir Güneyli hanımefendiden beklendiği gibi büyükannem debelenmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Birinci Bölüm

Yüzüm göğsündeki soğuk rozete değene kadar büyükbabamın kolları arasında olduğumu sanıyordum. Andy Nash, "Benimle geliyorsunuz," diye emretti.

Şerif, büyükannem Ruth Love'ı öldürdüğüm için götürmüyordu beni. Onu öldürmek istedim ama bütün gücümle yastığa abanırken ikizim bir türlü aklımdan çıkmamıştı. Ben cinayetten içeri girmiş olsaydım kardeşim kendisine bakamazdı. Büyükannemin ölmesini istemediğimden değil, kardeşim için durmuştum. Onun annemi öldürdüğü gibi ben de onun hayatına son vermek istiyordum.

Yastıkla uyguladığım baskıyı gevşettikten sonra pencereye doğru süründüm. Woody'nin yanına gitmeliydim. Tüm düşündüğüm buydu. Ben kapı eşiğini geçmek üzereyken büyükannem kendine geldi.

"Tıpkı annen gibisin. Git... yürü... onun denediği gibi kaç," diye bağırdı çılgınca kollarını bana savurarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onun uzaklaştığından daha ileriye gidemezsin."

Başını vurduğu kısımdan akan kan alnında dikenli tacın bıraktığı izlere benzer lekeler bırakmıştı. Gördüklerim karşısında yaşadığım heyecan yüzünden çardak çitinden aşağı salınırken dengemi kaybedip yerdeki çimlerin üstüne kapaklandım. Şerif beni kaldırmadan önce bu halde ne kadar yattığımı hatırlamıyorum. Şerifle kavgaya tutuşamayacak haldeydim.

Sonuç ne peki? Ben bayıldığımda büyükannem aşağı inip büyükbabama kaçtığımı söylemiş olmalıydı. O da anında buraya damlayan şerifi aramıştı. Bu yüzden şu anda şerif arabasında oturuyordum.

Babamın en eski arkadaşı ve Kappa Alpha Kardeşliğinden kan kardeşi Doktor Keller de bizimleydi. O ve büyük, kara çantası ön koltukta şerifin yanındaydı. Gece yarısını geçiyordu. Doktor büyükbabamın incittiği kolumu muayene ederken uykusundan uyandırıldığı için nefesi, eskimiş bir ayakkabı gibi kokuyordu.

"Kırılmamış, burkulmuş," dedi bana bileğimden koluma uzanan bandajı sararken. "Birkaç gün içinde iyi olursun."

Arka koltuktaydım. Pencereler açılmış, kapılar kilitliydi. Dağ esintisi şakaklarıma vuruyordu. Büyükannemin kurumuş kanı ellerime, tırnaklarımın altına yapışmıştı. Şerife, büyükannemin annemi ve Clive'i öldürdüğünü itiraf edişini anlatmadım. Zaten bildiğinden emindim. Babamın uşağıydı o.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum şerifin kafasının arkasından.

"Sen farkına varmadan oraya ulaşmış olacağız," dedi.

Dikiz aynasından beni inceliyordu.

"Neden oturup rahatlamıyorsun? Yakında hepsi bitecek. Değil mi, Chester?"

Doktor Keller bu soruya yanıt vermedi. Camdan dışarı bakıyordu. Dağın zirvesine varmıştık neredeyse. Arkamızda Kurucular Hafta Sonu'nun festival ışıkları göğü aydınlatırken önümde Lyncburg'un ışıkları genişliyordu. Şerifin beni nereye götürdüğünü şimdi biliyordum. Bu yüzden doktor da bizimle geliyordu. Babam tarafından çoktan imzalanan teslim kâğıtlarında onun da imzasına ihtiyaç vardı. Artık onun, güzel, yıldızların kızı olan evladı olmadığım için beni Koloni'ye yatırmak istiyordu. Annesinin, annemi öldürdüğünü ve ailemin bu cinayeti Sam Moody'nin üstüne yıkmak istediğini bilen kızıydım ben. İnsanlara ne diyecekti babam? Kaçtığımı mı? Evet. Benim eli avuca sığmayan biri olduğumu söyleyecekti. Kasabadaki herkes ona inanacaktı çünkü o, Rockbridge County'deki yargıçların üstadı Walter T. Carmody'ydi.

Sorun değil. Hak ettiğimi buluyordum. Bu yaşananların nedeni annem için giriştiğim araştırmaydı. Annemi bulup eve getirdiğimde, yaşamımızın eski, parlak günlerine döneceğine beni ikna eden gururumdu. Annemin ölümünü usulca kabullenseydim bu felaketlerin hiçbiri meydana gelmeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sam hapishanede benim ifademin alınmasına izin verilmeyecek bir dava için beklemek zorunda kalmayacaktı. Beezy, Bay Cole'un yerinde oğlu için kör gözleriyle gözyaşları akıtmayacaktı. Woody, öyle olmasını umduğum şekilde, Tittle'ların gölgesine sığınmak zorunda kalmayacak, kalemizin güvenli duvarları arasında olacaktı. Ben de, Akıl ve Sinir Hastaları için Virginia Eyalet Hastanesi'ne yollanmayacaktım.

Babamın bunu neden yapmak zorunda olduğunu anlıyordum. Bildiklerimden haberdar olduğu için beni bir yere kapatmaktan başka çaresi yoktu babamın. Annemi ve Clive Minnow'u öldürdüğü için annesinin hapis yatmasına göz yumamazdı. Büyükbabam Gus Carmody isminin lekelenmesine asla izin vermez, babam da ona karşı gelemezdi. Yıllarca babam kendi kişiliğini oluşturmaya çalışsa da, babasının yansıması olmaktan öteye geçemedi.

Beni uyarmadı değil. Beni Woody sanıp sıkı sıkı tuttuğu o gece, "Konuşabilirsen. Gördüklerini söylersen... bu, ailenin mahvolması demektir. Anladın mı, tatlım?" diye fısıldamıştı.

Şimdi anladım.

Hastane ağaçlarla çevrili uzun bir yolun sonunda yükseliyordu. Yuvarlak başlıklı çitler hastaneyi çevreliyordu.

Kapıyı geçerken şerif, doktora, "kâğıtları çıkartmasını" emretti.

Çantasından gelen yüksek *tak* sesi acı vericiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Araba hastane önündeki oval yola geldiğinde pencereden yeni evime baktım. Sarmaşıklarla kaplanmış, üç katlı, tuğla bir binaydı. Dışarıdan bakınca hastane masaldan fırlamış gibi görünüyordu ama içeride yolunu kaybetmiş insanlarla dolu zindanlar gibi koktuğunu biliyordum.

Şerif kapısını açınca sarı ışık arabanın içine doldu. Doktor Keller'in buruşmuş tişört yakasından fırlayan kılçıklanmış boynunu görebiliyordum.

"Lütfen kardeşime göz kulak olun, tamam mı?"

Ona doğru eğilerek soruyordum. Benim biricik, aklı karışmış ikizime ne olacak? Saçlarını öremeyecek, uyuyamadığında bademli kremle sırtını ovalayamayacağım. Kim şarkı söyleyecek ona?

Şerif Andy Nash gerçek bir centilmen gibi arabadan inmeme yardımcı olmayı teklif ediyor ama elini tutmuyordum. Gece nasıl uyuyabiliyordu? Babam ve büyükbabamın buyruğunu yerine getirmek için parayla tutulmuş bir adamdı. Kolunu omzuma atınca, omuz silkerek, "Kendinden utanmalısın," dedim.

Hafifçe gülümseyerek şatafatlı girişi işaret ediyordu.

"Buradan."

Yıldızlı gökyüzüne son kez bakıyordum. Kraliçe takımyıldızını görebileceğim kadar berrak bir hava vardı. Kibirli bir şekilde tahtına kurulmuştu.

Hastanenin resepsiyon bölümü bej renkte ve mobilyalarla döşenmiş, dergiler düzgün bir şekilde masalara dizil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Hastane kokusunu gideren için güçlü, çiçeksi bir koku havayı dolduruyordu. Büyükannem Ruth Love tedavi görürken babamın onu ziyaret etmek için bizi zorla buraya getirdiği günlerden beri değişen bir şey yoktu.

Saçını topuz yapmış dudaklarına parlak, pembe ruj süren Cindy isimli bir bayan sıcak bir şekilde karşıladı bizi. Büyükkannemin odasına çıkarken her cumartesi ismimizi alan kadındı. Bluzuna iğnelediği saatinden tanımıştım. Cindy bana göz kırparak, "Seni yeniden görmek güzel, şekerim," dedi doktor ona kâğıtları uzatırken.

"Benimle gel, Shenny."

Şerif asansörü gösteriyordu. Yüzünde, işini layıkıyla yapmış olmanın getirdiği bir memnuniyet vardı. Onu gerçekten suçlayamam. Asansör geldiğinde Andy Nash, "Sen yukarı çık. Orada bir hemşire olacak. Seni gitmen gereken yere götürecek. Doktorla tamamlanmamış bir işi halletmemiz gerekiyor," dedi.

Asansörün içine adım attığımda kahverengi üniformalı, görevli, kolunu içeri uzatarak en üst sıradaki üç numaraya bastı. Kapı kapanırken, "İyi şanslar," deme cesaretini gösteriyordu.

Soluk duvara birisi kalp çizmişti. Bir telefon numarası vardı. Hatta tükenmezkalemle bir tane de, "güller kırmızı, menekşeler mor" şiiri yazılmış ama son iki satır yazanın fikrini değiştirmesi yüzünden karalanmıştı. Asansör kapısı açıldığında benden çok da büyük olmayan bir kız dimdik durmuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beni bekliyordu. Parlak beyaz bir üniforması ve küt saçları vardı. Zayıf bir kızdı. Yaka kartında "Alice" yazıyordu.

"Merhaba, Shenandoah," dedi kolumu tutup uzun koridora yönelirken.

"Seni bekliyorduk."

Hastanenin koridorları kahverengi benekliydi, çıplak duvarlar Woody'nin gözlerine yakın bir yeşile boyanmıştı. Alice'in dinlendirici ayakkabı tıkırtılarına acı inlemeler ve umutsuz kahkahalar eşlik ediyordu.

"Geldik."

Alice aniden odanın kapının önünde duruyordu. Üstümü soyup çuval kadar geniş bir hastane önlüğü giydirecekti. Büyükanneme nasıl davrandıklarını hatırlıyordum. Damarlarından ilaç enjekte etmeleri, onun "çözün beni" diye yalvarmaları. Alice bana bakmadan, "Hemşireler benden, hepimizin üzgün olduğunu söylememi istedi. Başka seçenek..."

Aşağıda, kendinden memnun görünen şerifi düşündüm.

"Siz sadece söylenileni yapıyorsunuz, herkes gibi..."

Odamın neye benzediğini biliyordum. Demir bir yatak ve bir masa. Ahşap tabure. Çentik atılmış komodin. Kitap yok. Kırıp bileklerimi kesmeyeyim diye ayna yok. Gece sarılıp yatacağım, kürek kemiğim arasında düzenli kalp atışlarını duyacağım Woody yoktu.

Alice kapı tokmağını çevirirken iç karartıcı geleceğimi görmek için kapının tamamen açılmasını bekledim. Hemşire bir hata yapmış, beni dolu bir odaya getirmişti. "İçeride biri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

var," dedim ona.

Loş ışıkta yatağın ucunu ve çarşafların altında uzanan ayakların şeklini görebiliyordum. İnsanların mahremini ihlal etmişiz gibi geri dönmeye çalıştım ama Alice duygulu bir şekilde, "Gir içeri," dedi.

"İstemiyor..." demeye çalıştım ama itiraz edecek gücüm yoktu.

Başımı odanın diğer ucuna çevirdiğimde yatakta uzanan kadının diğer yarısını da gördüm. Bal rengi saçları yastığa yayılmıştı. Zayıf kolları "hoş geldin" dercesine açılmış, şakayık kokusu havayı doldurmuştu.

"Merhaba, bezelyem," dedi kısık sesle.

"Beni arıyormuşsun uzun zamandır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz İkinci Bölüm

Anne?

Büyükannem Ruth Love'ın cinnet olma hali bana da geçmiş olmalıydı. Tıpkı onun gibi sanrılar görüyordum. Doktorlar onun beynine uyguladıkları elektrik tedavisini benim beynime de uygulayacaktı. O tedavileri anımsayınca kaçmak istiyordum ancak Alice hemşire küçük fakat sıkı olan elleriyle beni durduruyordu.

Daha yakına geliyordum.

Bu sanrıda yalnızca annem yoktu, Sam de vardı. Altüst olmuş beynim şerif tarafından tutuklanıp içeri giren Sam'i dışarı çıkartmıştı. Uzun bacakları, yatağın yanında oturduğu ahşap sandalyede iyice açılmıştı. Beyzbol şapkasını başına geçirmiş, kucağında deri ciltli bir kitap açık duruyordu. Ayaklarının yanına uzanmış olan Ivory değil de Wrigley olsaydı Üç S'deyiz derdim.

Woody'de olması gerektiği gibi E. J.'lerde değildi. Ay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardır hiç gülmediği gibi, annemin yanında durmuş gülümsüyordu. Geniş, cömert ve keyifli bir gülümsemeydi bu.

Hayali ikizime sordum,

"Ben... o ... annem mi?"

Woody başını "evet" anlamında salladı.

"Ben... ben..."

Kusmak istedim.

Sam, "Ne bekliyorsun?" diye sordu.

"Gel buraya, tatlım," dedi annem.

"Korkma."

Gerçek olup olmadığı umurumda değildi. Yanına gidip ellerini avuçluyor ve hastane önlüğünden bir çıkıntı gibi uzanan kollarını öpüyordum. Yüzümü saçlarına gömdüm. Nefis ve soluk açıcı bir kokusu vardı. Bir ölü için fazlasıyla sıcak hissettiriyordu.

"Ben... sen öldün mü?" diye soruyorum babamın dediklerini tekrarlayarak.

"Ölmedin, değil mi?"

Hâlâ emin olamıyordum.

"Değil mi?"

Ölüp cennete gitmiş olabilirdim.

Annem eliyle yatağa vurarak uzanmamı işaret etti. Temkinli bir şekilde yanına yattım. Bu annemdi ama benim hatırladığım gibi değildi. Parçalara ayrılmış bir bardağın kırık bir parçası gibi hassastı. Yanağıma dokunarak:

"Çok cesur ve kararlı davrandın." dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hâlâ kapıda duran hemşire, "Hazırlanmak için yardıma ihtiyacın var mı, Laurie... yani Bayan Carmody?" dedi ama sonra elini ağzına götürerek kaçtı. Uzun bir süre ayak seslerini duydum.

Sam ayağa kalkarak, "Bir iki işi halletmek için aşağı iniyorum. Annenin çok üstüne gitme, Shen," dedi.

"Ama..."

Sanki tüm bu olanları bir kaleydoskoptan izliyordum. Emin değildim ve titriyordum.

"Yakında sorularını yanıtlayacağım. Annene eşyalarını toplamasında yardım et, lütfen. Birkaç elbise getirdim."

Elbiselerin asılı olduğu kapının arkasını işaret etti. Soluk sarı bir bluzla pileli bol kesim bir pantolon asılıydı. Annemin seveceği cinsten elbiselerdi. Gösterişsiz, sade ve amacına hizmet eden giysilerdi. Beynimde birini seçemeyeceğim kadar çok soru dolanıyordu. Aynı zamanda annemin kalkan Lazaruz gibi bize mucizevi bir şekilde nasıl döndüğünü de merak etmiyordum. Alnını ovuşturup, kadife gibi yumuşak kulak memelerini sıkıyordum. Parmaklarımı pürüzsüz yanaklarında dolaştırırken bir göz yanılsaması yaşamadığımdan emin olmaya çalışıyordum. Hatta kendimi çimdikledim. İkna olunca annemin arkasından kardeşime, "Tüm zamanların en iyi sürprizi olmalı değil mi?" dedim ve sonra neden bilmiyorum ama bebek gibi ağlamaya başladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre sarmaş dolaş yatıp gözlerimi silmek için bir kutu mendili bitirdikten sonraki, ben gelmeden aynı işlemi kardeşim de gerçekleştirmiş olmalı, Woody ile annemin yataktan kalkmasına yardım ettik ve onu Sam'in dediği gibi giydirdik. Annem bir askı gibi bir deri bir kemik kalmıştı. Yeni elbiseleri içinde kayboluyordu. Uçları çatallanmış ve eski parlaklığını yitirmiş saçlarını sırayla tarıyorduk. Annemin boynuna bir öpücük konduruyordum. Woody de aynısını yapıyordu. Elimizden geldiğince şık giydirdik onu.

"Sana söyleyecek çok şey biriktirdim. Belki çoktan tahmin etmişsindir ama Woody'nin her zaman söylediği gibi ne kadar güzel göründüğünü söylememesinin nedeni artık konuşmuyor olması. Senden sonra konuşmayı kesti. Ama endişelenme Woody aynı Woody. Sen yokken ona bakmak için elimden geleni yaptım ama bazen iyi iş çıkaramadım. Özür dilerim."

Annem ve ardından Woody bana sarıldı ve işte hepsi bu. Uzun bir kışın sonrasında bahçemizde açan zambaklar gibi hissediyordum.

Biz odadan ayrılırken gözleri kıpkırmızı olmuş Alice geldi ve beni bir kenara çekti. "Annenin biraz zamana ihtiyacı var. Ona çok güçlü ilaçlar verdik. Biz... bilmiyoruz. Doktor Keller onu kabul ettiğinde çalışanlara adının Laurie Smith olduğunu ve şizofren olduğunu söyledi. Bize defalarca kim olduğunu söyledi ama... buradaki birçok hasta kendini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marie Antoinette sanır."

Daha önce canlı bir günah çıkartmaya rastladığımı sanmıyorum ama Alice'in anneme gidip, "Ne diyeceğimi bilmiyorum ama çok üzgünüm. Hepimiz üzgünüz. Hoşça kalın. Tanrı sizi korusun," derken sergilediği tavra benziyor olmalıydı.

Bağışlayıcı bir yapısı olan annem Alice'in ellerini tutarak, "Bana hep iyi davrandın. Kendine dikkat et," dedi.

Sıska hemşireye, "Hata yapmak insanlara mahsus," dedim.

Annemin benimle gurur duymasını sağlayacak tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Ya kalbim? Okyanusun dibine batmakta olan top güllesi gibi batmıştı kalbim. Bunca zaman annemin kaçırıldığını ya da hafızasını kaybettiğini ya da festival alanında öylece çekip gittiğini düşündükten sonra öldüğüne inanmış olmam. Bağışlayamazdım. Ne kadar pişman olduğuna bakmaksızın Alice'i camdan aşağı atmak istiyordum.

Kardeşimle, hastane yolunda annemin tekerlekli sandalyesini iterken sürekli yer değiştiriyorduk. Sam, annemin bir gece daha burada kalmasını ve onu gündüz aydınlığında çıkartmayı teklif etmiş ama annem, "Hayır," demişti.

Sam de her zamanki gibi onun isteğine saygı gösterdi.

Şerif kaldırımda arabasının kaportasına yaslanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi Doktor Keller arka koltuktaydı. Elleri kelepçelenmişti. Şerif Andy Nash'in düşündüğüm gibi biri olmadığını anlayınca sevindim. Carmody'ler onu satın alamamıştı. Tüm bu olayların içinde nerede durduğunu anlamasam da, babamın adamı olsaydı şu anda annemin tekerlekli sandalyesini arabaya doğru itiyor olmazdım. Hastane odasında ilaçlarımı içiyor olurdum.

Şerif Nash şapkasını çıkartarak anneme, "Nasılsınız, Hanımefendi?" dedi.

Annem yüzünü ona doğru kaldırdı.

"Sayende uzun bir zaman sonra ilk defa kendimi iyi hissediyorum Andy. Yardımın, dürüstlüğün olmasaydı..."

Şerif utana sıkıla, "Seni yeniden görmek güzel, Evelyn," dedi.

Sonra sıradan bir şey gibi şapkasını başına geçirip arabasına bindi.

Penceresine eğilerek annemin duyamayacağı şekilde, "Lilyfield'e gelip büyükannem Ruth Love'ı götürmek isteyebilirsin. Pastalarından biriyle Clive Minnow'u öldürdüğünü bana itiraf etti. Annemi de öldürmeye çalıştığını biliyorsun zaten?" dedim fısıldayarak.

Şerif, "Oradan tam zamanında kurtulmayı becermişsin Shenny," dediğinde şaşırmışa benzemiyordu.

Maskeli Süvari gibi arabasını sürdü gitti. Eğer Şerif Andy Nash sözünü geçirebilirse, Doktor Keller hak edeceği cezayı çekecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sam, annemi kollarına alarak Beezy'nin yakına park edilen kahverengi, hurda Pontiac'ına taşıdı.

"Evie, sana anlattığım adam bu," dedi.

Aklımdan tamamen çıkmış olan Curry arka kapıyı açmak için arabadan indi. Annem, "Teşekkür ederim," dedi.

Annemin kurtarılmasında onun oynadığı rolü de bilmiyorum ama Sam ona bir melekmiş gibi baktığı için cennetten gönderilen bir kurtarıcı olduğunu düşünüyordum. Kırmızı kiremitlerden inşa edilmiş hastaneye bir kez daha baktım. İşlerin ters gitse nasıl gelişeceğini düşünerek kollarımı Curry'nin İtalyan beline sararak defalarca *grazie* dedim. Ta ki, ellerimi çekip beni kendinden uzaklaştırana kadar.

"Rica ederim, Shenny," dedi.

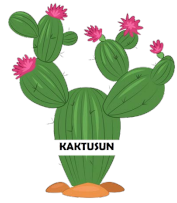
"Hemen tüymeye ne dersin?"

Gizemli gözlerinin içine baktım.

"Söylediğinin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama buradan bir an önce ayrılmaksa kastettiğin... arkandayım," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Otuz Üçüncü Bölüm

Geldiğimiz düzende eve dönüş yoluna koyulduk.

Mavi Sırt Dağları boyunca ilerliyorduk. Doğrusu tam olarak aynı düzende değildik. Önde Curry'nin yanında Sam, onların arasında da Ivory oturuyordu. Annem arkada Woody ile benim aramda sıkışmış gibi duruyordu. İkimiz de birer elini tutuyorduk. Annemin elini bir daha asla bırakmayacaktım. Babamın onu gözünün önünden ayıramamasını anlıyorum.

Arabanın atmosferi boğucu havanın ve Sam'in radyoda bulduğu şarkının etkisindeydi. Eğlenceli değil, hüzünlü ama sevimli bir şarkıydı. Hoagy Carmichael? Evet, "Stardust" çalıyordu. Bu şarkı yeniden babamı hatırlatıyordu bana.

Annemin Koloni'de ne zamandır yattığını ya da neden bize, "Gelin beni alın," diye yazmadığını, aramadığını ve nasıl...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yani hiçbir şey bilmiyordum. Kız kardeşime göz kırpıyordum.

"Açıklama yapmaya hazır mısın, Sam Amca?"

Woody'nin kahkahaları bana ahır kapısının rüzgârla çıkarttığı sesi anımsatmıştı. Kardeşimin sesi paslanmıştı adeta.

Sam, arkasını dönerek büyükbabamdan miras güçlü, güzel dişleriyle Carmody kızlarına sırıttı. Annemi yeniden kazandığımız için en az Woody ve benim kadar mutlu olmalıydı.

"Anneniz için bir sorun olmayacaksa."

"Anne?" diye sordum.

Annemin yerin altı metre altında gömülü olmayıp yanımda oturduğuna hâlâ inanamıyordum.

"Belki birkaç soruya cevap verebilirsin. Geç oldu."

Kollarını kızlarının omuzlarına attı.

"Geç oldu. Uyku saatinizi geçirdiniz."

Bu sözleri duyduğuma sevineceğim aklıma gelmezdi. Eve gittiğimizde bize banyo yaptırırdı muhtemelen. Sonra dualarımızı okuyup dişlerimizi fırçalamamızı ve gargara etmemizi söylerdi.

"Kim... ne...?" diye sordum.

Bu sorular... Sanki yabancısı olduğunuz bir bölgede doğru yolu bulmaya çalışıyordunuz. Tamamen kaybolmuştum.

Teğmen Sardino bana yolu gösteriyordu. Ona Tony dememizi istedi ama yapamazdım. Benim için Curry olarak kalacaktı hep.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım hikâyeye başlamak için en iyi yer Sam'in beni bir yıl önce arayıp annenizin kayboluşunu bana anlatması olacak."

"Tony'yle eski bir dostluğumuz var. Tanıdığım en iyi dedektif," dedi Sam.

"Johnny ile beni o tanıştırdı."

Her zamanki gibi ortağının adını anınca suçluluk duygusu çöreklendi Sam'in sesine.

Dermansız bir halde, "Neden Bayan Artesia'nın dükkânında annemin sağ olduğunu söylemedin? Neden sakladın? Ya sen, Sam... Slidell'in önünde E. J. ile seni şerifin arabasının içinde gördüğümüzde söyleyemez miydin? Gerçekten tutuklanmadığını söyleyebilirdin," dedim.

"Özür dilerim," dedi Curry.

Sesinden üzgün olduğunu anlayabiliyordum.

"Sana söylemeyi istiyorduk fakat Sam, ben ve şerif işleri akışına bırakalım istedik."

Sam, "Babana, büyükbabana ya da amcana ağzından bir şeyler kaçırma riskini göze alamazdım. Bizden önce bulsalardı... Biz anneni kurtarmadan önce onun başına bir şey gelmemeliydi," diyerek araya girdi.

"Ayrıca," dedi bana dikiz aynasından bakan Curry.

"O ikinci el dükkânda sana annenin yaşadığını ve Koloni'de yattığını söyleseydim, inanacak mıydın?"

Kabullenmek istemesem de, o da ben de biliyoruz ki, inanmazdım. Onun kılık değiştiren bir polis olduğuna bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güç inanmıştım. Aynı nedenle şerif beni hastaneye götürürken, oraya yatırılmayacağımı, annemi görmeye gittiğimizi de söylememişti. Buna da ikna edemezlerdi beni.

Uyuşuk bir halde, "Baştan başlayalım, tamam mı? Sam, annemin kaybolduğunu söylediğinde onun kaçırıldığını mı, düşüp başını vurduğunu mu ya da...?" dedim.

"Ya da festivale katılmak için kaçtı," diyemedim çünkü bunlar şimdi çok ahmakça bir düşünce olarak görünüyordu bana.

"Sam, annenizin babanızdan ayrılma planlarını ve sizi yanına götürene kadar yakınlarda saklanacağını anlatana kadar, söylediklerini çok ciddiye almadım," dedi Curry.

"Annenin plana uymadığını düşündüm çünkü... İnsanlar fikirlerini değiştirir. Özellikle korkutulmuş olanlar. Anneni tanımadığım için, kendini babanın öfkesinden uzakta hissettiği andan itibaren durmadan koşmaya devam ettiğini düşündüm."

Onu gerçekten tanımıyordu.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sordum Curry'ye annemi bulmak için sarf ettiğim çabayı ve sonundaki başarısızlığımı düşünerek.

Bu yabancı için annemin kayboluşunun parçalarını bir araya getirmek zor olmuştur. Eczanede sattıkları tek renkli yapbozlar gibi.

"Birçok telefon görüşmesinden sonra Sam, annenden fazla bahsettikçe Evie'nin zor bir durumdan, kızlarıyla yeniden buluşmak için kaçıp, planına sadık kalmayacak biri ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

madığına karar verdim. Cesedi de bulunamamıştı. Bu da seçeneklerimi daraltmıştı fakat kalan seçeneklerin hiçbirini uzaktan uygulayamazdım. Bu yüzden iki haftalık tatilimi burada değerlendirmeye karar verdim."

Sam'e, "Annemi bulmak için hiçbir şey yapmıyormuş gibi davrandın, seni sahtekâr," dedim.

Üç S'ye yaptığım ziyaretlerde beni yolumdan döndürmeye çalışması, beni üzmüştü.

"Ne yapacağımı bilmiyordum," dedi Sam.

"İrtibatım olan insanların bulunduğu yerel hastaneleri araştırdım, tali yollarda dolaştım. Şerif Nash'le işleri yoluna koymak için de vakit harcadım. Biraz düşünürsen Shen... ne yaptığımı sana söyleyemezdim. Sonuç kötü çıkarsa Woody'yle seni yüzüstü bırakmak istemiyordum. Şerif de benimle aynı fikirdeydi."

Andy Nash'in adını her duyduğumda olduğu gibi öfkeyle, "O adam ikiyle ikiyi toplayıp..."

Fakat annemin ve benim kurtarılmamıza yardım ettiğini hatırladım. Şerifin kalın kafalı biri olmadığını, Albert Einstein gibi bir adam olduğunu düşünmem biraz zaman alacaktı. Annemi bulmuş olmak beni öylesine rahatlatmıştı ki, hastaneden ayrılmadan önce pencereye eğilip şerife söylediklerimi tamamen unutmuştum. Artık içimde tutamıyorum ve doğru zaman mı bilmiyorum ama annemin bu haberi onu sevmeyen birisinden işitmesindense benden öğrenmesi gerektiğini düşünüyordum.

"Büyükannem, Clive Minnow'u öldürdü!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem inleyerek, "Hayır," dedi.

"Evet, öldürdü anne. Beni yatak odamıza çıkardı ve orada nöbetlerinden birine tutuldu. Sonra Clive'i pastalarıyla öldürdüğünü söyledi bana."

Curry gerçek bir polis gibi, "Şerif, Clive'in öldürüldüğünü biliyordu ama kimin yaptığını bilmiyordu. Adli hekim kanında..." dedi.

"Fare zehri buldu," diye tamamladım cümlesini.

Tanrı'nın öğüdüyle zehri hamurun içine karıştırdığını söylerken ki gururlu halini hatırlamak tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu.

"Evet," dedi Curry.

Sam, "Clive'i neden öldürdüğünü söyledi mi büyükannen?" diye sordu.

"Büyükbabama şantaj yapıyormuş. Festival gecesi Clive, UFO'ları gözlüyormuş sanırım ama açıklıkta annemle büyükannemin tartışmasını duymuş. Karanlıkta çekim yapabilen yeni fotoğraf makinesiyle onların fotoğraflarını çekmiş."

Annem kollarını dolayıp nefesimi kesecek şekilde bana sarıldığında gözyaşlarına boğulmuştu. Büyükannemin merhametine kalmanın nasıl bir duygu olduğunu ikimiz de biliyorduk. Kollarını gevşettiğinde,

"Beni rahatsız eden bir şey var," dedim.

"Nedir?" diye sordu Sam.

"Büyükannemden kurtulduktan sonra şerif beni bulmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için yatak odamın penceresinin altına gelmesi gerektiğini nasıl bildi?"

Kardeşim konuşmaya çalıştı ama anlamsız sesler çıkartabiliyordu ancak. Sam araya girerek,

"Sanırım Woody, Louise Jackson'ın bana ve şerife senin yukarıda başının dertte olduğunu söylediğini anlatmaya çalıştı."

"Lou?" diye sordum ikizime.

Başını onaylayarak salladı.

"Gerçekten?"

Hizmetçimizi son gördüğüm anı hatırladım. Mutfakta, sarhoş büyükbabam ve Blackie Amcam ona salyalarını akıtıyordu. Sam, "Lou ağlayarak şerifin ofisine geldi ve babanın, büyükbabanın ve amcanın nasıl davrandığını anlattı. Ondan alıntılayarak söylüyorum:

"Kudurmuşlar. O evde gerçekten tehlikeli bir şeyler oluyor. O kızı kurtarmak için oraya gitseniz iyi edersiniz yoksa ben elime tüfek alıp kurtaracağım onu. Woody de Tittle'ların evinde. Onu da alın. O bezelyelerin aynı kapta olması gerekiyor şimdi," dedi.

Lou, ona gönderdiğim voodoo mesajını almıştı demek! Bir kez daha bazı insanların göründüklerinden daha zeki olmaları karşısında hayrete düştüm.

"Anneni gecenin bir yarısı kurtarmak planımızın bir parçası değildi elbette," dedi Curry. "Woody ile seni annenin yanına getirip birkaç saati birlikte geçirmenizi istiyorduk fakat Lou senin hayatından endişe ettiğini söyleyince, harekete

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçmekten başka çaremiz yoktu. Sam ve ben Woody'yi almak için Tittle'lara giderken şerif Lilyfield'e geçti. Lou, bize senin mutfakta baban ve büyükbabanla birlikte olduğunu söylediği için Andy evin arka tarafını dolandı. O sırada seni bilincini yitirmiş bir halde yatarken buldu."

"Doktor Keller neden onunla birlikteydi?" diye sordum.

"Evie'yi hastaneden çıkartabilmek için Keller'e ihtiyacımız vardı," dedi Curry.

"Ne benim ne de şerifin orada bir yetkisi yok."

Annem tırnaklarını yiyordu.

"Bu gece için bu kadar soru yeterli sanırım."

Annemin, büyükannem onu öldürmeye çalıştıktan sonra Koloni'ye kadar nasıl gittiğini merak ediyordum.

"Ama ya..."

"Shenny, şşşt."

Başıyla Woody'yi işaret etti. İkizim yardım istediğini belirterek gözlerini kırpıyor, deli gibi kaşınıyordu. Önce öldüğünü sanıp sonra bulduğumuz annemiz... Benim neredeyse ölecek olmam büyükannemin Clive Minnow'u öl dürmesi... Bunları kaldıramadı. Annemin kucağından Woody'nin eline uzandım ve çenemi kapadım.

Arabanın motorundan çıkan horultuları ve tekerleklerin yolda çıkarttığı sesleri dinledik. Radyodan şimdi aşk şarkısına benzer bir ses geliyordu. Annem dosdoğru önüne bakıyordu. Ara ara karşı taraftan gelen arabaların ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Elmacık kemikleri iki boş havuzun üstünde duran tramplenlere benziyordu. Hastanede ona çok içecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermemişlerdi sanırım. İlk anda dolgun dudaklarının çatlayıp yarıldığını fark etmemiştim.

Büyük Vadi'yi görebileceğimiz dağın eteklerine vardık.

"Uzun zamandır hastanenin arazisi dışına çıkmamıştım," dedi annem.

"Her şey hatırladığımdan daha büyük görünüyor, daha güzel kokuyor." Temiz havayı içine çektikten sonra derin bir nefes verdi.

"Noel'i sizinle birlikte geçirmeyi özledim."

Woody ile ağacı süslediğimizi ve "Oh, Come All Ye Fatihful," şarkısını söylediğimi hatırlayınca kontrolümü kaybedip, "Keşke büyükannem seni öldürmeye çalıştığı için ölse. Bu yıl doğum günüm için dileğim bu," demekten kendimi alıkoyamadım.

Anneme bu dileğimin neredeyse gerçekleşmiş olduğunu asla söylemeyecektim. Bunu duymak hoşuna gitmezdi. Annem tam anlamıyla, 'Biri sana tokat atarsa öbür yanını dön,' insanıydı.

Annem, uyuyan Woody'ye bakarak, "Büyükannen yaptığının yanlış olduğunu anlamıyor. Doğruyu yaptığını düşünüyordu. Kendi yaşam biçimini, ailesini korumaya çalışıyordu. Hasta o. Ona merhamet etmelisin, Shen."

Hayır. Ona merhamet etmeyecektim. Asla. O ihtiyarı hiçbir zaman affetmeyecektim.

Lexington'u ayaklarımın altında görebileceğim bir yere gelince babam, büyükbabam ve amcam aklıma geldi. Endişeyle, "Lilyfield'e mi dönüyoruz?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem, "Hayır, bebeğim. Sam bizim için başka bir plan yaptı. Beezy ile... bir süre onunla yaşayacağız."

Bu muhtemelen en iyisiydi. Bir süre için en azından. Ama uzun vadede, Lilyfield bizim evimizdi ve tek sığınacağımız yer orasıydı. Bunu ona söylemiyordum. Annem bitkin görünüyordu. Ben ve ikizim de aynı durumdaydık. Omzuna yaslandığımda beni alnımdan öperek, "Yarın bir nehir," dedi annem, ondan beklediğim gibi.

Dürüst olmak gerekirse rüyalarımın gerçekleşmesine henüz inanabilmiş değildim ama bunun gerçekleşmiş olmasına çaresizce ihtiyacım vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Dördüncü Bölüm

Rüyalarıma karışan siren sesleri ve duman kokusuyla uyandım

Alevler, Rockbridge County'nin en görkemli ikinci evinin pencerelerini ve çatısını dövüyordu.

Lilyfield yanıyordu.

"Baba," diye bağırdım arabanın camından.

Curry arabayı Lee Yolu'nda durdurduğunda yangın alevleri yüzümü yakıyordu. Tepede, yükselen duvarları görüp arabayı buraya sürmüş olmalıydı.

Annem, "Shenny, bekle," diye bağırdı ama ben arabadan atlamıştım bile. Kimisi pijamaları içinde çaresiz, sersemlemiş kalabalığa doğru koştum.

"Yargıç... Yargıç Hazretleri iyi mi?"

"Evet. Şerifle konuşurken gördüm onu," diye bağırdı kalabalığın içinden, arka taraftan biri.

Babamın iyi olduğunu öğrendikten sonra hayatımda gördüğüm en korkunç yangını seyretmeye devam ettim. Lily-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

field'i sevdiğim için onu alevler içinde görünce kendimi kaybetmiştim. Bu evde çok güzel yaşanmışlıklar olduğunu biliyor ama hafızamı çok gerilere götüremiyordum.

Diğerleri yanıma geldiğinde, yangını söndürmek için gelen itfaiyeyi seyreden kalabalığın içinde kendimize yer bulmaya çalıştık. Ön taraftaki koru çoktan kül olduğu için evi görebiliyorduk. Annemi gören birkaç kişi,

"Evelyn Carmody değil mi o?" diyordu. Endişeli teoriler üretilmeye başlanmıştı.

"Bu korkunç yangın nasıl başladı?"

Kalabalığın arkasından biri, gür sesinden tanıdığım eczane sahibi Bay Slidell, "İkizleri gören oldu mu?" diye sordu.

Ona, "Biz iyiyiz, Bay Slidell," diye bağırdım çünkü uyuz bir adam olsa da, endişelenmesi kalbimi yumuşatmıştı.

E. J. sesimi duyunca evine dönen bir güvercin gibi bize doğru koştu. Hemen arkasında Louise, Beezy ve ise boyanmış Bay Cole Jackson vardı. Üçü de annemi, beni ve Woody'yi görünce yere serildi. Sarsılmasına bakılırsa Bay Cole şoka girmişti.

"Evelyn... her gece dönmen için dua ettim."

Annem, "Ah, Cole. Seni görmek ne güzel," dedi ve onu kucakladı.

"Nasılsınız efendim?" dedi Lou bir adım öne çıkıp kendini tanıtarak. "Sizin hakkınızda çok şey duydum. Bugün 13. Cuma. Dikkat edin."

Lou, bugünün annemin en şanslı günü olduğunu bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Cole'un yanında duran kör Beezy inleyerek kollarını havada gezdiriyordu.

"Evie? Evie?"

Annem Beezy'ye uzanarak ellerini yüzüne değdirmesine yardımcı oldu çünkü Beezy, onu bu şekilde tanıyabilirdi.

"Seni görmek çok güzel," dediler birbirlerine.

Beezy, yangına müdahaleden dönen bir itfaiyeciye soğuk bir şeyler içmesini öneren Sam'in sesini duymuş olacak ki, "Sam? Sammy? Sen misin?" diye bağırmaya başladı.

Oğlu, küçük sırtını okşamak için hızlı adımlarla geldi.

Beezy, "Curry eve geldi ve yapmak üzere olduğun... Ama..." diye hüngür hüngür ağlıyordu.

Yangın evimizi yok ederken E. J. kolunu kardeşimin beline dolayarak onu kendine doğru yaklaştırdı. Bana, "Dumanın kokusunu aldığımda babam Calhoun'lara gidip onların itfaiyeyi aramasını söylememi istedi. Senin evde olmadığını biliyordum çünkü Curry ve Sam, Woody'yi almaya geldiklerinde senin nerede olduğunu söylemişlerdi. Koşabildiğim kadar hızlı koşarak dereyi geçtim ve Lou, Beezy ve Bay Cole'a senin hastanede olduğunu haber verdim. Sonra bir kova suyla ağaca koştum ama yangın çabuk yayıldı. Üzgünüm. Kale yandı."

Bir ambulans sarsılarak bize doğru geliyor, onu iki de polis arabası takip ediyordu. Büyükbabamla amcam ilk arabadaydı. Babam arkadaki arabanın içindeydi. Demek ki, babaannem Ruth Love yangında yaralanmıştı. Onu hastaneye götürüyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalabalığı geçerlerken, babam kendilerine bakan karısını ve çocuklarını fark etmedi. Gözleri kapalıydı. Yanımızdan geçerken, o yakışıklı yüzüne baktığımda, bize yaptıklarına, verdiği onca zarara rağmen arabanın peşinden gitmemek, "Seni hâlâ seviyorum, baba. Evin yandığı için üzgünüm," dememek için Woody'nin elini tuttum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Beşinci Bölüm

Kurtuluş Günü'ydü.

Bir yürüyüş, çuval yarışları ve bazı keman yarışmaları yapıldı. Annem biberli, peynirli sandviç ve sarı jöle hazırladığı için rüzgârı Buffalo Park'ına taşıyan derenin yanında kasabalılarla rahatlıkla oturabiliyorduk. Annemin kötü yemeklerini yeniden yemek güzel ama Tittle'ların hasırı ile içli dışlı olmuş hasırımız sayesinde onların sepetinden bir tavuk budu çaldığımı kabul ediyorum. Dorry Tittle kızartma yapmayı biliyordu gerçekten. E. J. ve Woody salıncakların yanında sevdalı ve dalgın bir şekilde duruyorlardı. Annem, Fay bebeği hasırdan alıp kollarında sallamaya başladı. Annemi ve Bayan Tittle'ın bebeğini yatıştırmak için çıkarttığı sesi dinlemek için kestiriyormuş gibi yaptım. Annem sorularıma cevap vermekten kaçındı. Woody ile benim mutsuz olmamızı istemiyordu. Konuşulanlara kulak misafiri olmak genlerimde vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kilisedeki kadınlardan yaşananların bazılarını duydum," dedi Bayan Tittle anneme. "Planımız umduğumuz gibi gitmedi."

Annem bebeği sallamayı keserek, "Hayır, gitmedi," dedi.

Annemin, Tuhaflıklar çadırı önündeki halini hatırladım. Kaçmak için hazırlandığı için üzgün görünüyordu.

"O gece ortaya çıkmadığında sizin eve gelmeliydim," dedi pişmanlık dolu bir sesle Bayan Tittle.

Vera'nın eczanede, "E. J. annen, Calhoun'ların arabasını ödünç alarak Evie'yi otobüs istasyonuna götürecekti," dediğini hatırlayana kadar Bayan Dorry'nin ne demek istediğini anlayamadım.

Annem, "Gitmediğine sevindim. O haldeyken, sanırım... Ruth Love'ın her şeyi yapabileceğine inanıyorum."

Bayan Tittle annemi dinledikten sonra, "Seni yere serip boğduğunda Koloni'ye nasıl vardın?" diye sordu.

Bebek mızmızlanmaya başlayınca annem onu omzuna aldı ve hoplatmaya başladı. "Tekneye nasıl bindiğimden ben de emin değilim ama uyandığımda teknenin içindeydim. Blackie kürek çekiyordu."

Tekne bunca zamandır amcamın yerinde saklanıyordu demek. Bu yüzden şerif onu hiç bulamamıştı. Her şeye rağmen, babamın hâlâ annemi sevdiğini düşünüyordum. O gece annemi boğup derenin öteki tarafına atabilirdi. Tanıdığım kadarıyla büyükbabamın babamı bunu yapmaya zorladığına bahse girer-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dim. Ona karşı geldiği için babamla gurur duyuyordum.

"Bir ayılıyor, bir bayılıyordum," diye devam etti annem.

"Ama Walter'ın da teknede olduğunu hatırlıyorum. Gus da vardı. Blackie'nin evine vardığımızda biri Doktor Keller'i aradı. Bana bir iğne yaptıktan sonra başımın arkasındaki yarığı dikti. Ertesi gün erkenden beni hastaneye götürdü. Doktorun, hasta kabul bölümündeki personele, onun hastası olduğumu söylediğini hayal meyal hatırlıyorum. Uyku hapları ve çeşitli güçlü yatıştırıcılar kullanmalarını emretti. Beni bir sisin içine hapsettiler."

Bayan Dorry, E. J.'nin küçük kardeşlerine, "En güzel elbiselerinizle dereye girmeyin," diye seslendi. Kızları onun söylediklerine uymuş olmalı ki, annem döndü.

"Chester Keller'i çok önemsememiştim hiçbir zaman. Gözleri siyah yılanlarınki gibi." Birkaç dakika sessiz kaldılar. Sonra Bayan Tittle, "Walter tüm bunlara sesini çıkartmadı mı?" diye sordu. E. J.'nin annesinin, öksüren kocasına duyduğu ölümsüz aşk yüzünden bunu anlaması zor olmalıydı.

"Koloni'de öylece kapılar ardında tutulmana ses etmedi mi?"

Annem hüzünlü bir sesle, "Walt'ın, Gus'ı başka türlü hareket etmeye ikna etmeye çabaladığına inanmak istiyorum... Ama..." dedi.

Benim gibi babamın kendine hâkim olamayacağını annem de biliyordu fakat ölüm bizi ayırana kadar beraberiz diyen, rüyalarının adamı, çocuklarının babası olan birinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

böylesine canice bir işe kalkışacağını kabul etmek acı verici olmalıydı. Çaktırmadan yüzüne baktım. Yüzü buruşmuştu. Bootie Young da hasırın ucunda en iyi giysileriyle oturuyordu.

"Bayan Carmody. Bayan Tittle. Shen."

Ayağa kalkıp saçlarımı düzelttim.

"Selam, Bootie."

"Bir şeyler içmek ister misin?" Buzlu gazozla dolu kutu şişeleri gösterdi.

İzni için anneme baktım, o da evet anlamında başını salladı.

O yakışıklı oğlanla günün geri kalan kısmını birlikte geçirdik. Güneş batarken ateş yaktık. Ama her ne kadar bu gerçekleşen bir rüya olsa da Bootie'ın nasırlı, büyük ellerini tutarken babamın küçük, yumuşak elleri aklıma geldi. Amcam ve büyükbabam gibi o da kefaletle serbest bırakıldı. Miras Çiftliği'nin yüksek tepelerinden festivali izliyor olmalıydı. Tıpkı henüz aile olduğumuz zamanlardaki gibi. Öyleyse, turuncu ve yeşil havai fişeklere ayrıca gülüyordur çünkü onlar en sevdiği eğlenceydi. Pazartesi günü, mahkemede görüşecektik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Altıncı Bölüm

"İzin verin. Pardon. Teşekkürler," dedi Sam, annemi, Woody'yi ve beni mahkeme önünde bize şans dileyen kalabalığın arasından geçirirken.

Hemen dava açılmayacaktı. Büyükannem hariç ailemin kaderini belirlemek için bir duruşma gerçekleştirilecekti. Lexington'daki *News-Gazette* isimli gazetenin haber yaptığı gibi "Lillyfield Yangını'nda" ağır yanıklar almıştı. Annem haberleri okumamı istemiyordu ama okumak zorundaydım. Hiçbir konu hakkında bilgisiz kalmak istemiyordum. Gazeteciler, yangına müdahale eden itfaiyecilerden Charlie Le Clair'in ifadelerini çok iyi yansıtmışlardı.

"Bayan Ruth Love Carmody'yi üst kattaki yatak odalarından birinde buldum. Onu kaldırdığımda aşağı kaçtı ve dumanlar arasında kaybettim onu. Bay Gus onun peşinden ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şup güvenli bir yere çekmeseydi hayatta kalamazdı."

Gazetecinin, büyükbabamın onu kurtardığı kısmını yanlış anladığından emindim.

Gazete ayrıca İtfaiye Şefi Al Cobb'un şu sözlerine de yer vermişti:

"Yangının, evin ikinci katında çıktığını biliyoruz ancak kaynağını henüz tespit edemedik. İncelemelerimiz devam ediyor."

Bence, büyükannem oyuncaklarından biriyle oynayıp, Aziz Joan temsili yaparken ateş bütün eve yayılmıştı.

Ya da yayılmadı.

O gece gerçekte neler olduğunu öğrenmemiz ancak büyükannemin olayı anlatacak kadar iyileşmesiyle mümkün olacaktı fakat iyileşecekmiş gibi durmuyordu. Büyükannem, cinayet ve cinayete teşebbüs suçlamalarıyla mahkemeye çıkartılacaktı ancak akli dengesi yerinde olmadığı için duruşmaya gelemeyecek durumda olduğuna karar verildi. Richmond'daki akıl sağlığı bozuk olan suçlular için özel bir hastaneye yatırılmıştı. Bu sefer ne kadar elektrik tedavisi uygulansa da, eskiye dönemeyeceğini düşünüyordum.

Hastanede, sargılara sarılmış büyükannemi ziyarete gittiğimizde Woody'nin kulağına, "Koca Mumya gibi gözüküyor," diye fısıldadım çünkü hâlâ ona kızgındım. Annem, o şakanın komik olmadığını düşünmüştü. Onu öldürmeye ça-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lışan kadına, kendi bahçesinden topladığı çiçeklerden bir demet götürmüştü. Bunu akıl almaz bulduğum için bir hareket olarak gördüğüm için, neden böyle şık bir hareket yaptığını sorduğumda annem, "Bay Mark Twain, 'Affetmek, menekşenin onu ezen ayağa bıraktığı kokudur,' der," dedi.

Bu hassasiyeti seviyordum ama bu kadarı bana fazlaydı. Annemin saçları, gözlerinin rengi, edebiyat ve şiir sevgisi bana geçmiş olabilirdi ama görünüşe göre annemin merhameti bana uğramamıştı.

Fakat söz konusu babam olunca, işin rengi değişiyordu.

Mahkemenin duvarlarındaki üç uzun pencere ardına kadar açılmıştı. Dışarıda, ağaçlar sakindi. Tavandaki vantilatörler deli gibi dönüyor, milleti bezdiren sıcağı azaltmaya çalışıyordu.

"Seni çağırıyorlar, hayatım," dedi annem. Woody, o ve ben mahkemede, ikinci sırada oturuyorduk. Beezy'nin, ona haftada üç gün hapishane usulü tavuklu börek hazırlamasına rağmen hâlâ cılız olan annem, sırada çok yer kaplamıyordu.

Tanık sandalyesine ilerlerken avukatları Bobby Rudd ile birlikte oturan Carmody adamlarının yanından geçmek zorunda kaldım. Ailemin avukatı Milletler Topluluğu içinde en çok dava kazanan isimdi. Büyükbabamla aynı yaştaydı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olup defalarca Blackie Amcamın paçasını kurtarmıştı. Mor gömleği ve çizgili kravatı ile şık takım elbisesinin içindeki halinden, bu duruşmanın bir davaya dönüşmeyeceğinden emin olduğu belliydi.

Babam, Yargıç Elmer Whitmore'un koltuğunda oturduğunda onun kadar kudretli görünmüyordu. Bakışlarımız buluşuyordu. O pişman bakışları tanıyordum. Bazı sabahlar bizi kulübeden çıkartırken gözlerine yerleşirdi bu bakışlar.

Tanık sandalyesine oturduğumda Bay Lloyd Riverton, İncil'i tutarak, "Nasıl yapıldığını biliyorsunuz, Bayan Shen," dedi bana.

Bay Lloyd babamın davalarında da mübaşirlik yaptığı için aramız iyiydi.

"Gerçeği, yalnızca gerçeği söyleyeceğine yemin ediyor musun? Tanrı yardımcın olsun."

"Ediyorum," dediğimde gerçekten doğruyu söylemek isterdim ama babama duyduğum sevgi bunu engellemiş olabilirdi. Tanık sandalyesinden inip, onun kucağına koşsam ve başımı omzuna yaslasam. Bugün onun en sevdiği elbisemi giymiştim. Peter Pan yakalı mavi elbisemi.

Savcı Will Stockton,"Sana bazı sorular yönelteceğim Shenny. Kısa tutmaya çalışacağım. Dürüst yanıtlar verebilecek misin?"

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Annem için yapmalıydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

"Annenin kaybolmasının ardından, onu aramaya çıktın mı?" diye sordu.

"Hemen değil."

"Neden?" diye sordu savcı.

Anneme baktım.

"Başta geleceğini sandım ama sonra... onu aramaya çıkmamamın birkaç sebebi var ama asıl sebebi onu nasıl arayacağımı bilmememdi. Ben çocuğum."

Duruşmayı takip edenler arasında gülenler oldu.

Savcı onların susmasını bekledikten sonra, "Fakat yakın zamanda yeni bir araştırma başlattın. Neden?"

Babama bakmamaya çalışarak, "Babam, Woody'yi göndermekle tehdit ediyordu. Bu yüzden anneme her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı."

Bay Stockton, "Anneni aramaya koyuldun. Sonra ne oldu?"

"Neredeyse hemen vazgeçtim."

"Neden?"

Buna daha fazla dayanabilir miydim bilmiyorum. Babam kederli gözlerle bana bakıyordu.

"Shenny?" diye sordu savcı.

"Anneni aramaktan neden vazgeçtin?"

Derin bir nefes alarak bakışlarımı annem ve kardeşimde sabitledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çünkü babam, annemin öldüğünü söylemişti."

Yargıç Whitmore, "Reddedildi. Devam edin."

Bay Stockton başını sallayarak, "Babanın sana yalan söylediğini biliyoruz, değil mi Shenny? Annenin hayatta olduğunu görebiliyoruz."

Bütün başlar anneme çevrildi. Annem onlara bakmadı. Bakışlarını bana dikmişti.

"Annenin öldüğünü söyleyen başka birileri var mıydı?" diye sordu savcı.

"Evet, efendim. Büyükannem."

Bu kısım kolaydı . Savcıya ya da diğerlerine, "Büyükannem, annemi öldürdüğünü söyledi," derken kendimi kötü hissetmedim.

Mahkemedekiler tepkisiz kaldı. Bu haber eskimişti.

"Büyükannen bunu söylediğinde ona inandın mı?"

"Hayır, efendim. Sinirlerinin bozulduğunu düşündüm ama bana, korunun yanındaki açıklıkta annemin üstüne oturduğu ve annemin ölü gibi göründüğü fotoğrafı gösterdi."

Annem artık gülümsemiyordu. Mendili gözlerine bastırıyordu.

Bay Stockton, "Eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır, efendim."

"O zaman yerinize geçebilirsiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yerime oturmak için sıraların yanından geçtiğimde babam ne öfkeyle bakıyor ne de sinirlendiği zaman şişen damarları beliriyordu. Bana, özür dilercesine gülümsedi. Bu en zor andı. Aklım, onu affetmenin hata olduğunu biliyor ama kalbim aksine inanıyordu.

Benden sonra Woody tanık sandalyesine çıktı ve Bay Lloyd Riverton ona, "Tanrı yardımcın olsun?" dediğinde Woody başını salladı.

Bir pastırma kadar cılız ama sertliğiyle ünlü Yargıç Whitmore, yazman Maddie Gimbel'e, "Tanığın başını evet anlamında salladığı kayıtlara geçsin. Bundan sonra yapılacak tüm baş sallama hareketleri kayıt altına alınsın," dedi.

Sonra Woody'ye, "Lütfen otur," dedi.

Yargıç kardeşimin hâlâ konuşamadığını biliyordu. Herkes biliyordu. Kardeşimin ciddi bir maruzatı olduğu için cevap verirken ihtiyaç duyması halinde, düşünceli bir şekilde ona kalem ve kâğıt tedarik ettirmişti. Annem ve ben, Bay Stockton'a, Woody'nin sorgusunun hassas olduğunu ve hiçbir şartta ona sesini yükseltmemesini ve doktorun emriyle soruları az tutmasını tembih ettik.

Bay Stockton sanık sandalyesine yaklaştı.

"8 Haziran 1968 gecesi annene zarar veren birini gördün mü Jane Woodrow?" diye sordu alçak sesle ve kibarca.

"Öyleyse, kimdi bu? Düşünebilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkizim, bana ve anneme baktı. Kâğıt kalemine uzanmadı. Bir yıldan fazla bir süre sonra, "Büyükannem," dediğinde hepimizi şoka soktu.

Ürperticiydi.

Savcı, "Yani Bayan Ruth Love Carmody mi?"

"Aynı gece başka kimseyi gördün mü orada?"

Parmağını kaldırarak önce sandalyesine gömülen babamı gösterdi. Ardından büyükbabamı ve yaptıklarından utanmadan, tüfek gibi dimdik duran Blackie Amcamı işaret etti.

Yargıç Whitmore, "Tanığın, her bir sanığı tek tek işaret ettiği kayıtlara düşsün," dedi.

"Hepsi bu kadar, Jane Woodrow. Teşekkürler. Yerine geçebilirsin."

Bay Stockton, kardeşimin sandalyeden inmesine yardım etti.

Kardeşim ve benim, Curry Weaver'ın yani Illinois, Decatur Polis Departmanı'ndan Teğmen Anthony Sardino'nun cevaplarını zaten bildiğim soruları yanıtlamasını dinlememize izin verildi.

Curry, İncil'e elini basıp kendini tanıttıktan sonra Bay Stockton, "Güzel şehrimize Bayan Evelyn Carmody'nin ortadan kayboluşunu incelemeye nasıl geldiniz Dedektif Sardino?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Krem rengi takım elbisesi ve gömleği içinde inanılmaz zeki duran Curry, "Bayan Carmody'nin kayboluşu bana Bay Sam Moody tarafından haber verildi. Yardımımı istedi," diye cevap verdi.

"Bay Moody, yardımınıza niçin ihtiyaç duydu?" diye sordu avukat.

"Şerif Andy Nash'in, Bayan Evelyn Carmody'nin kayboluşu meselesini layıkıyla incelemeyeceğini mi düşündü?"

"Öyle demezdim."

Curry önündeki bardaktan bir yudum su içti.

"Bay Moody, Carmody ailesinin kasabadaki gücünü anlamıştı. Şerif'in onlar tarafından engelleneceğini düşündü."

Bobby Rudd, "İtiraz ediyorum. Sayın Yargıç. Önyargı var bu söylemde."

Yargıç Whitmore, "İtirazınız reddedildi," dedi.

"Kasabaya vardığınızda, Şerif Nash ile ortak bir çalışma gerçekleştirdiniz mi?" diye sordu savcı.

"Evet," diye cevapladı Curry.

"İş etiği gereği, kendimi şerife tanıttım ve Bay Moody'ye yardım edebilmek için işbirliği yaptık."

"Bayan Carmody bir yıldır ortalıkta yoktu. Sizi ve şerifi onun yaşadığına ikna eden ne oldu?"

"Onun sağ olduğuna inandığımızı söyleyemem ama çocukları için hayatta olmasını umut ettik," dedi Curry.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cesedi de bulunamamıştı. Bu tür vakalarda cesetler genellikle bulunur."

"Bayan Carmody'yi ararken nasıl bir süreç izlediğinizi mahkemeye anlatır mısınız?"

"Şerif ve Bay Moody, benim kılık değiştirerek çalışmamı önerdiler. Bayan Carmody'nin ortalıktan kaybolmasıyla ilgili sorular sormam konusunda endişeliydiler çünkü buranın yabancısıyım. Bu durum kasabadakilerin ağızlarını sıkı tutmalarına neden olacaktı. Hem benim incelemelerim Carmody ailesinin kulağına gidebilirdi. Sam Moody, amele kampında takılmamı önerdi."

"Bu hilenizi yararınıza kullanabildiniz mi?" diye sordu Bay Stockton.

Curry, bana ve Moody'ye gülümsedi.

"Evet. Kampta Carmody kızları ve Bayan Dagmar Epps ile tanışma fırsatını yakaladım."

Sanık sırasında hararetli konuşmalar dönüyordu. Bay Bobby Rudd, Blackie Amcamın kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Onların konuşmaları Bay Strockton'u, "Carmody kızları ve Bayan Epps, incelemelerinize nasıl yardımcı oldu?" diye sormaktan alıkoymadı.

"Çocuklarla kurduğum dostluktan sonra, ebeveynlerinin ilişkileri hakkında daha fazla bilgi sahibi oldum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Köprünün ucunda yaptığımız konuşmadan bahsediyordu. "Bayan Shenandoah Carmody, Bayan Carmody'nin ortadan kaybolmasında dahil olduğundan şüphelendiğim bazı insanlarla ilgili sorularımı yanıtlama nezaketini de gösterdi."

"Ayrıca, kampta Bayan Dagmar Epps ile tanıştığınızı söylediniz."

Savcı yanına yaklaştı.

"Bayan Carmody'nin ortadan kaybolmasıyla onun ne ilgisi var?"

Curry salonun arkasına bakarak, "Bayan Epps'in söylediği bir şey, Bayan Carmody'nin hayatta olduğuna inanmamı sağladı," dedi.

Boynumu arkaya doğru eğdiğimde E. J.'nin Dagmar'ın yanında kapının önünde durduğunu gördüm. Kadının elini tutuyordu. Curry, bu sabah ona eşlik etmesini istemişti.

"Peki, Bayan Epps size ne söyledi?" diye sordu Bayan Stockton heyecanını gizleyemeyerek.

"İtiraz ediyorum, Yargıç Hazretleri. Söylenti," diye bağırdı avukat Rudd.

Yargıç Whitmore, "Bu bir duruşma, Booby. İtirazın reddedildi. Devam edin, Dedektif Sardino."

"Bayan Epps bana Yargıç Carmody'nin 'sorunlu insanlar' dediği kimseleri hastaneye yatırma eğilimi olduğunu söyledi," dedi Curry.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne demek istediğini sorduğumda, on yıl önce kardeşi Blackie Carmody'nin onu gebe bıraktığını söyledi. Bunun üzerine Walter T. Carmody'nin onu Virginia Akıl ve Sinir Hastalıkları Devlet Hastanesi'ne yatırılmasını sağladığını anlattı. Çocuk kürtajla alınırken, mahkeme kararıyla Bayan Epps'e rahim ameliyatı gerçekleştirilmiş."

Kalabalık öfkeyle fısıldarken Bobby, sandalyesini devirerek ayağa kalktı.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç! İtiraz ediyorum."

Yargıç Whitmore, "Otur yerine, Booby. Hastane kayıtlarını gördün. Sersemce davranıyorsun," dedi.

Savcı gülümsemesini saklamaya çalışsa da, Curry'ye sorusunu yöneltirken başarılı olamıyordu.

"Bayan Epps'in hikâyesini dinledikten sonra, Koloni' nin Carmody ailesinin Bayan Evelyn Carmody'yi orada tutarak, Bayan Ruth Love'ın cinayete teşebbüs etmesi konusunda ifade vermemesini sağlamak için uygun bir yer olduğunu mu düşündünüz?"

"Evet," dedi basit bir şekilde Curry.

"Anladığıma göre Dedektif Sardino," dedi Yargıç Whitmore sorguyu keserek, "Şerif hastanede zaman geçirmenizin size yardımcı olabileceğini söylemiş."

Yargıcın suratının aldığı renge ve Andy Nash'e attığı bakışlara bakılırsa şerif, ona Curry'nin kılık değiştiren bir polis

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu söylememişe benziyordu.

"Sizi oraya gönderen kâğıtları gözlem yapmanız için imzaladığımı hatırlıyorum."

Curry suçluluk duyarak, "Haklısınız, Sayın Yargıç. Mahkemeden özür diliyorum. Şüphelerimizin üzerine gitmek için içeriye adam sokabilmemizin tek yolu buydu."

Yargıç hâlâ mendiliyle alnını silen endişeli şerife bakıyordu.

"Devam edin," dedi sonunda.

Sesinin tonuna bakılırsa, şerifle odasında ateşli bir konuşma yapacaktı daha sonra.

"Hastaneye kabul edildikten sonra, Bayan Carmody'nin hastaneye yatırıldığını ispat etmek için ne yaptınız?" diye sordu Bay Stockton.

"Bay Moody, bana Bayan Cardmody'nin bir fotoğrafını vermişti. Fotoğrafı hastalara gösterdim ama hiçbiri onu görmemişti."

Tam o anda annem kuvvetli bir şekilde elimi sıktı. Piknik alanında Bayan Tittle ile konuşmalarını dinlerken odasından çıkmasına nadiren izin verildiğini duymuştum.

"Ayrıca hastalara, hastanede kayıtlı olduğu isimden başka biri olduğunu iddia eden biri var mı diye sordum," dedi Curry.

"Marie Antoinette diye bilinen bir kadından bahsetme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leri dışında başka bilgi vermeye gönüllü olmadılar. İkinci gün, hemşirelerin asıl adının Evelyn olduğunu iddia eden Laurie adlı bir kadından bahsettiğini duyana kadar şansım yaver gitmedi. Verilen ilaçların dozunun arttırılması için Doktor Keller'i hangisinin araması gerektiğini tartışıyorlardı. Bayan Carmody'yi bulduğuma emindim."

E. J. ve Dagmar'a tekrar baktım ve Koloni'deki zavallıları düşündüm. Orada yatan insanların kaçı gerçekten hastaydı ve ne kadarı başka sebeplerle yatıyordu?

Bay Stockton, "O kişinin Bayan Carmody olduğundan emin olduktan sonra ne yaptınız, Dedektif?" diye sordu.

"Hemşireler görev yerlerine dönene kadar bekledim ve Şerif Nash arayıp durumdan haberdar etmek için onların telefonlarını kullandım. Hastane onun yetki sınırları içinde olmadığı için Bayan Carmody'nin salıverilmesini sağlayamazdı. Onu hastaneye yatıran Doktor Keller'le birlikte hastaneye dönerek Bayan Carmody'yi hastaneden çıkartmayı düşündük."

Yargıç Whitmore tokmağını vurarak, "Sessizlik," dedi.

Salonda her kafadan başka bir ses çıkıyordu. Doktor Keller, yıllarca onları ve çocuklarını tedavi etmişti. Bu şekilde ikiyüzlü bir tavır sergileyebileceğine inanamıyorlardı.

Savcı birkaç teknik soru daha sorduktan sonra Curry'nin tanık sandalyesinden inmesini istedi. Curry şapkasını başına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

takıp bizim yanımızdan geçerek dosdoğru mahkeme kapısına yöneldi. Onu çok özlediğini düşündüğüm Kızılderili karısının ve ufaklıklarının yanına gidiyordu. Dün akşam yemeğinden sonra bir kez daha *grazie* dedim ona. Woody, onu kampta mızıka çalarken çizdiği resmini verdi ona. E. J. ona veda hediyesi olarak koleksiyonundan bir ok ucu verdiğinde annemin İtalyan opera albümlerindeki adamlar gibi hüzünlendi.

Şerif Andy, tanık sandalyesine geçtiğinde ifadeleri nokta atışı oldu. Terlediği için üniforması kahverenginden siyaha çalsa da, annemin kurtarılışındaki rolünü kısa ve öz bir şekilde anlattı. Sandalyeden inerken, salonu dolduranlar kasabamızın kahramanını coşkuyla selamladı.

Sıra Sam Amcama geldi. Ayağa kalktı ve Curry'nin ifadelerini yavaş yavaş konuşarak onayladı. O da coşkuyla karşılandı fakat bu tepkilerin çoğu siyahilerden gelmişti.

Savcının Dagmar Epps'e, Curry'e anlattığı olayı soracağından emindim.

Kendisi olmaktan başka bir kusuru olmayan annemi hastaneye yatıran Doktor Keller'in da cevaplaması gereken birçok soru olacaktı.

Suçu Sam'e yıkmak için şerife, annemin kanını Üç S'de bir taşın altında bulduğunu söyleyen Remmy Hawkins'e de gelecekti sıra. New York'taki Sing Sing hapishanesine gönderilmesini umut ediyordum ama muhtemelen Bedford Co-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

unty'de gözaltında tutulduktan sonra salıverilecekti.

Annemin de, başına gelenleri anlatması gerekiyordu fakat bugün erkenden yargıçla buluştuğunda Woody ve benim duruşmadan azledilmemi çünkü onun ifadesinin, "daha fazla korkmamıza neden olacağını," düşünüyordu.

Bu yüzden saat on iki olduğunda Yargıç Whitmore tokmağını vurarak, "Bir saatlik öğle yemeği arası veriyorum. Duruşmaya çocuklar olmadan devam edeceğiz," dedi.

Mahkeme salonundan çıkarken babama, büyükbabama ve amcama baktım. Yanan evden son anda kurtulmuşlardı. Bazı günler, kurtulmamış olduklarını dilediklerine bahse girerdim. Babamın mahkeme salonlarında üçünün yargılanacağını bilecek kadar zaman geçirmiştim. Suçlu bulunacaklar ve ağır hükümlere çarptırılacaklardı. Büyükbabam ve amcam için uzun bir süre olmayacak ama babam için katlanılmaz olacaktı. Yanında durup, "Sana yazacağım," dedim ve onun, "Zahmet etme. Bir daha senden haber almak istemiyorum seni küçük hain," demesini beklemeden mahkeme salonundan koşarak çıktım.

Büyükanne Beezy'nin yanına giderken, dondurma almak için durduk. (Woody ile ona "nine" dememize izin vermişti.) Annem mahkemede işi bitene kadar öğleden sonrayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

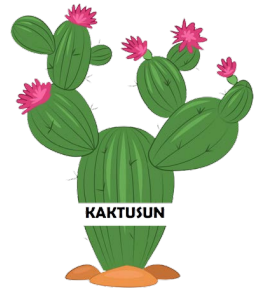
onun yanında geçirmemizi istemişti.

Annem, ben ve ikizim, Maury Nehri'nin kıyısındaki taşlara oturmuş, ayaklarımızı serinletiyor, dondurmamızı yiyor ve suyu seyrediyorduk. Annem bize yarının bir nehir gibi olduğunu ve bizi rüyalarımıza taşıdığını söylemek üzere gibi duruyordu çünkü böyle zamanlarda hep o alıntıyı yapardı. Ancak uzun bir bekleyişin ardından parçalara ayrılacakmış gibi bir ses tonuyla, "Emily Dickinson, 'Geçmiş, bir kenarda unutulabilecek bir paket değildir," yazmış ama geçmişi unutmak için elimizden geleni yapacağız, değil mi bezelyelerim?"

Woody onaylayarak başını salladı ama ben sallamadım çünkü Emily Dickinson'un her zaman haklı olduğunu biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Otuz Yedinci Bölüm

Yaklaşık bir aydır yeni evimizde oturuyoruz.

Victoria dönemine ait gri ev köhne duruyordu ve yenilenmesi de güçtü. Ev, Ne Ekersen Onu Biçersin dükkânında bulabileceğin eşyaları andırıyordu. Huş ya da budak ağacından korular, kayalıklı dere ve öğleden sonraları vakit geçirmek için sizi ağırlayacak geniş bir veranda yoktu burada. Ahır da yoktu. Arka avluda derme çatma bir köpek kulübesi yer alıyordu. Ivory orada yalnızca kemiklerini saklıyor ama yatakta Woody'nin yanında horlayarak uyumaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Yerleşmek çok vaktimizi almadı. Boşaltacağımız kutular yoktu. Sahip olduklarımız, dürbünüm bile yangında kül olmuştu. Biraz alışveriş yaptık. Annem bize kitaplar, elbise-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ler ve yeni bir radyo aldı. Hastanede gösteri melodilerini özlemişti ama artık şarkı söylemiyordu. Woody ve bana: "Gücümü kazandığımda birlikte evi tamir edeceğiz. Kütüphanede girmek istediğim işe gireceğim," diyordu.

Annem sık sık canlılığını yitiriyordu. Bazı geceler, ince duvarların arkasındaki boğuk ağlama seslerini duyuyordum ama yatakta onun yanına kıvrıldığımda uyuyormuş gibi yapıyordu. Ben de elini tutarak, "*Hushacat*," diyordum.

Bazen yatak odamızdan annemin bahçede dalgın dalgın dolaştığını ya da yeni okuma koltuğuna dimdik kurularak House Dağı'nın ikiz tepelerini seyrettiğini görüyordum. Kütüphanedeki işe girdiğinde neşeleneceğini düşünüyordum. Anneme kalan mirası sayesinde çalışarak getireceği paraya ihtiyacımız yok ama bana çalışmak *istediğini* söylüyordu ve bu da onun kendini umduğum kadar çabuk toparlayamadığını gösteriyordu.

Woody, ben ve Büyükanne Beezy bu öğleden sonra Slidell'e gidip o gece düzenleyeceğimiz yeniden toplanma partisi için gerekli bazı malzemeleri almaya gittik. Bu ziyaret biraz hüzünlüydü çünkü vedalar hep hüzünlüdür. Vera Ledbetter ve papağanı Sunny Boy, ayrılmaya hazırlanıyordu. Norfolk'ta denizcileri eğlendirdiği eski işine dönmek istiyordu Vera. Woody ve bana, meyankökü şuruplarımızı içerken, "Burada kalıp hayatınızın bir parçası olmamı istediğiniz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için teşekkürler ama biliyorsunuz, özlediğim insanlar var. Sunny ile birlikte sizi ziyarete geleceğiz. Annenize iyi bakın kızlar, tamam mı?" dedi. Sonra bize patates kızartmasıyla bedava meyankökü verdi ve sarıldı. Woody ile ben kapıya doğru yönelirken Beezy'ye, "Doğru yola dönmek istedim ama önceki iş hayatımdan kalma çok fazla pislik var," dediğini duydum.

Kulübeleri, "Lilyfield Yangını'nda yandığı için Vera'nın yanında kalan Bay Cole ve Louise, o ayrıldıktan sonra onun mekânını kiralayacaklardı. Artık bizimle yaşamasalar da hâlâ yardımcılarımızdı. Annem o yokken bize iyi baktığı için Lou'ya teşekkür olarak "Louise'in kendi işini kurmasına yardım edeceğim. Mudtown'daki kadınların güzellik salonları yok. Artık bir güzellik salonuna sahip olmalarının zamanı geldi," dedi bana saçımı örerken.

Annemin bu fikrine ben de destek çıkıyordum çünkü Lou gerçekten çok güzel saç örgüsü yapıyor. Elbette o gece şerife koşarak Woody ve beni kurtarmasını söylemesi ve bizim hayatımızı kurtarmasını da asla unutmayacaktım. Bunu göze alabilecek kadar cesurdu. Bazen bir insana dair görüşleriniz, onun gözü pek bir hareketiyle değişir, öyle değil mi? İyi kalpli biri olarak anneme, Lou'nun gece yarılarından sonra Blackie'yle çayırlarda fingirdeşmesinden ya da onunla takılmaya başladıktan sonra Woody ile bana nasıl kaba dav-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

randığından bahsetmedim. Neden biliyor musunuz? Louisianalı kız olmaktan vazgeçip yine o karakterine uymayan yapıya bürünürse ona karşı kullanacağım bir silahım olsun istiyordum. (Daha önce de söylediğim gibi eteğinde saklı taşlar olması her zaman iyidir.)

Bay Cole, Woody ile bana yeni evin arka avlusunda yeni bir kale yapmayı teklif etti. Woody'yle uzun süre bu teklifi düşündük. Sonunda, "Hayır, teşekkür ederiz ama bu hakkımızı saklı tutmak istiyoruz," dedik.

Kale bizim için birçok anlam ifade ediyordu. İyiyi, kötüden ayırmak için ve hangisinin kazanacağını görmek için zamana ihtiyacımız vardı.

Birkaç gün önce tek başıma Lilyfield'e ağaçtaki kalemizi görmeye gittim. Molozların arasında dolaşarak geride kurtarabileceğim parçalar var mı diye bakındım. Zambak tarlalarının tasasız günlerinden birinde çekilmiş olan bir aile pikniği fotoğrafı buldum. Tüm o sevgi yok oldu. Bir an için o fotoğrafa bakarken bu gerçeği yaratan babamdan nefret ettim. Aziz Jude heykelciğini ve kahve kutusundan yapılmış tozlu sunağı da buldum. Heykelciği temizleyerek gelecek ayki doğum günümüzde onu Woody'ye verecektim.

"İyi akşamlar Shen, Woody," dedi Sam bahçe kapısından girerken.

Woody yakındaki salıncakta kucağına Ivory tünemiş ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğu halde oturarak resim çiziyordu. Onları kimsenin izlemediğini düşündükleri bir zamanda annemle Sam'in el ele tutuşup bakıştıklarını gördüm ama bunların arkadaşça tavırlar olup olmadığını henüz çözemedim. Annemin, Sam'in verdiği *Sperenza* saati hiç çıkartmadığını biliyordum. Salı günleri öğleden sonraları kütüphaneye gidiyorduk. Hâlâ Shakespeare'den konuşuyor ama sanırım kütüphane raflarını alfabetik sıraya göre arşınlıyorlardı çünkü Mark Twain'i tartışmaktan büyük keyif alıyorlardı.

Woody gülümseyerek başını salladı Sam'e. Başımı kaldırarak,

"Selam," dedim. Her zamankinden daha iyi giyimliydi ve benzin kokmuyordu.

Yanıma oturarak, "Ne yazıyorsun?" diye sordu.

"Günlüğüme, son cümlelerimi yazıyorum."

Annem, Woody ile beni her hafta Charlottesville'de iğne yapmayan ve ateş ölçmeyen özel bir doktora götürüyordu. Ofisinde rahat armut koltuklardan vardı ve sizi rahatsız eden konular üzerine konuşmanıza yardımcı oluyordu. Bedeninizle ilgili sorunları değil, aklınızdaki ve yüreğinizdeki sorunları anlatıyordunuz. Doktor Ellis Wilson duygularımı ve hayatımda yaşadığım her şeyi yazmamı önermişti bana. İyi bir fikir olduğunu düşündüm. Yani, bir gün New York'a gidip Woody yeni Toulouse-Lautrec olacakken ben de Harper Lee

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olacaksam biraz alıştırma yapmaya başlamam gerekiyordu.

Sam'e, "Yazdıklarımı dinlemek ister misin?" diye sordum.

"Daha fazla keyif alabileceğim bir şey aklıma gelmiyor," dedi çünkü Sam karşısındakileri yüreklendiren bir insandı.

Okumaya başladım:

"Sevgili Günlük, bugün birçok anlamda büyük bir gün. Remmy Hawkins tahmin ettiğim gibi ıslahevine kondu. Büyükbabası, Belediye Başkanı Jeb Hawkins başkanlıktan alındı. Nedenini bilmiyorum ama yarın Büyükanne Beezy'ye sorarım; o, dedikoduları duymuştur. Woody'yle birlikte bu sabah onun evinde E. J.'nin çimleri biçmesini izlerken Muffy Mitchell'i June Harding'e, Bayan Abigail Hawkins'in Farmville'de eyer ve yular satan bir adamla ilişkisi olduğunu anlatırken duymuş Büyükanne Beezy."

Ata benzeyen Bayan Abigail'in bu haberini duyduğumda yaptığım gibi Sam ve Woody de kıkır kıkır güldü.

"Ve..." diye devam ettim sayfayı çevirirken.

"Babam, büyükbabam ve amcam Blackie bugün Red Onion Eyalet Hapishanesi'ne yola çıktılar."

Bir duruşma gerçekleşmemiş ve Boby Rudd, onlara hafif bir cezayı kabul etmelerini önermişti. "Gazetedeki bir fotoğraf üçünün otobüse binişini gösteriyordu. Yargıç hazretle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ri yakışıklı görünüyordu."

Sam incelikle, "Bu senin için zor olmalı, Shenny," diyene kadar havayı, yukarıdaki sokakta uluyan köpeğin, hırslı cırcırböceklerinin ve mırıldanan karabatakların sesi doldu-ruyordu.

Sam'in aşina olduğum gözlerine baktım.

"Söz konusu babam olunca," dedim söylediğimin onun duygularını incitmemesini umarak.

Olayların nasıl çözüldüğüne baktığımızda ben annemi bulmak için çabalamış olsam da, onu kurtaran Curry Weaver ve Şerif Nash'in yardımlarıyla kurtaran Sam'di.

"Ya sen, Woody?" diye sordu Sam.

Woody, Doktor Wilson'ın özellikle inatçı çocuklarla ilgilenen başka bir doktor arkadaşı sayesinde daha çok konuşmaya başlamıştı. Doktor Ben Abernathy, anneme ve bana, Woody'nin sevdiği büyükannesinin, sevdiği bir diğer kişiyi, annemi, öldürmeye çalışmasının suskunluğunun sebebi olduğunu söyledi. Benim sandığım gibi annemin ortadan kaybolmasının yasını tutmuyormuş. Yine de bunun da suskunluğunun bir parçası olduğunu söyledi doktor. Kardeşimin hassas sanatçı beyninin yalanlara daha fazla tahammül edememesinin onu suskunluğa gömdüğünü söyledi. (Bana geçerli bir açıklama gibi gelmedi ama adamın duvarda asılı onlarca diploması vardı.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Woody resminden başını kaldırarak, "Ne?" dedi.

Sam, "Babanı özlüyor musun?" diye sordu. Yediği dayakları unutmayan kardeşim kulübenin evinin izlerini taşıyan dizlerine bakarak, "Hayır," dedi.

Sadece o değil, kimse babamı benim kadar özlüyor gibi durmuyordu. Bu da beni tuhaf bir insan gibi gösteriyordu. Bazı geceler, Woody uyuduktan sonra, arka kapının basamaklarında annemle birlikte çay içerdik. Ona takımyıldızları gösterirdim ve babam hakkında konuşurduk. O gecelerden birinde annem yüzünü ellerine alarak ağladı ve bana, "Evet, tatlım. Onu hatırlamak için Slidell'den English Leather parfümü almış olman sorun değil," dedikten sonra uzun süre ağlamaya devam etmişti. Parfüm şişesini yatağımızın altında tutuyordum çünkü kokusu kardeşimi hasta ediyordu.

Arka kapı açıldığında, kırmızı puantiyeli elbisesiyle annem, "Sam? Yukarıdaki raftan servis tabaklarını indirebilir misin, lütfen?" diye seslendi.

Sonra bize dönerek, "Diğer misafirler gelmeye başladı. Lütfen işinizi bitirin ve tabakları yıkamaya gelin," dedikten sonra içeri girdi yeniden.

Sam ayağa kalkarak ellerini pantolonuna sildi.

"İkinizin hisleri de doğal. Kalp, beynin istediğini yerine getirmez. Hayattan öğrendiğim bir şey varsa, o da duyguların karmakarışık olduğudur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sam eve doğru giderken ben de salıncaktaki Woody ile Ivory'nin yanına oturdum. E. J.'nin resmini çiziyordu. Artıkların olduğu tabağa üşüşen sinekler gibi yüzü kalplerle dolmuştu. Bir süre öncesine kadar E. J. kardeşimin yanındaydı. Sanırım yemeklere daha yakından bakmak için mutfağa gitti.

"Onu hâlâ seviyorsun yani?" dedim.

Ressamların resimlerine konu olan insanları özgürce güzelleştirme yöntemine E. J.'yi çizerken başvurmaması beni şaşırttı.

"Sen... yani..."

Suskun olduğu günler çok konuşmuyorduk.

"Ed James'in kiraz dudaklarını özledin mi?"

Woody, "Kes sesini, Shenbone," dedi bir zamanlar dediği gibi ama bu artık eğlenceli değildi. Kabullenmekte büyük zorluk çeksem de, Doktor Wilson iyi hissettirmemesine rağmen gerçeği kabullenmenin, yaşananların hiç gerçekleşmemiş gibi yapmaktan daha iyi olduğunu söyledi.

"Bir yara olduğunu kabul etmediğin sürece onu iyileştiremezsin," demişti onu gördüğüm son seferde. Yani gerçek... hakikat... Woody ile benim eskiden olduğumuz gibi yakın olmadığımızdı. İlişkimiz eskisi gibi güçlü değildi. Onunla bir düşünmemizi özlüyordum ve bu ayrılığın geçici olmasını diliyordum.

"Benimle E. J. hakkında dalga geçeyim deme."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesi, uzun zaman sonra ayaklarınızın üstüne basmışınız gibi zayıf ve titrekti. "İkinizin dün mezarlıkta dudaklarınızı değdirdiğinizi görmedim sanma."

Ivory ve ben, Clive Minnow'a son bir veda için oraya gitmiştik. Ne Ekersen Onu Biçersin'den aldığım Konfederasyon ceket düğmesini mezarının dibine gömmüştüm. Büyükannem adına ondan özür dileyecektim ama çenesindeki yarığı okşamama izin veren, bağrı açık Bootie Young dikkatimi dağıtmıştı. Bileklerine kadar okşamıştım onu.

"Hadi," dedim Woody'ye.

"Sivrisinekler geliyor."

Gelinliğe benzeyen bulutlar ayın önünden geçiyor. Bu geceye doğru bir fırtına kopması bekleniyor. Küçükken yağmurlarla birlikte yıldızların kaybolduğunu sanırdım. Sonsuza kadar. Babama bunu söylediğimde gülümseyerek, "Her zaman orada parıldarlar, tatlım. Sadece bulutlardan onları göremiyorsun," *demişti.*

Sevgili Baba...

"Seni özlüyorum,"dan ileri gitmeyen mektuplar yazarken, gün içinde hep onu düşünüyorum. Ancak daha çok, takımyıldızlar aniden ortaya çıkıp yakınımıza geldiklerinde hatırlıyorum onu. Bu gece olduğu gibi. Bu şekilde hissetme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

min buralarda pek yaygın olmadığını bilerek ve aramızda kalmasını umarak bu tarihi günde küçük İkizi, babasının yanında olmasını isterdi.

Bugün 20 Haziran 1969. Astronotlar aya ayak bastılar.

Sandığımdan daha büyük bir iş başardılar.

Şimdi tek yapmaları gereken eve dönmek.

SON

BELONGS TO KAKTÜS TEAM